

CENTRUL JUDEȚEAN PENTRU CONSERVAREA
ȘI PROMOVAREA CULTURII TRADIȚIONALE DOLJ

Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Dolj

CONSILIUL JUDEȚEAN DOLJ

ASOCIAȚIA UMANITARĂ PENTRU PROTEJAREA ȘI SPRIJINIREA INVALIDIZILOR, RANITILOR
ȘI URMAȘILOR CELOR CAZUȚI ÎN TIMPUL REVOLUTIEI DIN DECEMBRIE 1989 - DOLJ

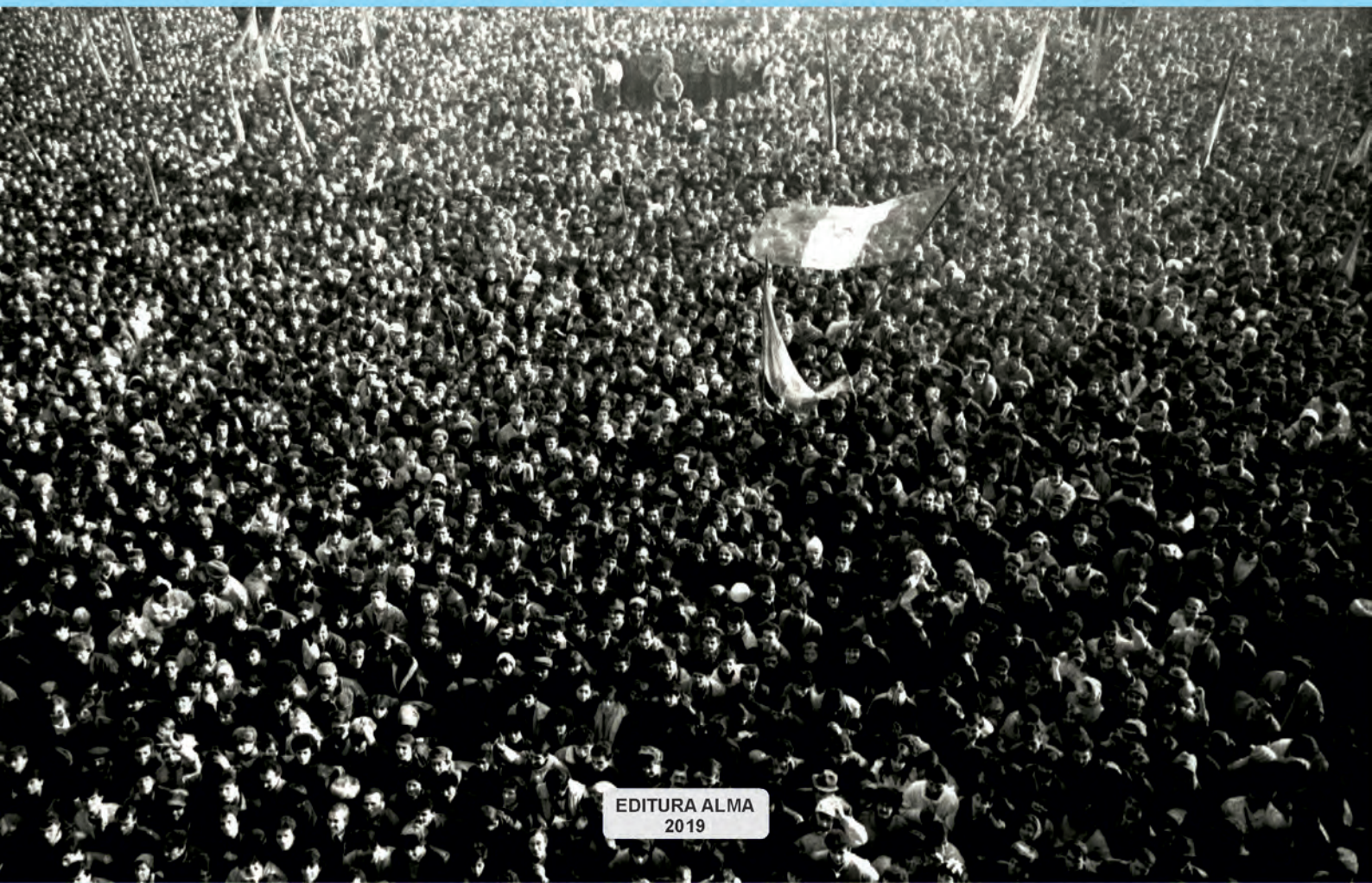
Asociația Națională Cuitul Eroilor „Regina Maria”
filiala Județului Dolj „Frații Buzești”

Va mulțumim pentru libertate!

1989– 2019

Costinel Venus Mirea

EDITURA ALMA
2019

CENTRUL JUDEȚEAN PENTRU CONSERVAREA
ȘI PROMOVAREA CULTURII TRADIȚIONALE DOLJ

CONSILIUL JUDEȚEAN DOLJ

ASOCIAȚIA UMANITARĂ PENTRU PROTEJAREA
ȘI SPRIJINIREA INVALIDIZILOR, RĂNIȚILOR
ȘI URMAȘILOR CELOR CĂZUȚI ÎN TIMPUL
REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 – DOLJ

Asociația Națională Cultul Eroilor
„Regina Maria” – filiala județului Dolj
„Frații Buzești”

Vă mulțumim pentru libertate! **1989– 2019**

Costinel Venus Mirea

Coordonatori:
Colonel (R) Marinel Florescu
Dorina Drăculeț
Cătălin Petrișor
Laura Pumnea

Vă mulțumim pentru libertate! ***1989– 2019***

Costinel Venus Mirea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIREA, COSTINEL VENUS

Vă mulțumim pentru libertate ! : 1989-2019 / Costinel Venus Mîrea - Craiova :
Alma, 2019

ISBN 978-606-567-389-2

Prefață

Colonel (R) Marinel Florescu

Ideea de a scrie o carte despre Revoluția Română a apărut în cursul unei discuții purtate la sediul Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” – filiala județului Dolj „Frații Buzești”, în cadrul ședinței de birou executiv. Acest lucru se întâmpla spre sfârșitul lunii august a anului 2019, când pregăteam apariția numărului 11 al revistei noastre „Oltenia Eroică”, număr pe care considerăm că ar fi normal să-l dedicăm împlinirii a 30 de ani de la evenimentele din decembrie 1989.

Schimbarea sistemului politic și nu numai, trecerea de la dictatura ceaușistă la democrația de tip european, în care trăim astăzi, s-a produs, din păcate, cu violență, lăsând în urmă peste 1100 de morți

și aproape 3000 de răniți. În acest context, aș dori să spun un lucru foarte clar și anume faptul că, în viziunea mea și a asociației (Cultul Eroilor) noastre, toți eroii neamului românesc trebuie să fie omagiați și prețuiți în mod egal, indiferent dacă și-au dat viața în Războiul de Independență de la 1877, în Răscola de la 1907, în Primul Război Mondial, în Cel De-al Doilea Război Mondial, la Revoluția din 1989 sau în teatrele de operații din Irak și Afganistan. Toți au murit pentru o cauză nobilă, pentru România, sub faldurile drapelului tricolor și, de aceea, le cinstim memoria cum se cuvine și le purtăm recunoștință veșnică. Am ținut să clarific această poziție deoarece, în ultimii ani, circulă ideea că cei care și-au dat viața în teatrele

de operații și chiar la Revoluție nu pot fi considerați eroi.

Odată depășită această controversă voi merge mai departe, urmând firul ideii acestei cărți, și voi consemna momentul vizitei la domiciliul domnului Căpitan (R) Costinel Venus Mirea, aflat de 30 de ani într-un cărucior cu roțile, după ce a fost împușcat în cursul unei misiuni de cercetare. Ne-am convins încă o dată că avem o obligație morală să lăsăm celor care vor veni după noi câteva mărturii ale unor oameni care au fost implicați în evenimente sau măcar au trăit acele zile fierbinți. La toate acestea s-a mai adăugat un argument: cumnatul colegei noastre Dorina Drăculeț, fostul Maior Nicolae Drăculeț, a fost împușcat și a murit ca un erou pentru cauza Revoluției. Având în minte imaginea celor doi eroi (unul dintre ei fiind printre noi), nu ne-a fost prea greu să luăm decizia și să trecem efectiv la treabă.

Primii oameni cu care am discutat despre intenția noastră au fost prietenii și colaboratorii noștri de la Centru Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Dolj, așa că ne-am deplasat cei 100 de metri, distanța dintre cele două instituții, și i-am prezentat pe scurt ideea noastră doamnei Director Amelia Etegan. Doamna Etegan a chemat la discuție doi oameni deosebiți, doi profesioniști, cu o bogată experiență în acest domeniu, pe dna Laura Pumnea și pe dl. Cătălin Petrișor. După o oră de discuții pe această temă, ne-am prins mâinile și am apăsat în același timp pe butonul „START” al cărții.

Pentru mine, Revoluția română a început duminică, 17 decembrie 1989, la orele 17:00, cu bătăi disperate în ușă ale agentului de la UM01248 Medgidia. Cu respirația tăiată, acesta mi-a spus că trebuie să mă prezint imediat la unitate. La punctul de control am aflat cu stupeoare că suntem în alarmă de luptă. Am luat armamentul și muniția de război și, în scurt timp, toți ofițerii am fost adunați în sala tactică, unde ni s-a citit celebrul ordin de a se trage „pe cât posibil la picioare”. În cazul meu, nu a fost nevoie. Am rămas în cazarma Regimentul 40 Mecanizat din Medgidia până spre sfârșitul lunii martie 1990.

Pentru români, execuția cuplului dictatorial la zidul corpului de gardă al unității militare din Târgoviște a declanșat un imens strigăt de bucurie, urmat însă de multe dezamăgiri.

Totuși, Revoluția Română de la 1989 a redat oamenilor drepturi și

libertăți inexistente în perioada dictaturii comuniste, a așezat România în rândul țărilor civilizate ale Europei, prin intrarea în UE, în anul 2007. Un rol determinant l-a avut Armata română, care a fraternizat cu revoluționarii, asigurând victoria Revoluției.

„Neamul este etern prin cultul eroilor.”

*Președintele ANCE „Regina Maria”, filiala Dolj „Frații Buzești”
Colonel (R) Marinel Florescu*

Istoria Asociației 1989 ... Dolj

În timpul Revoluției, la Craiova au participat activ, ieșind în stradă, o treime din craioveni, circa 100.000 de oameni. Dintre aceștia, unii au murit, alții au fost răniți, civili și militari, oameni care au luptat, la Craiova sau în alte localități, pentru Victoria Revoluției.

După Revoluție, cei implicați activ și rămași în centrul sau pe lângă centrul de putere administrativ au înființat, în aprilie 1990, **LIGA 22 DECEMBRIE 1989 - CRAIOVA**. Membrii în această asociație au fost și au rămas fruntași ai Revoluției de la Craiova, nevătămați ca urmare a Revoluției.

În august 1990 s-a înființat **ASOCIAȚIA UMANITARĂ PENTRU PROTEJAREA ȘI SPRIJINIREA INVALIDIZILOR, RĂNIȚILOR ȘI URMAȘILOR CELOR CĂZUȚI ÎN TIMPUL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 - DOLJ**, cunoscută până în anul 2004 ca **ASOCIAȚIA UMANITARĂ „22 DECEMBRIE 1989” DOLJ**. Din 2004 și până în prezent numele asociației este **ASOCIAȚIA UMANITARĂ PENTRU PROTEJAREA ȘI SPRIJINIREA INVALIDIZILOR, RĂNIȚILOR ȘI URMAȘILOR CELOR CĂZUȚI ÎN TIMPUL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 - DOLJ** sau se folosește unul prescurtat, respectiv **ASOCIAȚIA 1989 ... DOLJ**.

În cei treizeci de ani de la Revoluție, prin acțiuni asociative s-au promovat interesele răniților, familiilor celor căzuți sau pentru cei remarcați. În tot acest timp, întocmindu-se un număr de documente, ne vom folosi de ele pentru a se putea scrie, după treizeci de ani, o carte a Revoluției la Craiova.

Asociația a fost înființată pe 30 august 1990, în conformitate cu Legea nr. 21 din anul 1924. În acel an, a avut sediul în Prefectura Județului Dolj, camera 83, apoi, până în 1993, într-un apartament, la parterul blocului b5 din Calea București. Aici a funcționat și un cabinet medical. Din anul 1994, sediul este pe strada Nicolae Titulescu, nr. 7.

Primul președinte al asociației a fost domnul Nine Virgil, luptător remarcant la Craiova, care împreună cu colegi din Ligă, cu părinți ai celor decedați

și cu răniți au înființat asociația și au căutat, în registrele spitalelor și la Procuratură, morții și răniții din Revoluția de la Craiova. Apoi, la asociație au venit răniții și familiile celor căzuți în Revoluție, în alte localități din țară, dar cu adresa în județul Dolj.

În anul 1990, asociația a avut 140 invalizi, răniți și urmași. La 30 de ani de la Revoluție, în anul 2019, au rămas 80.

Legea nr.42 din 1990 a permis răniților și urmașilor celor căzuți în Revoluție să obțină certificate și brevete doveditoare pentru calitatea de Luptător Rănit sau Rănit în legătură cu Revoluția și Erou martir sau Decedat în legătură cu Revoluția.

Doamna Dobre Victoria, mama Eroului Martir Lt. Maj. Ing. Savu Sorin, al doilea președinte al asociației, a făcut deplasările succesive și necesare la Subsecretariatul de Stat pentru Victimele Revoluției din Guvernul României, în vederea obținerii certificatelor eliberate de Guvern și Parlament, precum și a Brevetelor emise de Președinția României. Această activitate s-a făcut în cadrul unei comisii care a verificat dosarele celor răniți și morți. Dosarul avea act medical care dovedea rănirea sau decesul și extras din dosarul Procuraturii, care arăta împrejurările rănirii sau decesului. Puteau fi și alte înscrisuri doveditoare.

În anii 1996 – 1997, luptători remarcați în Revoluție la Craiova, membri ai asociației, cu avizul asociației, au obținut certificate de Luptători remarcați cu merite deosebite în Revoluție. Activitatea s-a desfășurat în cadrul comisiei din acea perioadă. Cu această ocazie, Mirea Costinel Venus a obținut de la comisie și Certificate pentru victime.

Începând cu anul 1999, statutul asociației s-a modificat, în sensul că răniții și urmașii își aleg conducerea și din conducere fac parte numai răniți și urmași. Conform hotărârilor judecătorești din 1999, 2005 și 2006, președinte al Asociației este Mirea Costinel Venus, Luptător Rănit, cu invaliditate de grad 1 – Mare Mutilat.

Între anii 2004 – 2010, președintele și vicepreședintele Olaru Eugen, tatăl Eroului Martir Olaru Marius, au fost prezenți la S.S.P.R. – Secretariatul de Stat pentru Revoluționari din Guvernul României, în vederea preschimbării certificatelor de Luptători Răniți, Urmași de Eroi Martiri, Luptători Remarcați, care au obținut calitatea prin intermediul asociației și care au fost membri.

În anul 2004 s-a abrogat Legea 42 și a apărut Legea 341, în vigoare și în prezent. Noua lege a preschimbat certificatele Legii 42. Răniții și Urmașii au primit certificate preschimbate de Luptători Răniți pentru Victoria Revoluției și de Urmași ai Eroilor Martiri ai Revoluției. Luptătorilor Remarcați li s-a preschimbat calitatea conferită de Legea 42 din 1990 cu Certificate preschimbate, conforme cu Legea 314 din 2004. Asociația a reavizat luptătorii remarcați și președintele i-a susținut în cadrul ședințelor din S.S.P.R., în perioada 2004 - 2010.

Ulterior, din 2015, legea s-a modificat și o parte din luptătorii remarcați au obținut calitatea de luptători determinanți. S-au schimbat denumirea și aria de activitate a S.S.P.R. Se numește Secretariat de Stat pentru Luptătorii împotriva regimului comunist instaurat în perioada 1945 - 1989.

Asociația face parte din Colegiul Consultativ al Secretariatului de Stat, prin președinte. De asemenea, este parte a L.O.R.D. 1989 - Loja de Onoare a Revoluționarilor din 1989.

Prin activitățile comune ale asociațiilor de revoluționari din Craiova, Municipiul are Titulatura de **ORAȘ EROU MARTIR AL REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989 și de ORAȘ CU ROL DETERMINANT ÎN VICTORIA REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989.**

Din anul 2016, s-a inaugurat la Craiova **CENTRUL REGIONAL DE COMUNICARE ȘI CERCETARE - CRAIOVA 1989** de pe lângă **INSTITUTUL REVOLUȚIEI ROMÂNE**. Coordonator al Centrului este Mirea Costinel Venus.

Principalul Monument al Revoluției de la Craiova este Crucea Eroilor din Piața A. I. Cuza.

De 30 de ani, pe 22 Decembrie, Eroii sunt comemorați și este sărbătorită Victoria Revoluției din Decembrie 1989. Programul cuprinde trei etape:

- de la ora 8:00 - Deplasarea în locurile în care au căzut Eroii și pomenirea lor;
- de la ora 11:00 - Festivitatea de pomenire și cinstire din Piața A. I. Cuza;
- de la ora 13 - Masa de pomenire.

Monumentul Eroilor – amplasat în English Park, lângă statuia lui Alexandru Ioan Cuza

Lista Eroilor Martiri ai Revoluției din 1989 – județul Dolj

- Osman Dumitru – † pe 17 decembrie 1989 la Timișoara, în Piața Operei, cenușa aruncată la canal, în Popești – Leordeni.

- Colonel Coman Dumitru – † pe 22 decembrie, în Odorheiul Secuiesc, la sediul Miliției și Securității din localitate.

- Maior Drăculeț Nicolae – † pe 22 decembrie 1989, în Sibiu, str. Armata Poporului, la sediul Miliției și Securității din localitate.

- Locotenent Major inginer Savu Sorin – † pe 22 decembrie 1989, în Timișoara, U.M. 01876, la Aeroport militar.

- Firu Vasile – † pe 23 decembrie 1989, în Craiova, Valea Roșie, str. Caracal.

- Sublocotenent Giughici Milorad – † pe 23 decembrie 1989, în Craiova, cartierul Valea Roșie, militar în termen la U.M. 01047 – Regimentul 26.

- Sublocotenent Soneriu Horia Damian – † pe 23 decembrie 1989, în Craiova, cartierul Valea Roșie, militar în termen la U.M. 01047 – Regimentul 26.

- Ungureanu Alexandru – † pe 23 decembrie 1989, în Craiova, zona centrală, în fața fostei farmacii de la Casa Albă.

Eroi Martiri ai Revoluției din 1989 – județul Dolj

- **Jianu Eugen Dan** – † pe 23 decembrie 1989, în Craiova, str. Onești, în casa de la nr. 1.
- **Matei Ion** – † pe 23 decembrie 1989, în Craiova, str. Onești, în casa de la nr. 1.
- **Olaru Marius** – † pe 23 decembrie 1989, în București, zona TVR.
- **Sublocotenent p.m. Stănică Ilie** – † pe 23 decembrie 1989, București, la intrarea în Aeroportul Otopeni.
- **Sublocotenent Ungureanu Nicolae** – † pe 23 decembrie 1989, București, la Aeroportul Otopeni, militar în termen la U.M. 0865 Câmpina – Transmisiuni.
- **Sublocotenent Radu Aurel** – † mort pe 23 decembrie, în București, intrarea în Aeroportul Otopeni, militar în termen la U.M. 0865 Câmpina – Transmisiuni.
- **Sublocotenent Fota Ion** – † pe 23 decembrie 1989, București, la Aeroportul Otopeni, militar în termen la U.M. 0865 Câmpina – Transmisiuni.

- **Ambruș Dănuț Viorel** – † pe 24 decembrie 1989, în Craiova, cartierul Valea Roșie, latura de nord a blocului 41.
- **Mormoe Florea** – † pe 24 decembrie, în Craiova, cartierul Valea Roșie, aleea dintre blocurile 19 și 20.
- **Ghiță Gheorghe** – † pe 24 decembrie, în Craiova, cartierul Valea Roșie, aleea dintre blocurile 19 și 20, în timp ce încerca să-l salveze pe Florea Mormoe.

Eroi Martiri ai Revoluției din 1989 – județul Dolj

- **TRAȘCĂ ILIE** – † pe 24 decembrie, în Craiova, cartierul Valea Roșie, la domiciliul din bl. 48, ap. 58, în dreptul ferestrei.
- **Sublocotenent Hulă Mircea** – † pe 24 decembrie, în Craiova, cartierul Valea Roșie, militar în termen la U.M. 01047 – Regimentul 26.
- **Maistru Militar Stoica Florin Iulian** – † pe 24 decembrie, în Craiova, cartierul Valea Roșie, de la U.M. 02384 construcții.
- **Dragu Simion** – † pe 24 decembrie, în Craiova, în cartierul Romanești, Craiova, la domiciliu, în curtea proprie din str. Potelu, nr. 52.
- **Sublocotenent Rănoiu Gelu Iustinian** – † pe 24 decembrie, în București, în zona M.Ap.N.

- **P.M.C. Constantinescu Doru** – † pe 25 decembrie, în Craiova, cartierul Valea Roșie, bl. 27, ap. 19.
- **Georgescu Vali Marian** – † pe 25 decembrie, în Craiova, cartierul Valea Roșie, pe strada Caracal, în dreptul Diviziei.
- **Mănescu Gheorghe** – † pe 25 decembrie, în Craiova, intersecția străzilor Dezrobirii și Petre Ispirescu.
- **Plutonier Major Melinescu Mihai** – † mort pe 25 decembrie, în Craiova, cartier Romanești, zona U.M. 01411 – FĂCĂI.

Eroi Martiri ai Revoluției din 1989 – județul Dolj

- Sublocotenent **Albu Marian** – ✝ mort pe 27 decembrie, în Craiova, Termocentrala Ișalnița, soldat în termen la U.M. 01047 – Regimentul 26.
- **Orășanu Virgil** – ✝ mort pe 27 decembrie, în Craiova, cartier Romanești, zona FĂCĂI, U.M. 01411, în Salvarea ce o ducea pe soția sa la spital să nască.
- Sublocotenent **Știubei Costică** – ✝ mort pe 27 decembrie, în Brăila, militar în termen la U.M. 01763, pontonier.

Brădești

- **Mihailovici Kuzik Boris** – rănit în 24 decembrie, punctul Valea Rea pe raza comuna Brădești, ✝ pe 2 februarie 1990, în spital, la Belgrad.
- **Stepanovna Melniciuk Nadejda** – rănită pe 24 decembrie, punctul Valea Rea pe raza comuna Brădești, ✝ pe 8 februarie 1990, la Spitalul nr. 9 din București.

Pe următoarele pagini sunt pozele Eroilor – Martiri din volumul „In Memoriam” – Cartea de pomenire a eroilor și martirilor Revoluției din decembrie 1989 – tipărită în anul 1991 de Prefectura județului Dolj, „Asociația urmașilor și familiilor celor căzuți în Revoluție” și „Liga 22 Decembrie – Filiala Craiova”.

AMBRUȘ Dănuț Viorel

CONSTANTINESCU Doru

DRAGU Simion

Eroi - Martiri ai Revoluției din Decembrie 1989 din județul Dolj

DRĂCULEȚ Marin Nicolae

GEORGESCU Vali Marian

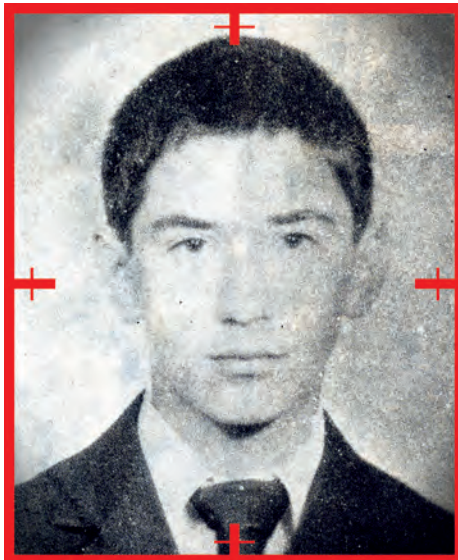

GHIȚĂ Aurel

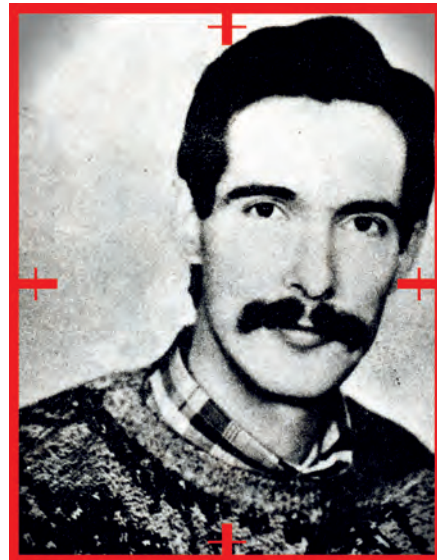

GIUCHICI Milorad

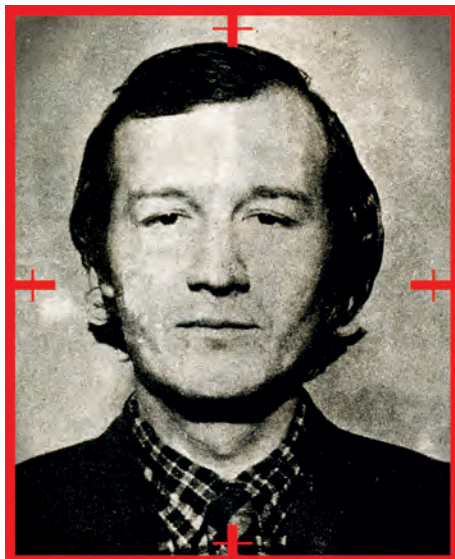
HULĂ Mircea

JIANU Eugen Dan

Eroi - Martiri ai Revoluției din Decembrie 1989 din județul Dolj

MĂNESCU Gheorghe

MATEI Ion

MELINESCU Mihai

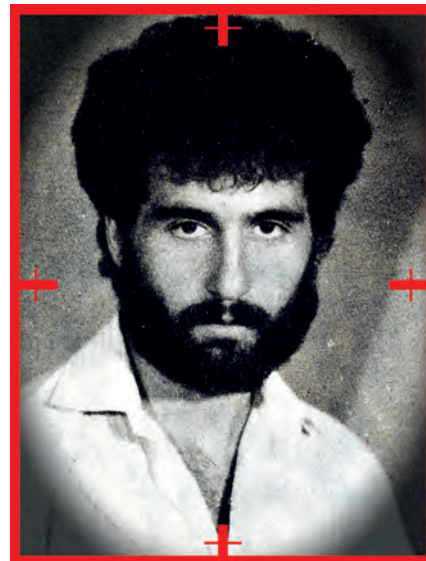

MORMOE Florea

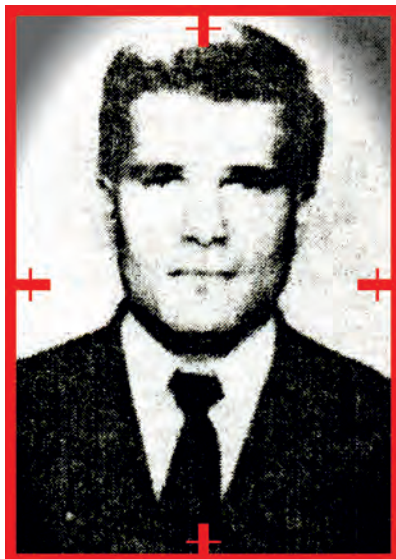
OLARU Marius

ORĂȘANU Virgil

Eroi - Martiri ai Revoluției din Decembrie 1989 din județul Dolj

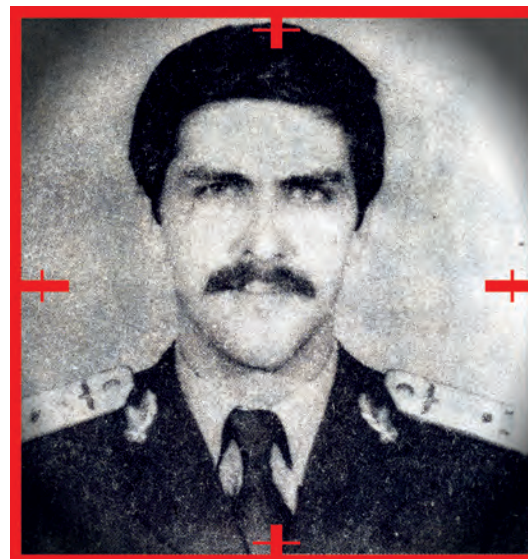
OSMAN Dumitru

RADU Aurel

SAVU Sorin

SONERIU Horea Damian

STĂNICĂ Ion Ilie

ȘTIUBEI Costică

Eroi - Martiri ai Revoluției din Decembrie 1989 din județul Dolj

STOICA Iulian Florin

UNGUREANU Alexandru

UNGUREANU Nicolae

Lista răniților – Revoluția din 1989 – județul Dolj

- Ivașcu Sorin – rănit pe 17 decembrie 1989 în Timișoara, zona Lipovei.
- Vlădulescu Dănuț – rănit pe 21 decembrie 1989, la Primăria comunei Bucovăț, județul Dolj.
- Cîrciumaru Atanasie, rănit în Revoluție, pe 22 decembrie, la Craiova, pe str. Principatele Unite, nr. 1, în casa conspirativă a Securității.
- Deca Petre, rănit pe 22 decembrie în Craiova, în cartier 1 Mai, zona Fabricii de Confecții – Textile.
- Căpitan Nișulescu Constantin, rănit pe 22 decembrie, în București, în zona Comandamentului infanteriei și tancurilor de pe str. Știrbei Vodă.
- Soldat Boboc Ștefan, rănit pe 22 decembrie, în București, pe terasa Palatului Regal.
- Soldat Ciurea Ion, rănit pe 22 decembrie, în București, Băneasa, Baza Haptică Dinamo.
- Student Caporal al „Academiei Militare Generale“, Huțanu Daniel, rănit pe 22 decembrie, în București, în zona M.Ap.N.
- Locotenent Nadu Octavian, rănit în pe 22 decembrie, la București, în zona Palatul Telefoanelor, la etajul 2 al unui bloc.
- Soldat Hristea Ion Daniel, rănit pe 22 decembrie, în București, soldat în termen la U.M. 01308 Chimic, zona Ghencea.
- Elev Caporal la Școala de Ofițeri „Nicolea Bălcescu“ Sibiu, Savu Samir, rănit 22 decembrie, în Sibiu, la sediul Miliției și Securității.
- Soldat Vălu Ion, rănit pe 22 decembrie, în Buzău, la U.M. 01671, Clubul Sportiv Armata Buzău.

Lista răniților – Revoluția din 1989 – județul Dolj

Răniți în 22 DECEMBRIE 1989, la Consiliul Județean Dolj al P.C.R. în Craiova

În 22 Decembrie 1989, în jurul palatului administrativ unde erau sediile Consiliului Popular al Județului Dolj și Comitetului Județean Dolj al Partidului Comunist Român (C.J. Dolj al P.C.R.), din cauza unei diversiuni, manifestată printr-un zgomot puternic, au fost rănite următoarele persoane din Craiova:

- Busuioc Vergil***
- Cazacu Ana***
- Croitoru Elena***
- Iordache Eugenia***
- Prică Ana***
- Sandu Elena***
- Bivolan Paula Alina, fostă Cazacu***
- Ivan Nicolița Ana***
- Lepădatu Lucica***
- Encescu Nadejdea, fostă Popa***
- Popescu Victoria***
- Iancu Mihaela Lidia, fostă Roșu***
- Sass Ludmila***

Cele 13 persoane rănite în 22 decembrie 1989, la C.J. Dolj al P.C.R., sunt sau au fost membri în „Asociația... 1989 Dolj”.

Alte persoane, care au fost rănite în aceste împrejurări și nu au cerut să devină membre ale Asociației, au fost internate la spital, iar apoi luate în evidența Parchetului Militar Craiova. Prin aceasta, comunic faptul că asociația nu are în evidență, în mod obligatoriu, toate victimele din Revoluție de la Dolj, ci numai victimele care s-au adresat asociației pentru a fi primite. Alte victime sunt membre și la alte asociații din țară, în funcție de domiciliul pe care îl au. Spitalele din Dolj, cu precădere cel județean, și Parchetul, inițial Procuratura, au evidența cu toate victimele.

(n.a. Costinel Venus Mirea)

Lista răniților – Revoluția din 1989 – județul Dolj

- Locotenent Mertoiu Liviu – rănit pe 23 decembrie, zona U.M. 01456 Făcăi.
- soldat Butum Iulian, rănit pe 23 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, militar în termen la U.M. 01456.
- soldat Vărzare Iulian Vasile, rănit pe 23 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, U.M. 01043, cazarma Diviziei lângă punctul de control.
- Iancu Marcel, rănit în 23 decembrie, pe str. Onești din Craiova, în casa de la nr. 1.
- Marinescu Nicolae, rănit în 23 decembrie la Craiova, zona Casa Studenților.
- Locotenent Major Radu Ionică – rănit pe 23 decembrie, în Craiova, pe terasa Casei Studenților.
- Drăgan Sebastian – Gilbert, rănit pe 23 decembrie, în Craiova, zona centrală, la magazinul Tehnotron.
- Preda Gheorghe, rănit pe 23 decembrie, în Craiova, zona Primăriei.
- Rusu Tudor – rănit pe 23 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie.
- Ivana Dumitru Aurel – rănit pe 23 decembrie, în Craiova, cartier 1 Mai, bl. 153, pe alea din apropierea domiciliului.
- Cotoran Mihăiță, rănit pe 23 decembrie, la Craiova, în zona Stadion – Ciupercă, aprozar.
- sergent Ungureanu Tudorel – Mihăiță, rănit pe 22 decembrie, în București, la sediul Ministerului Apărării, militar în termen.
- soldat Nacu Florian Ionel – rănit pe 23 decembrie, în București, zona M.Ap.N., militar în termen la U.M. 01831 Antiaeriană.
- soldat Gogoșanu Marian, rănit pe 23 decembrie, în București, la TVR, militar în termen.
- soldat Horvath Vilmos Ion – rănit pe 23 decembrie. în București, zona TVR.
- Peia Sorin – rănit pe 23 decembrie, în București, zona TVR.
- Bălă Jane – rănit pe 23 decembrie, în București, zona TVR, militar în termen în Popești Negoiște, județul Prahova.

Lista răniților – Revoluția din 1989 – județul Dolj

- Ioana Lucian – rănit pe 23 decembrie, în București, zona TVR.
- soldat Boboc Constantin Ștefan – rănit în București, militar în termen.
- soldat Mihăilă Iosif – Eusebiu – rănit pe 23 decembrie, în București, str. Nuferilor, Circa financiară, militar în termen.
- soldat Cîtu Costel – rănit pe 23 decembrie, în București, terasa C.I.T., str. Știrbei Vodă, militar în termen.
- Sergent Major Barbu Costinel Ionel – rănit pe 23 decembrie, în Buzău, militar în termen la U.M. 01671 – Transmisiuni.
- soldat Ștefancu Marcel – rănit pe 23 decembrie, în Brașov, zona centrală – Casa de modă.
- soldat Tița Victor – rănit pe 23 decembrie, în Deveselu, județul Olt, Regimentul de Aviație.
- Locotenent Major Mirea Costinel – Venus – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, pe terasa casei liftului din blocul 42, cadru militar la U.M. 01047 – Regimentul 26.
- Locotenent Major Dindirică Constantin – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, terasa blocului 48, cadru militar la Divizia din Craiova.
- Locotenent Dumitrescu Nicu – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, U.M. 01447, terasa pavilionului Diviziei.
- Fruntaș Tatulici Gheorghe – rănit pe 24 decembrie, cartier Valea Roșie, militar în termen la U.M. 01047 – Regimentul 26, la depozitul de carburanți – lubrefianți – C.L.
- personal militar civil Tuță Ion – șofer pe ambulanța Spitalului Militar, rănit pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, la punctul de control al Spitalului Militar.
- soldat Badea George – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, U.M. 01081.
- Locotenent major Drăgulin Ilie – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, zona centrală, Poșta din spatele Restaurantului Doljana, cadru militar la U.M. 01047

Lista răniților – Revoluția din 1989 – județul Dolj

– Regimentul 26.

- soldat Șerban Petre – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, militar în termen redus la U.M. 01047 – Regimentul 26.***
- soldat Gheorghe Traian – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, militar în termen redus la U.M. 01047 – Regimentul 26.***
- Paraschivescu Sauget Cristian Dan – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, la domiciliu, bl. 18, sc. 2, ap. 12.***
- Borota Gheorghiața, rănită pe 24 decembrie, în Craiova, cartierul Valea Roșie, în fața domiciliului, bloc 30.***
- Zidăroiu Dorina, rănită accidental în Craiova, cartier Valea Roșie, la domiciliu, bl. G1, sc. 1, ap. 30.***
- Mitrache Valentin Marius – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, zona Școlii nr. 29, lângă Restaurantul „Dacia“.***
- Popescu Victor – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, la domiciliu, bl. 47, et. 5, ap. 63.***
- Bozgan Cornelia – rănită pe 24 decembrie, în Craiova, cartier Romanești, la domiciliul din str. Școlii, nr. 2.***
- Vieru Ilie – rănit pe 24 decembrie, în Craiova, zona I.U.G. în stația de tramvai.***
- soldat Turcitu Costel Cristian – rănit pe 24 decembrie, la Reșița, la U.M. 01929 Artilerie antiaeriană.***
- sergent Barbu Cristian – rănit în 24 decembrie, la Reșița, la U.M. 01929 Artilerie antiaeriană.***
- soldat Stoian Marian – rănit pe 24 decembrie, în stațiunea Neptun, jud. Constanța.***
- soldat Tolea Ion – rănit pe 24 decembrie, în București, zona Gării de Nord.***
- soldat Constantinescu Traian – rănit pe 24 decembrie, în București, zona TVR.***

Lista răniților – Revoluția din 1989 – județul Dolj

Brădești

- Arcadieșici Lagutco Ivan – rănit pe 24 decembrie, punctul Valea Rea pe raza comunei Brădești, județul Dolj.***
- Chabanyuk Alla Timofeevna – rănită pe 24 decembrie, punctul Valea Rea pe raza comunei Brădești, județul Dolj.***
- Filipovna Demciuk Sofia – rănită pe 24 decembrie, punctul Valea Rea pe raza comunei Brădești, județul Dolj.***
- Grigoreșici Sariko Nikolai – rănit pe 24 decembrie, punctul Valea Rea pe raza comunei Brădești, județul Dolj.***
- Stepanovna Kuzik – rănit pe 24 decembrie, punctul Valea Rea pe raza comunei Brădești, județul Dolj.***
- Valentinovici Spartak Valeri – rănit pe 24 decembrie, punctul Valea Rea pe raza comunei Brădești, județul Dolj.***

- Căpitan Căprărin Dănuț Alex – rănit pe 25 decembrie, în Craiova, cartier Valea Roșie, str. Caracal, vizavi de Divizie.***
- Cîrștea Ionuț Valentin – rănit pe 25 decembrie, în Craiova, cartier Romanești, zona Făcăi, la domiciliu, str. Tisa, nr. 20.***
- Apostol Costel – rănit în cartierul Romanești – în zona U.M. Făcăi.***
- Plutonier adjutant M.I., Bălan Gheorghe – rănit pe 26 decembrie, în Craiova, cartierul Valea Roșie, în rezervă, pensionar.***
- soldat Ciorîia Toma – rănit pe 26 decembrie, la Regimentul 31 Plenița, militar în termen la U.M. 01183 – Regiment 31, Plenița.***
- Locotenent Milovan Marian Aurel – rănit pe 26 decembrie, la Regimentul 31 Plenița, cadru militar la U.M. 01183 Plenița – Regimentul 31.***
- Costache Iulian – rănit pe 26 decembrie, în Caracal, Stația de Apă.***
- Orășanu Veronica – rănită pe 27 decembrie, în Craiova, U.M. 01411 Făcăi, în Salvarea ce o ducea la spital să nască.***
- soldat Tabacu Ionel – rănit pe 27 decembrie, în București, în zona Palatului Telefoanelor.***

Lista răniților – Revoluția din 1989 – județul Dolj

- ***Sergent Bărbulescu Cristinel Lucian – rănit pe 29 decembrie 1989, militar în termen la U.M. 01046 București (s-a tras dinspre blocurile turn din apropiere din zona Vitan).***
- ***soldat Ioniță Ioan-Romulus – rănit pe 29 decembrie, în Boteni, județul Dâmbovița, militar în termen – cazarma U.M. Antiaeriană.***
- ***Plutonier Adjutant Pătrașcu Ioan – rănit în Craiova, cartier Valea Roșie, în perioada 22 decembrie 1989 – 10 ianuarie 1990 a fost în post în zona poligon Dealul Fetei când a suferit degerături multiple.***

Lista luptătorilor răniți în Revoluția Română din Decembrie 1989 de la Craiova, întocmită de „Asociația pentru protejarea și sprijinirea invalizilor, răniților și urmașilor celor căzuți în Revoluție” din volumul „Revoluția din Decembrie 1989 de la Craiova: Zile istorice pentru Eternitate”, ediția a II-a revizuită, scris de Ionel Turcin, Marin Ilie, Ion Pălșoiu, Axente Corneanu, Editura Autograf MJM, Craiova, 2014):

În lista înaintată Parlamentului României, împreună cu celelalte documente, nu au fost incluși:

- ***sergent major Cojocaru Petre, U.M. 01018.***
- ***soldat termen redus Pienaru Dan, U.M. 01047 – Regimentul 26.***
- ***soldat Tătulici Mircea, U.M. 01047 – Regimentul 26.***
- ***soldat Stănoiu Dumitru, U.M. 01047 – Regimentul 26.***
- ***soldat Stanciu Ion, U.M. 01047 – Regimentul 26.***
- ***soldat Bilă Nicolae, U.M. 01047 – Regimentul 26.***
- ***soldat termen redus Peter Ioszeľ, U.M. 01047 – Regimentul 26.***
 - ***sergent Butuman Iulian, U.M. 01456.***
- ***sergent Golea Liviu Dan, U.M. 01456.***

Monumentul Eroilor Martiri căzuți în Revoluția din Decembrie 1989, din cadrul Regimentului 26, amplasat în curtea cazărării militare de pe str. Caracal

Protestul populației din Craiova – 22 decembrie 1989

Foto: Nicușor Beletei

Fabrica de Avioane porneau spre centrul orașului, cu speranța că alături de ei vor veni salariații celorlalte întreprinderi din oraș, pentru demonstrație în forță împotriva faptelor sângeroase de la Timișoara și în susținerea idealurilor Revoluției pornită în primul oraș martir din România. Potrivit celor relatate în acest volum, prima oprire a fost în fața Consiliului Popular Municipal, acolo fiind un cordon de forțe de ordine. Cu TAB-uri, mașini de spumă ale pompierilor, militari era păzită și Piața Prefecturii. Însă numărul manifestanților devenise

22 decembrie 1989 este ziua care așează Craiova în rândul orașelor care se solidarizează cu Timișoara și în care oamenii pornesc revolta împotriva regimului comunist. Volumul „Revoluția din Decembrie 1989 de la Craiova”, autori: prof. Ionel Turcin, Gl. lt. (R) prof. univ. dr. Marin Ilie, Gl. mr. (R) prof. univ. dr. Ion Pâlșoiu, prof. Axente Corneanu, amintește starea de furie din rândurile muncitorilor care cu o zi în urmă fuseseră îmbarcați în trenuri și trimiși la Timișoara „să participe la înăbușirea revoltei”. În dimineața zilei de 22 decembrie, mii de salariați de la

Foto: Nicușor Beletei

copleșitor. Se alăturaseră mii de muncitori din celelalte fabrici. S-a strigat „Pentru morții de la Timișoara, în genunchi!”, s-a rostit în masă rugăciunea „Tatăl nostru”, armata fraterniza cu demonstranții, iar aceștia se uneau în Piața Consiliului Popular Județean (n.n. azi Piața Mihai Viteazu). La orele prânzului, 21 de persoane, care formau o delegație din partea revoluționarilor,

Foto: Nicușor Beletei
au trecut prin culoarul făcut de militari, însă securiștii din interior nu le-au permis accesul în clădire. În Revoluția din Decembrie 1989 de la Craiova se menționează că în acest timp au reușit să pătrundă în clădire actorul Tudor Gheorghe și profesorul Vasilescu Petre, cel care a și deschis ușa de la intrarea principală, atunci intrând în clădire zeci de oameni. După busculada din Piață, soldată cu răniți, provocată de zvonul că generalul Dumitru Roșu, comandantul Armatei a 3-a, intrase cu tancurile în zonă, a venit confirmarea că a fost alarmă falsă, generalul intrând în clădire și adresându-se demonstranților de la balcon, ordonând totodată retragerea trupelor M.Ap.N. și M.I. în cazărmi, și dând citire revendicărilor revoluționarilor. (n.n. date preluate din cartea „Revoluția din Decembrie 1989 de la Craiova”, autori: prof. Ionel Turcin, Gl. lt. (R) prof. univ. dr. Marin Ilie, Gl. mr. (R) prof. univ. dr. Ion Pâlșoiu, prof. Axente Corneanu).

**Actorul Mugur Mihăescu, într-un dialog cu Laura Pumnea, referent
C.J.C.P.C.T. Dolj – 25 octombrie 2019:**

L.P.: Ce vă mai amintiți din 22 decembrie 1989?

M.M.: După ce am ajuns din piață, pentru că am plecat de dimineață, am văzut coloanele că încep să se ducă spre centru. Mi-am luat repede o geacă, un fes și-un fular, și am luat-o cu coloana ușor spre centru. Când eram în fața Prefecturii stăteam în expectativă așa, ca să vedem ce se întâmplă și, fiind eu mai zăpăcit, și mai tânăr și mai inconștient, împreună cu alți inconștienți mai tineri sau mai puțin tineri, am intrat peste ei în Prefectură. Am fost în primul val care a intrat în Prefectură. După care, țin minte că a bubuit ceva, ori a aruncat cineva cu o petardă, ori altceva, și s-a golit Prefectura și am mai rămas cred că vreo 25 de inși. Atunci știu că m-am dus la cei care au rămas și am zis, OK, dacă restul sunt iepuri sau le-a

Mugur Mihăescu în sediul P.C.R. Dolj fost teamă atunci, sau nu sunt la fel de inconștienți ca noi, hai să facem Frontul Salvării sau cum ne numeam atunci, cu liste cu cei care suntem în Frontul Salvării. Țin minte că ieșisem în balcon și lumea în față era buluc strânsă, Prefectura se golise de petarda aia sau ce naiba a explodat, și l-am zărit jos pe profesorul meu de analiză matematică de la facultate, Nisipeanu, l-am chemat și le-am zis celor de acolo, mâna aia de oameni care eram, că dacă e să propunem pe cineva să fie șef la treaba asta, vi-l recomand pe profesorul meu. Așa a ajuns Nisipeanu să fie președintele F.S.N. din perioada aia.

Piața era plină în fața Prefecturii, nu se golise după petarde, se golise doar spatele, fugeau pe acolo, prin English Park. În față rămăseseră, nu s-a auzit chestia asta. Era rumoare, dar era compactă Piața. Toată lumea voia același lucru: libertate, jos cu Ceaușescu, jos dictatorul.

L.P.: Câți ani aveți atunci?

M.M.: 22 de ani.

L.P.: Erați foarte tânăr. Știați la ce vă expuneți?

M.M.: Știai că poți să crăpi, dar mai bine să crăpi așa. „Dar nu-i totuna leu să mori ori

câine-nlănțuit“, cum zicea Coșbuc, în „Decebal către popor“. M-am dus cu vise, cu ceea ce am sperat. Am fost generație sacrificată, spun asta acum la 30 de ani de la Revoluție. În niciun caz generația noastră nu a prins ceea ce a visat și în timpul lifestyle-ului nostru nu s-a clădit ceea ce visam noi atunci și pentru ceea ce ieșisem. Singurul lucru care a rămas într-adevăr și pentru care chiar merita să mori este faptul că puteai să fii liber, să vorbești fără frică. Visam exact ce văzusem și noi pe la televizor la sârbi, că alte vise, ce puteai să-ți închipui, am fost crescuți în beznă. Nu ne puteam lua informații privind lumea exterioară decât din... ce-am văzut? Din Dallas? Din câteva seriale sau filme pe sârbi? Din ce să ne luăm informațiile despre cum ar fi lumea? Visam că: Uraaa, o să avem autostrăzi! Asta o țin minte și acum. Și pentru asta, mi-aș dori ca la toțiăștia care au fost la Transporturi, dar la absolut toți să le dea Dumnezeu ce le dorim noi ăia. Ca o dovadă a negurii în care am stat, gândește-te că atunci când au venit ajutoarele erau niște săpunuri sub formă de căpșună, n-am știut ce este și l-am mâncat, l-am băgat în gură și am făcut clăbuci. Eram totuși copil de profesor, copil cu facultate... Ca să înțelegi pe unde ne situăm. Poate mai știau bișnițarii de treburi d-astea, dar eu văzând un săpun dintr-ăla am zis: <<mama mea, e o bomboană, m-am scos!>>. L-am băgat în gură și-am fost ca un câine turbat. Acum e de râs, da, dar să vezi cât de plâns este dacă stai să analizezi bine, în ce negură am trăit noi, negură, pentru că era negură din punct de vedere al informației.

L.P.: Din păcate, avem și morți la Craiova, mulți răniți în decembrie '89.

M.M.: Majoritatea, vă spun eu, total accidental. Nu vreau să mint, dar din morții pe care îi știu aproape toți sunt accidente. Toți oameni beți sau care au început să tragă aiurea și ne-am împușcat unii pe alții ca chiorii. Dacă e să spunem adevărul să-l spunem în față. Nu știu mai departe ce a fost, dar a fost o paranoia totală și ne-am împușcat unii pe alții, nu ne-a împușcat niciun terorist, nu ne-a manipulat nimeni, eram manipulați de beția libertății și eram atât de excitați, ca la orice revoluție. Nu mai țineai cont și toate au fost accidente.

L.P.: S-a întâmplat să vă moară aproape cineva în zilele acelea?

M.M.: Și aproape, și împușcat în bucă, și rănit și cu casca spartă, și cu creierii făcuți varză. Da, mi s-a întâmplat. Îl uit pe vreunul dintre ei? Nu-l uit pe niciunul!

L.P.: Ați părăsit Prefectura, ați ieșit pe străzi?

M.M.: În prima zi nu. Țin minte că a venit generalul Roșu, parcă, și știu că cei din Prefectură am luat arme toți, ca să ne păzim de teroriști, nu?! Și umblam cu mitralierele după noi, cu

AKM-urile. Și asta a generat altă isterie, că dacă te vedea lumea cu AKM zicea că ești terorist. E o nebunie. Nu poți să o gândești acum cum gândeai atunci. Atunci erai... fir-ar al dracu'... că dacă prind vreun securist îl împușc. Nu știai cum arată acel securist, că nu scria pe el securist, nu scria pe el dictator. Tu voiai să fii parte activă, să dai de pământ cu ceea ce a fost până atunci. Și eram toți cu arme, mergeam acasă. Am un prieten, Emil Mercan, în casa căruia a murit ăla, săracul, Jianu. Au văzut niște vecini peste drum că a venit cu arma acasă, au dat telefon la ăștia care eram în Casa Studenților, ăia au ieșit, doi erau mai trozniți, când l-au văzut pe ăla cu arma, au descărcat arma. Un glonț i-a intrat unuia în fesă, altuia în bucă, altuia în cap. Când au auzit că se trage, ăia care erau la Poștă au început să tragă în direcția asta. Trecând peste Casa Studenților șuierau gloanțele parcă erau... de la unitatea aia unde e Korona acum.

L.P.: *La Jandarmerie?*

M.M.: *Ceva de genul ăsta. Și, trăgea jandarmeria în Casa Studenților, Casa Studenților în Poștă, Poșta în Casa Studenților și Jandarmerie și tot așa, trăgeam unii în alții, pentru că nouă ni se părea că suntem sub asalt și asaltul ăsta unuia i-a găurit casca și capul. Asta este!*

L.P.: *Pe 23 ați fost la Casa Studenților?*

M.M.: *Da! Pentru că acolo, în comitetul ăla, fiecare ne propusesem să răspundem de cineva. Eu am fost propus sau m-a propus cineva, nu mai știu cum s-a întâmplat, să răspund de tineret, de tineretul revoluționar, de studenții revoluționari, nici nu mai știu ce, tineret, studenți, ceva, cu banderole albe pe mână. Dacă aveam banderolă alba eram feriți de pericole, eram clar revoluționari. Așa gândeam atunci.*

L.P.: *Astăzi, mereu oamenii spun că nu se cunoaște adevărul de la Revoluție.*

M.M.: *Adevărul meu ți-l pot spune, pentru că l-am trăit. Nu știu ce adevăr doresc ei. Adevărul faptic sau adevărul care le-ar da lor o anume alinare că n-am crăpat de pomană. N-am crăpat de pomană niciunul, chit că au fost greșeli, am scăpat de cea mai mare nenorocire pe care am avut-o de-a lungul istoriei, poate doar sclavagismul să fi fost mai mare decât asta. Toți și-au luat titlu de erou al Revoluției. Eu aș da titlul ăsta la 22 de milioane de români. Când pornești o revoluție nu cauți neapărat să ai beneficii materiale. Dacă ești rănit sau mort, e normal ca societatea, un timp, să aibă grijă de tine dar, de la asta și până la și-au făcut, și-au împărțit spații comerciale între ei, mi s-a părut prea mercantil. Eram un student ale cărui vise erau puțin diferite. De asta am și plecat, pe data de, parcă, 13 ianuarie. Păzeam*

ajutoarele și mergeam cu tinerii să păzim ajutoarele și alții luau tirurile cu ajutoare și le băgau în curte... dacă vreți adevărul despre Revoluție. Asta s-a întâmplat și de asta am plecat eu. Toți ceilalți care au fost pe urmă în F.S.N., n-au fost acolo, la Revoluție. Când totul se liniștise s-au așezat la masa și frumos, frumos, au început în stilul nostru de politică pe care eu, copilul ăla, nu-l știam, eu eram utopic, să te îndepărteze ușor, ușor să-și aroge drepturi, titluri, să-și împartă spații comerciale, întreprinderi. Asta e. Așa a fost.

L.P.: *Dezamăgitor...*

M.M.: Nu știi dacă dezamăgitor sau nu. Pentru un copil, da. Gândește-te la ce înseamnă o Revoluție. Uită-te la ce s-a întâmplat la toate revoluțiile, capetele cad. Nu neapărat cei mânăți de bune intenții ajung să conducă pe urmă, pentru că oportunismul e foarte puternic. Asta a fost și atunci. Cel puțin acolo unde am fost eu, respective în Dolj, la Prefectură.

L.P.: *Deci, ai refuzat carnet de revoluționar.*

M.M.: Da! Eu mă consider unul dintre revoluționari. Mai departe... Eu știu, sunt împăcat cu mine. Știu că istoria e scrisă de învingători, dar când a pornit petarda și au fugit ca potârniche... nu-i judec nici pe ei, că poate nu erau atât de inconștienți ca mine, poate erau puțin mai maturi sau mai deștepți dar, când a bubuit aia, eu am rămas acolo.

L.P.: *După 30 de ani, cum vă raportați la idealurile din 1989?*

M.M.: Am luptat pentru ele. Din nefericire, văd că lumea nu înțelege pentru ce am luptat, pentru că, chiar nu înțelegem încă, nu înțelegem ce înseamnă democrație. Democrația pentru care am luptat și am fost gata să murim înseamnă tiranie, tiraniei acelui +1% și dacă nu faci parte din această majoritate + 1% ți se pare tiranie. Dar trebuie să te înveți să trăiești cu tirania asta, pentru că asta ți-ai ales-o, și alt sistem mai bun nu avem. E ca prima oară, la căsătorie. Când o vezi prima dată e perfectă. După 30 de ani îi vezi și defectele și începi să uiți total ceea ce te-a atras și pentru ce erai în stare să rupi munții ca să o iei. Așa a fost și căsătoria noastră cu democrația. Ne-am căsătorit cu ea virgină, pură, frumoasă și după ce am văzut cum este de multe ori ne vine să îi spargem capul. Trebuie să ne învățăm cu treaba asta, că într-o căsnicie de genul ăsta, între un individ și o democrație există și momente în care da, îți vine să-i spargi capul, dar nu poți, pentru că este cea pentru care ți-ai jertfit viața și idealurile. Nu numai tu, ci și mulți alții.

LIBERTATE, LIBERTATE!

HAIDEȚI CU NOI!

FĂRĂ VIOLENȚĂ!

ARMATA E CU NOI!

*Protestul craiovenilor, din ziua de 22 decembrie 1989
(cadre din filmarea realizată de Constantin Șerbănoiu)*

TIMIȘOARA, TIMIȘOARA!

JOS CEAUȘESCU!

LIBERTATE, LIBERTATE!

JOS TIRANUL!

FĂRĂ VIOLENȚĂ!
/

**CINSTE LOR,
CINSTE MILITARILOR!**

*Protestul craiovenilor, din ziua de 22 decembrie 1989
(cadre din filmarea realizată de Constantin Șerbănoiu)*

*Protestul craiovenilor, din ziua de 22 decembrie 1989
(cadre din filmarea realizată de Constantin Șerbănoiu)*

*Protestul craiovenilor, din ziua de 22 decembrie 1989
(cadre din filmarea realizată de Constantin Șerbănoiu)*

*Protestul craiovenilor, din ziua de 22 decembrie 1989
(cadre din filmarea realizată de Constantin Șerbănoiu)*

*Protestul craiovenilor, din ziua de 22 decembrie 1989
(cadre din filmarea realizată de Constantin Șerbănoiu)*

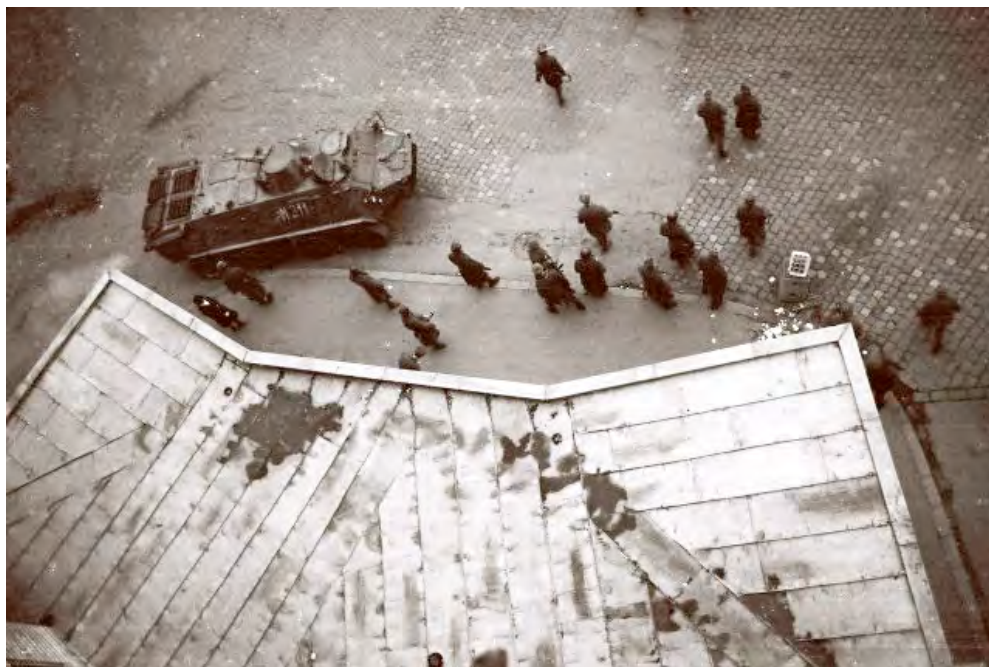

Protestul craiovenilor, din ziua de 22 decembrie 1989
(cadre din filmarea realizată de Constantin Șerbănoiu)

Declarații și interviuri din arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” cu evenimente din timpul Revoluției din 1989

17 decembrie 1989

La Timișoara, primele semne ale Revoluției sunt amintite încă din data de 15 decembrie 1989, când enoriași ai bisericii reformate din Timișoara veniseră în fața casei pastorului László Tőkés să protesteze împotriva deciziei autorităților de evacuare a acestuia în ziua imediat următoare. De la protestul de susținere a pastorului s-a ajuns la revolta împotriva comunismului, mii de oameni ieșind în stradă pe 16 decembrie, zi în care deja în Timișoara se înregistrau răniți și arestări în rândul demonstranților. Pe 17 decembrie 1989, „Armata este scoasă în stradă pentru a face o demonstrație de forță, însă mulțimea furioasă huiduie și îi apostrofează pe militari. [...]

Parcul Central.
Fotografie de
Constantin Duma,
sursa: <https://www.vice.com/ro/article/bmz8z3/jurnal-17-decembrie-1989-primii-morti-la-timisoara-554>

Complexul
Studentesc.
Fotografie de
Constantin Duma,
sursa: <https://www.vice.com/ro/article/bmz8z3/jurnal-17-decembrie-1989-primii-morti-la-timisoara-554>

După- amiază, se deschide focul, prima dată în Piața Libertății, unde cad primele victime. Se va deschide focul și la Podul Decebal, în Calea Girocului, Calea Aradului, Catedrală și în alte zone, rezultând zeci de morți și de răniți.” (Enciclopedia Revoluției din Timișoara 1989, volumul I – cronologia și victimele Revoluției, pag. 51, coordonator: Lucian Ionică, Editura Gutenberg, Arad, 2014).

În Timișoara, pe 17 decembrie 1989, au murit 62 de persoane printre care și Dumitru Osman, născut la 16 aprilie 1965, de profesie vatman, care a fost împușcat în Piața Operei din Timișoara, iar la observațiile menționate în vol. I al „Enciclopediei Revoluției din Timișoara 1989” sunt trecute următoarele informații: plagă împușcată toracală, dosarul medico-legal nr. 990/A/18.12.89, ars la Crematoriul „Cenușa”, iar în vol. III – Teme ale Revoluției, la pagina 194: „în noaptea de 19/20 decembrie 1989 au fost incinerate cadavrele aduse la Timișoara, iar cenușa rezultată a fost încărcată în 4 pubele și transportată pe raza comunei Popești – Leordeni fiind aruncată într-o gură de canal”. Și tot în aceeași zi a fost rănit Ivașcu Sorin din Dolj, care avea atunci 19 ani și lucra la TC Ind. Timișoara.

**Osman Vergina (decedată în 2007) cu domiciliul în com. Sadova, jud. Dolj,
mama EROULUI MARTIR AL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 – OSMAN DUMITRU:**

„În decembrie 1989, fiul meu OSMAN DUMITRU avea 24 de ani și era de trei ani la Timișoara - după ce s-a eliberat din armată de la București. La Timișoara stătea la cămin muncitoresc, era vatman, dar își câștiga existența cumpărând și vânzând marfă de la sârbi. În octombrie 1989 a fost acasă la Sadova și era bine, nu se întâmplase nimic. Pe 15 decembrie 1989, fata mea, Osman Viorica (acum Zamfir), s-a dus la fratele ei, la Timișoara. Pe 16.12.1989 a ajuns la Timișoara. În dimineața de 17 decembrie 1989 a fost împreună cu fiul meu și fratele ei, Osman Dumitru, în oraș, în Timișoara, pentru cumpărături. S-au întors acasă și pe la 4 după-amiaza, pe 17.12.1989, au auzit împușcături în oraș. Dumitru a plecat în oraș și nu s-a mai întors. Fata mea, Viorica, s-a întors acasă la Sadova după căderea lui Ceaușescu. Ne-a spus că Dumitru nu s-a mai întors. Soțul meu, Osman Eugen, care a decedat în 25.11.2001, atunci, în decembrie 1989 a plecat la Timișoara împreună cu un vecin din Sadova, pe nume Doană Mitică, pentru a-l găsi pe Dumitru. S-au dus prima oră la Timișoara și se trăgea de era să fie împușcați și nu avea nimeni voie să se apropie de spital. Au venit acasă și după aceea au mai plecat de două ori, dar nu au dat de Dumitru. A patra oară am plecat la Timișoara împreună cu soțul și cu o vecină. La morga spitalului mare din Timișoara am intrat și era plină de morți. Am plecat în Timișoara la urgența altui spital mai mic și un doctor ne-a spus că băiatul nostru este acolo. Când l-am căutat nu am dat de el, dar ni s-au dat actele lui. Atunci ne-a spus doctorul că a fost împușcat și dus la crematoriul din București. Am mers apoi la autoritățile de atunci și ni s-a eliberat certificatul de deces, unde scrie că a fost împușcat pe 17 decembrie 1989, la Timișoara, prin plagă împușcată toracică, și a murit ca urmare a hemoragiei interne. Doctorul ne-a spus că nu a fost mort când a ajuns la spital. În ianuarie 1990, după ce ne-am convins că a decedat și a fost dus la crematoriul de la București, i-am făcut înmormântare în cimitirul de la Sadova unde, în tron, am pus haine de-ale lui Dumitru. A fost la înmormântare tot satul. “

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

Notă autor: Osman Vergina și Osman Eugen, părinții lui Osman Dumitru au decedat după Revoluție, iar sora Zamfir Viorica trăiește în Sadova.

Zamfir Viorica, cu domiciliul în com. Sadova, soră a EROULUI MARTIR AL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 – OSMAN DUMITRU:

„În decembrie 1989 aveam 17 ani, fratele meu OSMAN DUMITRU avea 24 de ani și era de trei ani la Timișoara. Făcuse școala de vatmani și a lucrat 3 luni la Timișoara, în 1989, ca vatman. La Timișoara stătea în gazdă, în bloc de nefamiliști, și își câștiga existența cumpărând marfă de la sârbi, pe care o vindea. În octombrie 1989 a fost acasă la Sadova și era bine, nu se întâmplase nimic. Vineri, pe 15 decembrie 1989, m-am dus la fratele meu la Timișoara. În dimineața de 17 decembrie 1989 am fost împreună cu fratele meu, Osman Dumitru, în oraș, în Timișoara, pentru cumpărături. În centru erau geamuri sparte la magazine, erau aruncate pe jos conserve, salamuri și alimente. Se dăduse foc la o librărie. Pe drum am fost stropiți cu furtunuri de apă dintr-o mașină de pompieri. Ne-am întors acasă pe la 4 după-amiază, pe 17 decembrie 1989. Dumitru a plecat în oraș și mi-a zis că se întoarce pe la 6 după-amiază. Nu s-a mai întors, era întuneric și pe la 6 după-amiază am auzit împușcături în oraș. Pe 18, 19, 20 decembrie 1989 l-am căutat pe Dumitru la Spitalul Județean, pentru că auzisem că sunt răniți. De la spital mi-au spus milițienii că, dacă este rănit, ne anunță acasă. Spitalul era înconjurat de tancuri și erau multe persoane de la armată și miliție care îl păzeau. M-am dus la Pușcărie pe str. Popa Șapcă și mi-au zis că, dacă e arestat, ne anunță acasă. M-am întors acasă, la Sadova, miercuri, 20 decembrie 1989, și le-am spus părinților cele întâmplate. Părinții l-au căutat trei săptămâni la Timișoara și în final au dat de actele lui Dumitru și au aflat că a fost împușcat și dus la crematoriu. În ianuarie 1990, după ce ne-am convins că a decedat și a fost dus la crematoriul de la București, i-am făcut înmormântare în cimitirul de la Sadova, unde în tron am pus haine de-ale lui Dumitru. A fost la înmormântare tot satul.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

IVAȘCU SORIN, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În decembrie 1989 aveam 19 ani. Eram angajat la T.C. Ind. Timișoara. În 16 decembrie 1989 am aflat de la un coleg de serviciu că studenții manifestează în Piața Maria. M-am dus acolo. Se manifesta. Se striga seara, în jurul orei 20:00, <Jos Ceaușescu!>, <Jos comunismul!>. Au început altercațiile dintre miliție și manifestanți. Am fost lovit și despărțit de colegi. Am asistat

de pe margine cum s-au liniștit manifestații, cu înțelegerea că ne vom regrupa a doua zi. Pe 17 decembrie 1989 am plecat împreună cu colegi de serviciu în centru. În jurul orei 12:00, ne-am strâns grupuri în centru și am plecat către Complexul studentesc pentru a-i elibera pe studenții închiși și păziți în cămine. Pe o parte din ei am reușit să îi eliberăm. Am plecat spre Consiliul Județean P.C.R. Timiș. În drum ne-am întâlnit cu militari încolonați, care se deplasau spre centru. Militarii au baricadat drumurile. Noi cântam <Deșteaptă-te, Române!>. Au început conflictele între noi și militari. Am încercat să forțăm barajele militarilor. S-au împotrivit lovindu-ne cu patul armei și cu lopeți mici din dotare. Au fost și mașini de pompieri care ne stropeau. Noi am ajuns la mașinile de armată și pompieri după ce am reușit să trecem de cordonul de militari. Am răsturnat o parte din mașini. Unele au fost devastate, iar la altele s-a dat foc. Pe la orele 17:30 armata a reușit să ne fracționeze pe grupuri, în diferite locuri. Eu am rămas cu un grup de aproape 1000 de oameni în zona Bega. În același timp s-a deschis focul în zona Hotelului Continental. Au căzut oameni din rândul nostru. Ne-am retras pe străzile laterale. Se auzea că vin tancurile în centru. Ne-am hotărât să ne întoarcem în cartiere pentru a ne strânge cât mai mulți manifestați. M-am întors în Calea Lipovei. Am mai adunat în jur de 20 de oameni și am încercat să ajungem în centru. Am trecut de cordonul de la Grădina Botanică. La cordonul din Piața 700 am fost opriți. Ne-am întors. În jurul orei 21:00, Calea Lipovei era ocupată de armată. Cu Raț Mihai m-am dus să fac rost de benzină. Într-o stație de troleibuz din Calea Lipovei erau două grupe de militari desfășurați în dispozitiv de tragere. Trăseseră în becurile de deasupra lor, pentru a fi camuflați. Au tras asupra mea și a lui Raț. Am alergat să mă adăpostesc. Am sărit pe burtă. Un glonț m-a rănit în brațul drept. Raț nu a pățit nimic. Fiind rănit m-am dus la colegii de clasă ca să mă ascund. Colegii de clasă de liceu m-au ascuns în camera lor de la Căminul de Familiști nr. 2, din Calea Lipovei. În jurul orei 4:00 dimineața, pe 18 decembrie, au încetat împușcăturile. Pe 18, după-amiaza, am plecat acasă, spre Craiova, cu trenurile formate special pentru evacuarea studenților. În Craiova am fost îngrijit medical la verișoara mea, Păunescu Simona, de 22 de ani, care era elevă la cursurile de asistente medicale din Craiova. Îmi era frică să mă duc la spital, ca să nu mă aresteze. În 19 decembrie am ajuns la părinții mei, în comuna Breasta din Dolj. În 22 spre 23 am făcut de pază la sediul C.A.P. Breasta.“ (Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

21 decembrie 1989

Pe 21 seara este rănit, aproape de Craiova, la Primăria din Bucovăț, Vlădulescu Dănuț.

VLĂDULESCU DĂNUȚ, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În decembrie 1989 aveam 21 de ani, eram necăsătorit. Lucram la Primăria Comunei Bucovăț ca remizier - agent fiscal.

În seara de 21 decembrie 1989 asiguram paza sediului Primăriei Comunei Bucovăț. În seara respectivă eram în fața primăriei. În clădire se aflau secretarul primăriei, Dobreanu Gheorghe, și paznicul Preda Dumitru.

În jurul orei 21.00, dinspre Craiova a venit o Dacie roșie, care a oprit în apropierea primăriei. Mașina circula cu luminile stinse. În mașină se aflau doi bărbați. Din dreapta a coborât un bărbat cu vârsta între 30 - 40 de ani, de statură athletică, îmbrăcat în costum gen combinezon, de schi. După ce bărbatul a coborât, mașina a continuat să se deplaseze cu viteză redusă (la viteza pasului).

Bărbatul care a coborât a stropit cu benzină, aflată într-o sticlă, treptele primăriei. A dat foc la benzină și a plecat către Dacia roșie, aflată în mișcare.

Paznicul de la <Tăbăcăria> Bucovăț, Șerban Andrei, a încercat să îl imobilizeze. Bărbatul l-a ocolit și a continuat alergarea, încercând să ajungă la Dacia roșie. Am încercat să îl imobilizez alergând după el. La 10 - 15 metri de mașină l-am ajuns, l-am lovit cu pumnul și a căzut; fiind în cădere a scos un cuțit și mi-a tăiat gâtul. S-a urcat în mașină și au plecat înspre comuna Cetate.

Secretarul primăriei, văzând situația, a oprit un Olcit cu care am fost transportat la Spitalul Județean nr.1 din Craiova. În Urgența spitalului am primit îngrijirile medicale care mi-au salvat viața. Doctorul Surpățeanu mi-a făcut operație la gât. Operația a fost descrisă ca excepțională, în sensul că aveam secționată jugulara și a fost reușit un by-pass, în felul acesta salvându-mi viața. Nu se știa dacă voi mai vorbi. După un timp am reușit să îmi recapăt vorbirea. Acum pot să vorbesc însă, fiindu-mi afectate corzile vocale, am vocea diferită. Am fost internat timp de nouă zile la Secția Chirurgie maxilo-facială. Am cerut să fac Revelionul în familie și pe 29 decembrie 1989 am fost externat.” (Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

22 decembrie 1989

În țară, pe 22, erau deja primii morți ai familiilor de olteni: Lt. maj. Ing. Savu Sorin – la Aeroportul militar Timișoara, Colonelul Coman Dumitru – la Odorheiul Secuiesc, iar la Sibiu, este omorât maiorul Drăculeț, originar din Siliștea Crucii, și la Școala de ofițeri de infanterie este rănit Elevul Sergent Savu Samir. Odată cu fuga familiei Ceaușescu, în țară se instaurează o situației de incertitudine, unitățile militare sunt atacate și sunt răniți în București: Căpitan Nișulescu Constantin, locotenent Nadu Octavian, Elev Caporal, student la Academia Tehnică Militară Huțanu Daniel, soldați – Boboc Ștefan, Ciurea Ion, Hristea Ion Daniel, iar în Buzău – soldat Vălu Ion.

COMAN GABRIELA ȘTEFANIA AURELIA, SOȚIE A EROULUI MARTIR AL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 – COMAN DUMITRU, cu domiciliul în Cluj-Napoca.

A locuit în municipiul Craiova, unde a avut domiciliul după Revoluție, până în 2004.

„În ziua de 22 decembrie 1989, soțul meu, colonel Coman Dumitru, atunci comandant al Biroului de Securitate din Odorheiul Secuiesc, jud. Harghita, a plecat la serviciu. Am aflat pe 22 decembrie 1989 că, în jurul orei 14.00, sediul Miliției din Odorheiul Secuiesc, în care se afla și Securitatea, a fost înconjurat de sute de oameni. Aceștia au intrat cu forța în sediu și au aruncat totul afară în curte, după care au incendiat sediul. Cei aflați în incintă, printre care și soțul meu, au încercat să liniștească mulțimea prin discuții. Nu s-a reușit acest lucru și au fost atacați cu pietre, bastoane, răngi și alte obiecte contondente. S-au refugiat în clubul din spatele clădirii. Pompierii au încercat să stingă incendiul, dar au fost împiedicați de oameni din mulțime. În jurul orei 18.00, soțul meu împreună cu încă 5 colegi și subordonați au încercat să plece din club. După ce au ieșit afară, persoane neidentificate din mulțime i-au atacat cu bâte și răngi. În aceste împrejurări unul din ei a fost spânzurat și a scăpat pentru că s-a rupt creanga de care a fost atârnat, ceilalți au fost bătuți crunt suferind traumatisme multiple, dar fiind mai tineri au reușit să fugă. Soțul meu a fost lovit în cap cu o rangă, a căzut și a fost călcat în picioare. A fost târât și aruncat peste gard în curtea Spitalului Odorhei.

A decedat pe 22 decembrie 1989, în jurul orei 20.00.

Am făcut înmormântarea în 27 decembrie 1989, în comuna Baci, satul Rădaia, comuna Baci, județul Cluj unde soțul meu s-a născut. Deplasarea de la Odorhei la Rădaia s-a făcut cu o mașină frigorifică și însoțiți de gărzi patriotice.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

Revoluția la Sibiu a început pe 21 decembrie, când, potrivit consemnărilor de la acea vreme, muncitori de la Fabrica „Balanța” decid să iasă în stradă, ca formă de protest împotriva sistemului și din solidaritate cu victimele de la Timișoara. În scurt timp li se alăturau muncitori din celelalte fabrici, revolta în Sibiu căpătând amploare, zeci de mii de manifestanți strigând „Libertate!” pe străzile orașului. S-a încercat și aici înăbușirea protestelor, fără sorti de izbândă. În www.adevarul.ro, din data de 05 aprilie 2010, în articolul „Sibiu 1989: războiul Armatei cu Internele” se amintește că „Alături de Timișoara și de București, Sibiu este unul din punctele-cheie ale Revoluției din decembrie 1989. Nu mai puțin de 99 de oameni și-au pierdut viața în timpul Revoluției de la Sibiu, cel mai mare număr de morți după București! Acestora li se adaugă și cei 272 de răniți care mai caută încă răspunsuri pentru traumele suferite în urmă cu 20 de ani. Sibiu este orașul cu cele mai multe victime raportat la numărul de locuitori. {...} . În fața Miliției, primele focuri îl rănesc mortal pe soldatul Dan Mițu de la Unitatea Militară 01512. Armata se consideră atacată de Miliție și Securitate și deschide focul asupra clădirilor de vizavi, în care se aflau cele două instituții. Se declanșează un adevărat măcel în care își pierde viața cinci cadre militare și 25 de cadre din Ministerul de Interne. Demonstrații sunt prinși la mijloc în conflictul dintre cele două instituții, înregistrându-se 13 victime în rândul civililor.“

(https://adevarul.ro/news/eveniment/sibiu-1989-razboiul-armatei-internele-1_50adac217c42d5a66398feb9/index.html)

Printre cele 25 de victime se regăsesc din Dolj căpitanul Drăculeț Marin Nicolae (înaintat post-mortem în grad de maior) și tot atunci Savu Samir – elev la acea vreme al Școlii Militare de Ofițeri Activi de Infanterie „Nicolae Bălcescu” din Sibiu.

MAIORUL NICOLAE DRĂCULEȚ – EROU-MARTIR AL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989. Interviu realizat de Mirea Costinel – Venus și Pumnea Laura, cu Ionel și Dorina Drăculeț, fratele și cumnata lui Nicolae Drăculeț:

M.C.V.: Cumnatul dumneavoastră a decedat pe 22 decembrie 1989, la Sibiu. Gradul pe care îl avea atunci era de?

D.D.: Căpitan. Maior, post-mortem. Era căpitan la Miliția de la Sibiu, la Serviciul Cercetări penale.

M.C.V.: Ce s-a întâmplat pe 22 decembrie, din câte știți dumneavoastră?

D.D.: Miliția de atunci se afla vizavi de unitatea militară, îi despărțea strada Armata Poporului.

M.C.V.: Cum s-a ajuns să fie schimburi de focuri între cele două unități, pe de o parte unitatea Ministerului de Interne, reprezentată de Miliția Sibiu și, în același timp, și sediul Securității de acolo, și de partea cealaltă era unitatea militară 01512, Școala de ofițeri „Nicolae Bălcescu“?

D.D.: Noi știm că demonstrații au incendiat mașinile din fața sediului Miliției, iar comandantul Miliției a luat legătura cu comandantul Școlii de Ofițeri, Col. Dragomir Aurel, ca să îi ia sub protecția lor. În momentul în care au ieșit pe paliere, că îi preia Armata, au început să deschidă focul asupra lor.

I.D.: Atunci s-au baricadat și n-a mai ieșit niciunul.

D.D.: Primii care au ieșit au fost cei de la Cercetări penale și Evidența populației. Cercetări penale era la parter.

M.C.V.: De unde a început să se tragă?

D.D.: Din unitatea militară.

M.C.V.: Am înțeles, ei încercau să treacă strada Armata Poporului, să se ducă spre școala de ofițeri a armatei.

D.D.: Și, în momentul în care ei au ieșit, a început să se tragă. Ei (n.n. cei de la Miliție) n-au tras, ei au cerut protecție.

M.C.V.: Dar, din sediul Miliției și al Securității, de pe terasa de la etajul doi, trăgea altcineva decât ei?

D.D.: N-au tras.

M.C.V.: Atunci de ce au tras cei care trebuia să îi ia sub protecția lor?

D.D.: Am înțeles că atunci când demonstranții au dat foc la mașini și încercau să dea foc și la sediul Miliției i-au confundat cu...

M.C.V.: De obicei pleacă o provocare de undeva ca să se întâmple o chestie.

D.D.: S-a zis, face soțul meu o completare, că din exces de zel colonelul Dragomir i-a luat drept teroriști. Așa am primit și noi informații, așa vi le spunem.

M.C.V.: Pe de altă parte, în materialul scanat pe care mi l-ați dat, rezulta că persoane necunoscute, nici de cei de la Miliție și nici Securitate, au executat niște focuri de armă semiautomate de pe terasa Miliției și Securității. Ei urmau să se predea și aceștia înțelegând că sunt niște forțe ostile, cei din unitatea militară, au început să tragă. Că altfel nu tragi în niște oameni pe care îi iei sub protecție sau chiar sunt prizonieri. Cam așa s-a înțeles. Deci, până la urmă, ca urmare a unei diversiuni a început. Că, după aceea, ei care voiau prima dată să fie în protecție, văzând că se trage asupra lor s-au protejat la rândul lor și unii dintre ei poate au și răspuns la schimbul de focuri, nu?

D.D.: Miliția n-a răspuns.

M.C.V.: Dar, ceilalți care erau la D.S.S., în altă parte a clădirii? La modul ăsta că ei cereau protecție sau erau considerați prizonieri și a început să se tragă asupra lor n-are nicio logică, așa fără nicio motivație.

I.D.: Eu am stat de vorbă cu colegii care au fost în primul eșalon care a ieșit. Ei, în momentul în care ăștia au început să tragă, au fugit înapoi, toate împușcăturile au fost pe la spate, în urma raportului Institutului medico-legal.

M.C.V.: Dumneavoastră spuneți că au fost împușcați în spate?

I.D.: Da, toate împușcăturile frate-meu le-a avut în spate, două în șold, una în mână și una în ceafă. Ei când au ieșit, ca să treacă la unitatea militară, că îi ia sub protecție, ăștia au deschis focul și, automat că ei au încercat să fugă înapoi. Toate împușcăturile el le-a avut numai în spate. Am stat de vorbă cu supraviețuitori, răniți, chiar cu unul lângă care a căzut fratele m, care a pus mâna pe el și striga: Nicule, Nicule! Nu mai mișca. A avut glonțul ăla fatal, în cap, la ceafă.

M.C.V.: La asociația noastră de la Craiova sunt două persoane victime de la Sibiu, fratele dumneavoastră, care a decedat, și Savu Samir, care a fost rănit la Școala de ofițeri și care a povestit ce s-a întâmplat, și de aici rezultă clar că din punctul de vedere al acțiunii fratelui

dumneavoastră și al colegilor de la etajul I au fost de bună credință, dar au mai intervenit și alte forțe, din câte povestește inclusiv Savu, au fost niște focuri de provocare de pe...

I.D.: *A fost o diversiune, probabil și străini care au deschis focul.*

M.C.V.: *Alte persoane, decât cei de la Miliție, care au deschis focul de pe terasa comandamentului. De aici s-a produs și, să zicem, toată confuzia.*

I.D.: *Păi tu, unitate de poliție, cu pistol ataci o școală militară care avea inclusiv tancuri?! Eu când am fost, erau tancurile în curte aliniate. S-a creat diversiune ca să îi încaiere.*

M.C.V.: *Ca acțiune miliatră a fost o diversiune, fără discuție, și de aici s-a plecat cu schimburile de focuri și, pe de altă parte, era un raport de forțe net în defavoarea celor din Miliție. A fost declarat Erou-Martir pe drept cuvânt.*

I.D.: *S-au făcut cercetări, s-a văzut că el n-a folosit pistolul din dotare, el chiar civil a fost. La Cercetări penale se umbla civil.*

M.C.V.: *Cum a aflat soția?*

I.D.: *În momentul în care a început Revoluția eram în Băilești și sunam mereu acolo, la Sibiu, ca auzisem ce începuse acolo, nu mai răspundea nimeni și atunci am luat legătura cu*

cumnata mea și ea a început să îl caute prin toate spitalele. Nu mai avea cum să ia legătura cu el. Când am văzut sediul unității de miliție că e la pământ m-am gândit că e jale. Când a început atunci demonstrația, el era cu mașina și s-a gândit să o ducă acasă. S-a dus și s-a întors.

M.C.V.: *Erau în alarmă de luptă.*

I.D.: *Pe 24 decembrie l-a găsit soția, la morga unui spital. În Sibiu se trăgea. Tot ce-a fost în jurul și în Sediul Miliției, toate blocurile au fost ciuruite. Ce-am pățit eu până am ajuns acolo, câte percheziții, controale auto. Ne dădeau jos, cu*

mâinile la spate. Erau filtre formate din civili, cadre militare. Miliție nu mai exista în momentele alea. Eu m-am dus civil. Aveam un unchi în Sibiu și am luat legătura cu el, că se interesase să afle ce s-a întâmplat. Asta după ce-l găsiseră la morgă, adică la spital, că nu era la morgă, practic toți milițienii erau considerați teroriști și erau dezbrăcați și aruncați în curte. El (fratele) era un tip foarte deștept, doctorul de la medicina legală îl cunoștea, că lucra cu el, și au zis că ni-l dau. În sfârșit, l-am luat, abia l-am băgat înăuntru, că erau demonstranți acolo, și când l-am scos am spus că e muncitor la o fabrică din Sibiu că dacă spuneam că e milițian ne dădeau foc cu totul, ne omorau și pe noi.

M.C.V.: *În 25, până să ajungeți la unchiul dumneavoastră, câte filtre v-au oprit?*

I.D.: *Nici nu mai știu. Nu mergeai 2- 3 metri și te opreau când civili, când militari: Dă-te jos! Mâinile la spate!. Căutau prin mașini. Cinci - șapte filtre au fost, pe puțin. Iar la ieșire au dat tronul jos să caute în el, să nu fie armament.*

M.C.V.: *Când ați plecat cu el de acolo?*

I.D.: *Pe 25, pe seară când au putut să mi-l dea, să facă acte. Nu i-am mai trecut grad, nimic, ca să apară civil și să pot să îl iau și să îl aduc la Băilești. L-am adus în tron, pe portbagajul mașinii. Controale, pe urmă, mai dure, că se vehicula atunci că în tronuri, cu morții, se bagă armament. Ne era frică și nouă, că se trăgea. Ce ziceau aia făceam. Eram și cu taică-meu, era mai nervos, vă dați seama.*

M.C.V.: *Ați trecut prin niște momente teribile.*

I.D.: *Nu știu câtă tărie am avut! N-aș mai putea să mai rezist la toate prin câte am trecut. Să fim umiliți și noi. În mormântarea s-a făcut pe 26, la Siliștea Crucii, satul natal.*

M.C.V.: *Ulterior, autoritățile sau cei de la Ministerul de Interne au venit cu o cruce?*

I.D.: *Nu! Colegii mei au venit cu coroane. Nu ne-a ajutat nimeni cu nimic. Vă dați seama, în zilele alea cine stătea de noi? Cine ne băga în seamă atunci?*

Fotografii realizate de
Nicu Cherciu: [https://
fotonicu.wordpress.
com/2010/12/03/
revolutia-din-1989-de-
la-sibiu-2/](https://fotonicu.wordpress.com/2010/12/03/revolutia-din-1989-de-la-sibiu-2/)
(în stânga străzii
este cazarma Școlii
de Ofițeri „Nicolae
Bălcescu”, iar în
dreapta Sediul Miliției)

Foto: NICU CHERCIU

Fotografii realizate de
Nicu Cherciu: [https://
fotonicu.wordpress.
com/2010/12/03/
revolutia-din-1989-de-
la-sibiu-2/](https://fotonicu.wordpress.com/2010/12/03/revolutia-din-1989-de-la-sibiu-2/)
(Sediul Miliției Sibiu, 22
decembrie 1989)

Foto: NICU CHERCIU

Fotografii realizate de
Nicu Cherciu: [https://
fotonicu.wordpress.
com/2010/12/03/
revolutia-din-1989-de-
la-sibiu-2/](https://fotonicu.wordpress.com/2010/12/03/revolutia-din-1989-de-la-sibiu-2/)

Foto: NICU CHERCIU

***SAVU SAMIR, elev la Școala de Ofițeri de Infanterie „Nicolae Bălcescu“,
RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 22 LA SIBIU, LA SEDIUL MILIȚIEI ȘI SECURITĂȚII:***

„În decembrie 1989 aveam 22 de ani, eram necăsătorit. Eram la studii în anul întâi, în Sibiu, la Școala Militară de Ofițeri Activi de Infanterie „Nicolae Bălcescu“, plecat fiind din Craiova, unde părinții mei locuiau pe strada Lotrului la nr 1. Începând cu 17 decembrie, am intrat în alarmă de luptă, în dispozitivul de apărare al Școlii Militare. În 22 decembrie 1989 executam misiunea de luptă, ordonată în exteriorul perimetrului Școlii Militare, patrulare exterioară, pe strada Armata Poporului, unde se aflau clădirile Securității și Miliției din Sibiu. La un moment dat eram doi elevi și ni s-a ordonat să intrăm în școală. Am fost regrupați pe platoul școlii, unde am primit o nouă misiune de luptă. Trebuia să apărăm școala, urmare a faptului că în fața Miliției murise elevul Mițiți Dan și a fost rănit comandantul meu de companie, locotenentul major Județ Alexandru. Mițiți a fost împușcat cu focuri de armă trase din sediul Securității, iar Județ a fost călcat în picioare de mulțimea panicată. Nu puteam să ocupăm poziție de apărare în apropierea gardului școlii, deoarece se trăgea cu foc automat din clădirea Miliției și Securității. Din proprie inițiativă, am vrut să neutralizez focul automat tras dinspre Miliție

și care ne împiedica să ocupăm poziția de apărare ordonată. Am intrat printr-o spărtură a gardului prin care noi ieșeam în oraș fără aprobare, am trecut strada în fugă și am ajuns la spatele clădirii Securității, care se afla în aceeași incintă cu Miliția. Am cercetat împrejurimile, ca să pot ajunge la cuibul de foc. Trăgătorul advers și-a mutat locul de tragere și când am observat bine noul loc de unde trăgea am fost împușcat. Glonțul mi-a intrat pe sub brațul drept, sub axilă și a ieșit prin omoplat. Am căzut. M-a ajutat un cetățean, ducându-mă într-un apartament de la parterul blocului în apropierea căruia am fost rănit. Oamenii, speriați, ne-au dat afară. Ajutat, am trecut strada cu același cetățean și am fost transportat la Spitalul Militar din Sibiu. Am fost Internat din 22 decembrie 1989 până la 26 ianuarie 1990. Am fost operat, cusut și drenat de către Căpitan doctor Sora și un Locotenent Doctor, care m-au făcut bine. Am beneficiat ulterior de 20 de zile de concediu medical și tratamente fizioterapeutice. Începând cu martie 1990 am reluat cursurile. În 1992 am absolvit Institutul Militar din Sibiu cu grad de Locotenent.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

„Sunt dezamăgit. Mă gândesc serios să plec din țară, pentru că asta-i soarta neamului românesc, să plece. Statul se uită la noi ca la infractori, să ne jupoaie. Chiar credeam în '89 că ne va fi mai bine, că vom avea noi șanse la o viață mai bună. Eram tineri. N-ai cum să uiți acele momente. Eu port de atunci și urmele fizice, mă doare umărul și a început să îmi tremure și un deget de la mâna dreaptă. Mă gândesc că o să ajung în momentul în care îmi va tremura mâna toată și nu o voi mai putea folosi. Dar, nu mă plâng, așa a fost să fie.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – interviu cu Laura Pumnea în septembrie 2019)

NADU OCTAVIAN, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 22 LA BUCUREȘTI, ÎN ZONA PALATUL TELEFOANELOR:

„Sunt din orașul Bechet, județul Dolj. În decembrie 1989 eram Locotenent la arma tancuri, la U.M. 01046 din București. Începând cu 17 decembrie 1989 am intrat în alarmă de luptă, ca urmare a evenimentelor de la Timișoara. Până pe 23 decembrie 1989 au fost condiții vitrege de trai, mâncam și dormeam ocazional. Mare parte din acest interval de timp am executat misiuni de patrulare, în București, în zona U.M. 01046 din Șoseaua Olteniței. Patrulam pe

jos, împreună cu cinci militari aflați în subordinea mea. Am executat și misiuni de apărare a Depozitului de muniție al unității, împreună cu compania. În dimineața zilei de 22 decembrie 1989, la ordin, am ieșit cu tancurile din unitate, dar s-a primit ordin de retragere în unitate pe traseu, până să ajungem la Academia Militară. În după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989 am reieșit din unitate o coloană de aproximativ 25 de tancuri T55 și TR 800. Înainte de a ieși, s-a anunțat la televizor că un grup de 2000 de teroriști au ocupat sau se găseau pe Calea Victoriei în zona centrală. Ne-am deplasat pe același itinerar ca și dimineața, dar am ajuns pe înserat, aproximativ pe la orele 19:00, la Casa Centrală a Armatei, unde am staționat. La C.C.A. se auzeau împușcături de foc automat și la un moment dat s-a tras într-un tanc vecin. După aprox. o jumătate de oră am primit ordin verbal să ne deplasăm la Radio. Din coloana inițială am plecat împreună cinci echipaje cu tancuri. Am primit ordinul verbal, pentru că prin stațiile de radio nu se putea comunica deoarece erau bruiate în zona centrală. În coloana de cinci eram al treilea tanc. Am ajuns la Radio, dar nu ne-am oprit pentru că accesul pe stradă era blocat de blindate și tancuri, majoritatea TAB-uri. Urmând tancul din fața coloanei ne-am deplasat către Sala Mică a Palatului. Pe traseu am fost deviați, deoarece un grup de civili înarmați ne-au solicitat ajutorul pentru a nimici un presupus grup de teroriști, care au spus ei că trăgeau din clădirea pe care ne-au indicat-o și care se afla în zona dintre Radio și Sala Mică a Palatului. Fiind pe turela tancului, în timpul deplasării, s-a tras asupra mea, iar gloanțele au ricoșat pe blindaj. Acest fapt m-a determinat să stau în tanc. Am fost surprins când am văzut scânteii de la trei gloanțe, care au ricoșat, dar nu am auzit zgomotul împușcăturilor. La clădirea indicată nu s-a întâmplat nimic și după 10 minute am plecat către Sala Mică a Palatului. Pe traseu, colonelul Albu, pe care l-am recunoscut pentru că venea în unitate în inspecție de la Comandamentul Trupelor de Uscat, ne-a solicitat să ne deplasăm la o altă destinație. L-am refuzat. Pe la orele 21:00 am ajuns în spatele Sălii Mici a Palatului. Am rămas la Sala Mică a Palatului o oră, timp în care am observat ce se întâmplă și așteptam ordine. Am văzut 15 civili înarmați cu arme automate, care trăgeau unii în alții. Ciudat a fost că niciunul nu a fost doborât. Am continuat deplasarea la Palatul Telefoanelor. Am ajuns la Palatul Telefoanelor și am intrat în dispozitiv de apărare. La un moment dat s-a tras de la etajul 2 dintr-un bloc vecin. Am răspuns cu foc. Eu eram în afara tancului și am răspuns cu foc de pistol mitralieră. Am primit ordin de la lt. maj. Iordăchescu, comandantul companiei, să cercetez împreună cu doi militari din echipaj scara blocului de unde se trăgea. În tanc a

rămas mecanicul conductor, un subofițer de peste 40 de ani. Am executat cercetarea scării de bloc aproximativ o jumătate de oră, după care am fost rănit prin împușcare, fiindu-mi vătămat grav ochiul drept, partea dreaptă a feței și mâna dreaptă. Am rămas de atunci cu invaliditate la ochiul drept și mâna dreaptă. În parterul scării se aflau 10 persoane civile cu pistoale mitraleră și un căpitan de geniu, cu pistol TT, care mi-a ordonat să îi împrumut pistolul mitralieră. L-am refuzat și alături de mine erau cei doi soldați din subordine. Căpitanul s-a supărat și și-a manifestat nemulțumirea prin înjurături, dar a renunțat. Am urcat la etajul 1 împreună cu cei doi militari și cu grupul de civili care erau la spatele meu. Am făcut cercetarea până la etajul 1 prin foc, conform regulamentului militar. Pe holul etajului 1 am bătut la ușile locatarilor pentru a găsi teroriștii. Nimeni nu a deschis ușa. La un moment dat, grupul de civili a apărut cu un țigan tânăr, care era la furat și avea asupra lui ceasuri și bijuterii. Civili l-au bătut cu picioarele și patul armelor și l-au obligat să se așeze în genunchi, unul dintre ei punându-i țeava pistolului mitralieră la tâmplă și vrând să îl omoare. Am intervenit și am cerut să îl coboare la parter. Am urcat spre etajul doi, făcând cercetarea scării prin foc. La etajul 2 eram în față și la spatele meu erau cei doi militari și grupul de civili care se mărise; erau mai mult de 10. Am bătut la uși, dar nu a deschis nimeni. De la spatele unei uși, o voce de bătrână a spus că nu e nimeni cu ea și nu ne deschide. Fiind la etajul doi, unul din civilii înarmați a strigat că <teroriștii sunt aici!>. M-am apropiat de colțul culoarului, unde după colț se afla un terorist a cărui siluetă cu armă automată în mâini, am văzut-o. Am tras un foc de avertisment în perete, după ce am observat o siluetă de persoană. Am înaintat arma după colț pentru a trage. Am fost împușcat. Glonțul a lovit arma a cărei țeavă și o parte din mâner au fost perforate și schije metalice mi-au sărit în față și în mâna dreaptă. Am avut primul ajutor de la un grup de studenți. Am fost spitalizat după ora unu noaptea, în 23.12.1989, la Spitalul Militar Central din București, secția Oftalmologie. Primul ajutor a constatat într-o operație la ochiul drept, prin extragerea electromagnetică a schijelor din ochi. Am fost operat și la mâna dreaptă pe 24.12.1989. La jumătatea lunii ianuarie 1990 am plecat cu avionul la Paris, la Spitalul Hotel Dieu (Casa Domnului), unde am fost operat de 6 ori la ochi, și o dată la mâna dreaptă la alt spital de la Paris. Am revenit în țară în mai 1990. Ulterior am fost din nou spitalizat la Paris la același spital, în perioada august 1990 - martie 1991. Am revenit în țară, dar am rămas cu invaliditate. Beneficiez de indemnizație reparatorie ca Rănit cu gradul II de invaliditate“.

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj“ – declarație din 2004)

NIȘULESCU CONSTANTIN, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 22 DECEMBRIE, LA BUCUREȘTI, ÎN ZONA C.I.T. DE PE STR. ȘTIRBEI VODĂ:

„În decembrie 1989 aveam 36 de ani, eram căsătorit și aveam doi copii. Eram la studii în București, la Academia Militară și aveam grad de căpitan. În 22 decembrie 1989, în jurul orelor 19:00 - 19:30 m-am deplasat împreună cu alți ofițeri-elevi, colegi de studii la Academia Militară, cu autobuzele, la sediul M.Ap.N., situat în cartierul Drumul Taberei. Odată ajunși acolo am intrat în dispozitivul de apărare al ministerului, locul meu fiind la poarta principală de acces. Șeful Marelui Stat Major, respectiv gen. Gușă, a făcut în acea seară mai multe apeluri transmise prin radio, ca luptători din compunerea M.Ap.N., pregătiți în lupta antiteroristă, să se prezinte la intrarea B din clădirea fostului C.C. al P.C.R. Deoarece ca parașutist militar eram pregătit pentru asemenea misiuni, m-am oferit voluntar pentru misiunea ordonată. Am plecat de la sediul M.Ap.N. împreună cu alți ofițeri, îmbarcați într-un autocamion, și ne-am deplasat la locul ordonat, respectiv intrarea B din sediul C.C. al P.C.R. Misiunea de la sediul C.C. al P.C.R. a constat în verificarea întregii clădiri. După executarea misiunii am primit ordin să ne deplasăm pe cel mai scurt drum la Academia Militară, atenționați fiind că pe strada Știrbei Vodă se trage în zona Comandamentului Infanteriei și Tancurilor (C.I.T.) și, de asemenea, la intersecția Calea Plevnei cu Bd.-ul Eroilor. Deoarece deplasarea auto nu mai era posibilă, m-am deplasat pe jos pe str. Știrbei Vodă către CIT. În apropierea C.I.T.-ului am fost nevoit să mă opresc din cauza schimbului de focuri dintre militarii din dispozitivul de apărare al C.I.T.-ului, care trăgeau din stânga mea, și alți trăgători aflați în cvartalul de case din dreapta mea, cvartal aflat între str. Știrbei Vodă și Radiodifuziunea Română. Am așteptat o pauză între trageri pentru a putea traversa zona. În momentul în care am apreciat că pot face acest lucru m-am ridicat din poziția din genunchi și în acel moment am fost împușcat în coapsa dreaptă, evident de un trăgător care a executat foc din cvartalul de clădiri din dreapta. Rănit fiind, m-am adăpostit sub gardul CIT, deoarece schimbul de focuri a fost reluat. După ce focul a încetat m-am deplasat cu un autocamion la Spitalul Militar Central, unde am primit îngrijiri medicale. Aflat sub anestezie, am solicitat externarea imediată și m-am prezentat la Academia Militară, unde mi-am reluat locul în dispozitiv. Am primit din nou îngrijiri medicale în infirmeria Academiei Militare și ulterior am mai fost internat pentru tratament în Spitalul Militar Central. Am continuat cursurile Academiei până în august 1990.”

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

FRUNTAȘ CIUREA ION, RĂNIT, ÎN 22 DECEMBRIE 1989, LA BUCUREȘTI, BAZA HIPICĂ BĂNEASA. Interviu realizat de Mirea Costinel – Venus, în 17 septembrie telefonic, iar în 18 septembrie 2019 față în față:

Interviu telefonic - 17 decembrie 2019

M.C.V.: Domnule Ciurea Ion, sunteți născut în 18 decembrie 1969, la Bechet, locuiți și lucrați în agricultură și la pădure în Ostroveni, sunteți căsătorit. La Revoluție erați militar în termen la Ministerul de Interne, la Baza hipică de la Băneasa. Spuneți cum a fost la Revoluție, cum ați fost rănit?

C.I.: La Revoluție eram fruntaș la Baza hipică de la Băneasa. Aveam în grijă caii. În noaptea de 22 decembrie eram planton. Baza aparținea de Dinamo și era în apropierea Școlii de ofițeri de miliție și Securitate de la Băneasa. În apropiere era și pădure. Caii erau pentru activități sportive. Am ieșit din planton și eram la grajduri. Glonțul mi-a intrat în piciorul stâng. Am fost apoi în dormitor, la infirmeria unității și dimineața am fost dus la Spitalul Militar din București. Glonțul a rămas în picior și a fost extras, la Spitalul Militar, după o lună. Glonțul era mai subțire decât gloanțele cu care făceam tragere și puțin mai lung. Părea a fi de inox.

M.C.V.: Când ai fost încorporat?

C.I.: În mai 1989. Aveam până în decembrie instruirea făcută.

M.C.V.: De unde a venit glonțul?

C.I.: Din zona Pădurii Băneasa. Se trăgeau rafale. După împușcare am făcut tratament și apoi m-am întors în unitate. Am terminat stagiul în 24 mai 1990.

Interviu pe 18 septembrie 2019, față în față, la Craiova

M.C.V.: Ioane, văd că ai venit cu o declarație pe care ai dat-o la procuror. Să vedem ce scrie. Declarația are patru pagini și este din 6 aprilie 2006. Este dosarul 97/P/1990 a SPM (Secția Parchetelor Militare). Trecem peste datele de identitate.

„În anul 1989 eram militar în termen, fiind încorporat la data de 24 mai 1989. Perioada de instrucție a fost de două luni și trei săptămâni la unitatea de securitate din București, unde acum este comandamentul de jandarmerie. După perioada de instrucție am fost repartizat la baza hipică Dinamo de lângă Școala de Ofițeri, actualmente Academia de Poliție, unde mă aflam în timpul Revoluției din 1989. Începând cu data de 20 decembrie 1989 am fost mobilizați în unitatea respectivă, constituindu-se patrulare în incinta unității pe timp de zi și noapte,

patrulare formate din câte doi soldați neînarmați. Acest lucru a continuat până pe data de 22 decembrie 1989 și apoi până în momentul în care, pe data de 22 - 23 decembrie 1989, în timp ce mă aflam în patruleă cu colegul meu Cucurucu Gh., din aceeași unitate, am fost împreună în fața grajdului de cai. Glonțul a venit din lateral dreapta, nu știu de la cine, mi-a pătruns în piciorul stâng, aproape de coapsă. În acel moment am simțit ceva fierbinte, cald, m-am retras circa un metru, doi metri înapoi în grajd, după care am căzut și apoi am strigat la colegul meu care era în apropiere, la câțiva pași de mine, să se pună pe burtă că sunt împușcat. La circa unu, două minute s-a umplut bocancul meu cu sânge. Am fost ajutat de doi, trei colegi care se aflau în grajd și mi-au acordat primul ajutor. Au anunțat căpitanul, comandantul unității Bucur, care a dat ordin soldaților să mă ducă în dormitor. După ce mi-am revenit din șoc, am ieșit afară ajutat de colegi, care mă susțineau pe brațe, și am văzut că afară se trage din Pădurea Băneasa spre unitatea noastră, de vizavi din liziera de pomi fructiferi. Ne-am culcat pe burtă și ne-am retras în dormitor. Acolo am luat ceva de calmare. S-a luat legătura cu comandamentul pentru a ne trimite o salvare, ca să fiu dus la spital. Dar nu s-a trimis. S-a spus că nu se trimite deoarece se trage din pădure. În dimineața zilei de 23 decembrie 1989 a venit un ordin să fiu dus la Școala de ofițeri de miliție Băneasa, de unde să fiu transportat la Spitalul Militar. La orele nouă, m-au luat doi colegi, m-au transportat cu un căruț la Școala de ofițeri. La infirmerie mi-au făcut o injecție de calmare, după care m-au pus în Salvare și am fost trimis la spital, unde am fost internat și tratat circa o săptămână și jumătate. La Spitalul Militar am fost operat. Mi s-a făcut radiografie. Cu ocazia operației mi s-a extras glonțul din picior. Am păstrat o perioadă glonțul respectiv, dar în prezent nu îl mai am, deoarece l-am pierdut. După tratament post operator am fost trimis la unitate, unde am fost scutit de instrucție până la teminarea stagiului militar, pe 24 mai 1990. Dețin certificatul de Rănit în Revoluție nr. 839 din 5 august 1990, precum și Brevet 110 din 1991 de Luptător pentru Victoria Revoluției din Decembrie 1989 - Rănit. Fac precizarea că, în urma împușcării ce am suferit-o în decembrie 1989, și în prezent sunt repercursiuni, deoarece mă doare piciorul, nu pot să stau în picioare, pentru că se umflă și mă doare. Mă constitui parte civilă în proces, dar nu pot aprecia cu ce sumă. Voi reveni în acest sens până la citirea actului de sesizare în fața primei instanțe de judecată. Până în prezent nu am mai fost audiat niciodată cu privire la evenimentul petrecut mai sus, nu am fost trimis la Institutul medico-legal de nici o autoritate și nici nu am documente medicale în original. Le-am depus la dosarul constituit pentru schimbarea

certificatului de rănit, respectiv certificatele medicale eliberate de Spitalul Militar Central nr. 1105 din 17 mai 1990 emis de... La solicitarea mea mi s-a emis și adeverința medicală nr. 5552 din 28 octombrie 2004. Aceasta este declarația pe care am dat-o, citind cuvânt cu cuvânt și constat că... Procuror militar. Semnătură indescifrabilă, 6 aprilie 2006. Parte vătămată.“

M.C.V.: Ioane, cine crezi că au fost teroriștii?

C.I.: În București, uslașii și Direcția a 5-a. Cei de la Ministerul Apărării i-au prins și i-au ținut legați, pe burtă, o zi și o noapte, în Comitetul Central. Eu am fost acolo și știu. Dar eram prea mici, ce să vorbești, cu cine să vorbești. După operație eram într-o relație bună cu un colonel doctor. Am stat în infirmerie la unitatea mare, tot în Băneasa. Am înțeles că mai târziu l-au omorât într-un accident. Nevastă-sa era șefa farmaciilor pe țară. Tot așa a murit și ea. Doamna era neam cu un alt neam mai îndepărtat al meu. Am putut sta de vorbă. Colonelul mi-a dat de înțeles că e bine să tac.

M.C.V.: Ioane, nu are logică. Spui că au murit colonelul și apoi nevasta lui în accidente provocate. Și totuși el îți zicea să taci.

C.I.: Noi am avut noroc când am plecat în CC, că ne-au schimbat petlițele. (n.a. În acest fel militari de la Securitate apăreau ca fiind de la Apărare). Le-au luat pe cele roșii și ne-au dat negre.

M.C.V.: Ioane, am înțeles cum ai fost rănit pe 22. Din ce povestești înțeleg că pe 21 sau 22, pe zi, ați fost la CC.

C.I.: Da! Trei ore ne-a ținut acolo. După aia a venit ordin că se atacă Otopeniul și Băneasa. Și pe noi ne-a luat și ne-a dus să apărăm subunitatea.

M.C.V.: Pe 17, ați intrat în alarmă de luptă. Toți am intrat în alarmă, că așa a ordonat Ceaușescu. Până pe 21 nu cred că s-a făcut decât pază și apărare. Dar Ioane, pe 21 ce s-a întâmplat cu voi la București?

C.I.: Pe 21, seara, am fost pentru trei ore la CC. Ne-a suit până la etajul trei. Ne-a pus să controlăm niște clădiri, WC-ul și așa mai departe.

M.C.V.: Câți ați fost acolo?

C.I.: Am fost o companie. Ne uitam să vedem dacă este totul în regulă. Erau geniștii pe sus. Când am coborât, erau ăia legați.

M.C.V.: Intraseră revoluționari în C.C.? Care era misiunea?

C.I.: Nu știu. Ne-am dus noi și am venit vaci. Ce să ne spună, cine să ne spună. Executați

ordinul și atât. Zbierau ăia de erau legați.

M.C.V.: *Ce ai mai putut vedea?*

C.I.: *Înainte de Revoluție, când eram în gardă am văzut cum trăgeau angajații din Securitate în poligon. Erau bărbați și femei, bine legați. Trăgeau cu diferite arme și ținteau bine.*

M.C.V.: *Cred că am mai vorbit de glonțul extras din tine. Era 7,62.*

C.I.: *Nu! Era mai subțire și mai lung. Părea din inox.*

M.C.V.: *Nu cumva te înșeli? Nu cumva era un glonț de 7,62 cu partea exterioară desfoliată?*

C.I.: *Nu! Era calibru mai mic de 7,62. Era altfel. Am tras. Am făcut trageri. Știam.*

M.C.V.: *Ți-am citit declarația. Când ai fost împușcat i-ai spus colegului să se culce. El nu a văzut că ai căzut. Nu a auzit împușcătura?*

C.I.: *În noapte se auzeau împușcături, dar consideram că sunt departe. Când a intrat glonțul în mine nu am auzit împușcătura și de aia am zis colegului să se culce.*

M.C.V.: *Să văd cicatricea glonțului. Din câte văd, cicatricea de intrare a glonțului este la fel de mică ca și cicatricea mea.*

C.I.: *Glonțul l-am avut mult timp. Mi l-a pierdut băiatul. M-ați întrebat de colonelul doctor de la Securitate. Se numea Papuc. De la fiu-său am aflat, după un an, că tată-său a murit într-un accident. La o săptămână a murit și soția, tot în accident, la 300 de metri de soț.*

22 decembrie 1989 în Craiova

Foto: Nicușor Beletei

Foto: Nicușor Beletei

Muncitorii de pe platformele industriale ale Craiovei au știut că pot fi victorioși dacă își fac aliat Armata. Și au reușit. Subunități ale Armatei, din centrul Craiovei, comandate de maiorul Neagoe, au înțeles că nu trebuie să lupte cu manifestanții, ci trebuie să fie alături de ei, să fie braț înarmat al poporului. Și au înfăptuit firescul acesta.

Fuga conducerii comuniste din centrul puterii s-a făcut fără mari probleme.

Manifestarea de sprijin și simpatie populară în centrul Craiovei a fost masivă.

Emanații Revoluției, în 22, la Craiova, au vorbit de la balconul actualei Prefecturi. Au fost aclamați puternic, mai ales generalul Roșu, comandantul Armatei a 3 - a care reprezenta atunci un conducător și un garant al victoriei Revoluției la Craiova.

Au vorbit la balconul Comitetului Județean P.C.R. dr. Trăilă și Tudor Gheorghe, personalități cunoscute, care au mărit încrederea oamenilor. Dar nu au fost singurii. Numeroase figuri publice au adus un plus de încredere mulțimii în acele zile.

La un moment dat, în după-amiaza de 22 decembrie 1989, un zgomot puternic a panicat mulțimea care, încercând să scape, a călcat în picioare pe: LEPĂDATU LUCICA, POPA NADEJDEA, CAZACU ANA, POPESCU VICTORIA, PRICĂ ANA, SANDU ELENA, SASS LUDMILA, CROITORU ELENA, ROȘU MIHAELA, IORDACHE EUGENIA, care o ținea nepoata CAZACU ALINA, IVAN NICOLIȚA și BUSUIOC VIRGIL. De asemenea, au fost răniți și Cârciumaru Atanasie, pe str. Principatele Unite, nr.1, într-o casă conspirativă a Securității, și Deca Petre, în Cartierul 1 Mai, zona Fabricii de Confecții - Textile.

Din seara de 22 decembrie, asupra unităților militare din Valea Roșie și Făcăi a început să se tragă. S-a răspuns cu foc automat. Schimbul de focuri a încetat odată cu zorii zilei de 23, când luptătorii în teritoriul vremelnice ocupat sau teroriștii, cum le ziceam atunci, au încetat focul diversionist executat toată noaptea de 22 spre 23, de la etajele 8, 9 și 10 ale blocurilor turn 41, 42, 43 din Valea Roșie.

BUSUIOC VERGIL, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În decembrie 1989 eram în vârstă de 35 ani și aveam doi băieți de 8 și 6 ani. Locuiam în Craiova, în cartierul Craiovița Nouă. Lucram ca electrician la Restaurantul Minerva din cadrul O.J.T. Dolj.

Pe 22 decembrie 1989, începând cu ora 08.30, am participat, alături de grupuri care se formau în fața sediului Comitetului Județean al P.C.R. Dolj, la un protest împotriva dictaturii lui Ceaușescu.

Din momentul în care s-au strâns mii de oameni și a început manifestația am fost alături, până în jurul orei 12:30, când am fost rănit și transportat cu Salvarea la Spitalul Județean.

În acest timp am fost activ în tot ceea ce se petrecea, scandând lozinci anticomuniste, totodată purtând discuții cu militarii pentru a ni se alătura și a nu folosi armamentul din dotare.

În jurul orei 12:00, de la balconul Comitetului Județean de Partid s-a anunțat că dictatorul se îndreaptă din direcția Pitești către Craiova. În acel moment s-a creat panică în rândul manifestanților. După câteva minute s-a auzit un zgomot puternic provocat de către o explozie, posibil pusă la cale de către Securitatea infiltrată printre noi, ceea ce a determinat provocarea unei busculade, unde am fost călcat în picioare.

Am fost transportat cu o salvare și internat la Spitalul Județean. Am fost spitalizat la Secția Chirurgie toracică, unde am stat internat o săptămână, din 22 decembrie 1989.

Eram lovit la față și aveam politraumatism toracic cu fractură de stern. Nu mă puteam ridica din pat decât ajutat. În plus, mâna dreaptă era fracturată.“ **(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)**

CAZACU PAULA – ALINA, RĂNITĂ ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În decembrie 1989 aveam 5 ani și locuiam împreună cu familia mea, compusă din mama mea Ștefania, mătușa Daniela și bunicii Eugenia și Alexandru.

Pe 22 decembrie 1989 eram acasă împreună cu bunica, iar mătușa mea Daniela plecase de dimineață în centru, la Sediul Județean P.C.R. Dolj. Bunica m-a îmbrăcat și am plecat împreună spre centrul orașului. Am ajuns la sediul județean P.C.R. Dolj, bunica și cu mine vrând să ne întâlnim cu mătușa Daniela, dar erau oameni mulți, unul lângă altul, și acest lucru nu a

fost posibil.

La un moment dat, bunica m-a luat în brațe pentru a mă proteja și am participat și eu în acest fel, alături de ceilalți, la manifestație. Am văzut oameni care aruncau cu cărți de la etajul clădirii, în fața căreia era o mulțime imensă de oameni, și le dădeau foc. Se auzea <Jos Ceaușescu!, Jos dictatorul!, Jos tiranul!> și <Victorie!>. Am strigat <Victorie!> și am ridicat două degete în semn de victorie. Eram în brațele bunicii.

De la balcon s-a anunțat că vine Ceaușescu cu o mașină neagră și s-a auzit o bubuitură puternică. Lumea s-a speriat, iar eu și bunica am fost trântite la pământ și călcate în picioare. Eram întinsă la picioarele bunicii, care strigata după ajutor. Un tânăr cu ARO ne-a dus la Urgența Spitalului.

La Urgență mi s-a făcut o injecție și mi s-au tratat rănilor de pe față și corp. Atunci nu am conștientizat foarte bine prin ce am trecut și ce am pățit. Un timp nu am vorbit și nu puteam să stau alături de mai mulți oameni. Mai târziu am conștientizat că mă purtam așa din cauza loviturilor pe care le-am primit la cap, la umărul drept, la piept și la genunchiul stâng. De la spital am fost dusă acasă de bunica și tratată cu dragoste de întreaga familie.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

IORDACHE EUGENIA, RĂNITĂ ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În decembrie 1989 eram casnică și locuiam împreună cu soțul meu, cele două fiice ale mele și cu nepoata mea, Cazacu Paula Alina.

Pe 22 decembrie 1989 eram acasă cu nepoata, soțul era la serviciu, fata mai mare, mama Alinei, era la serviciu, iar fata mica, Daniela, plecase de dimineață în centru, la Județeană de partid. În jurul orei 11:00 am luat nepoata, pe Alina, atunci în vârstă de 5 ani, și am plecat spre centrul Craiovei. Am ajuns la Sediul Județean P.C.R. Dolj vrând să mă întâlnesc cu fiica mea Daniela, dar erau zeci de mii de oameni. Am luat nepoata în brațe pentru a o proteja și am participat și eu alături de ceilalți la manifestație. La balcoanele clădirii am văzut oameni care aruncau cu cărți și le dădeau foc. În jurul meu se auzea <Jos Ceaușescu!, Jos dictatorul!, Jos tiranul!>. Am pus-o pe nepoțica, care era în brațele mele, să strige <Victorie!> și ridica două degete. La un moment dat eram îndreptată cu spatele spre Hotelul Palace și cu fața spre balconul sediului județenei de partid. De la balcon s-a anunțat că vine Ceaușescu cu o mașină

neagră și s-a auzit o bubuitură puternică. Lumea s-a speriat și eu împreună cu nepoata am fost trântite la pământ. Am fost călcate în picioare de mulțimea speriată. Eram culcată la pământ, nepoata era și ea culcată la picioarele mele și am strigat după ajutor. Un tânăr cu ARO ne-a dus la Urgența Spitalului Județean nr.1. pe la orele după-amiezii.

La Urgență am beneficiat de ajutor medical, dar nu puteam să vorbesc și să mișc picioarele. După ce mi-am mai revenit, mi s-a făcut o radiografie și mi s-a spus să vin dimineață, pentru că erau multe cazuri mai grave. După circa trei ore de stat la spital, am plecat, spre seară, cu o mașină, acasă, împreună cu nepoata.

La o oră după ce am ajuns acasă a început să îmi curgă sânge pe gură. A venit o salvare și m-a dus la Urgență. Am stat acolo până în dimineața zilei de 23 decembrie 1989, când am fost transferată la Ortopedie. Din 23.12.1989 până pe 26.12.1989 am fost internată la Ortopedie, fiind traumatizată la spate, la bazin și la mâna stângă. Eram neagră pe tot corpul și pe față. Mi-a spus medicul că dacă mai stăteam cinci minute îmi intrau coastele în ficat. Mi s-a recomandat în continuare repaus la pat acasă, deoarece la spital stăteam câte doi în pat.

După 26 decembrie 1989 am stat acasă la pat 55 de zile și simțeam că nu am aer.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

SANDU ELENA, RĂNITĂ ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În Decembrie 1989, aveam 52 de ani, lucram la Fabrica de Avioane din Craiova ca lăcătuș și locuiam împreună cu soțul și doi copii la adresa sus-menționată.

În 22 Decembrie 1989, am plecat de la serviciu în jurul orei 09:00 împreună cu soțul meu, Sandu Ilie, și cu majoritatea celorlalți colegi, către centrul Craiovei. Aflând de evenimentele care se întâmplaseră la Timișoara s-a format un curent de opinie protimișorean și anticeaușist în rândul nostru, fapt care ne-a determinat să pactizăm și să ne manifestăm solidaritatea. Am plecat din fabrică aproximativ 700 - 800 de oameni. În jurul orei 10:00 am ajuns la podul de la Electroputere. Soțul meu, împreună cu alți colegi, aprox. 20 - 30 de persoane, au sărit poarta de la Electro și au intrat în Secția Montaj pentru a-i mobiliza și pe cei de la Electroputere. În jurul orei 11.30 ne-am strâns la podul de la Electroputere salariații de la Avioane, Electroputere, 7 Noiembrie și I.U.G. Eram atunci mii de oameni. Am plecat către centru. Pe Calea București, alături de noi au venit oameni din oraș. În jurul orelor 12:30 - 13:00 eram în dreptul Teatrului Național din Craiova. Erau comasate în fața noastră forțe de ordine,

din care făceau parte milițieni în uniformă și civili. Au încercat să ne oprească discutând cu noi. Am trecut de barajul lor împingându-i. În dreptul Primăriei Craiova era cordon de armată și un TAB. Am scandat <Armata e cu noi!>, <Jos Ceaușescu!>, <Jos mafia!> ș.a. Armata s-a solidarizat cu noi. O parte dintre oameni au forțat ușile de la sediul Comitetului Județean P.C.R. Dolj și au intrat. Au aruncat pe ferestre tablouri cu Ceaușescu, cărți și hărți. După plecarea TAB-urilor, pe la 14:30 - 15:00, am trecut în fața sediului județenei de partid unde, participând la manifestația anticeaușistă, erau prezenți zeci de mii de oameni. Eram om lângă om și se manifesta cu entuziasm și bucurie pentru căderea dictatorului, strigându-se lozinci ca: <Jos Ceaușescu!, Vrem libertate!, Să fie pâinea liberă, nu pe cartelă!>. S-au pus difuzoare pe clădirea județenei de partid și, de la balcon, au vorbit mai mulți oameni printre care: Sârbu Ion, Tudor Gheorghe (în timp ce vorbea lumea cerea să fie primar), gen. Roșu. La un moment dat, generalul Roșu a plecat, cineva de la balcon a spus că Ceaușescu se apropie de Craiova, după care s-a auzit un uruit puternic dinspre hotelul Palace. Lumea s-a panicat crezând că vin tancurile și ne omoară. Fiecare a încercat să scape. Eram cu fața către Comitetul Județean P.C.R. și cu spatele către magazinul Mercur, moment în care mulțimea m-a călcat în picioare. Alături de mine era soțul, Ilie. M-au ridicat de jos persoane necunoscute, printre care și Dinu Gigel, coleg de la Avioane. M-am dus la salvare și am ajuns la Urgența Spitalului Județean nr.1, în jurul orelor 16:00 – 17:00. Mi-a fost făcută radiografie și s-a constatat că aveam fractură la coasta 5 din stânga. Am stat internată 5 zile, din 22 până în 26 decembrie 1989.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

PRICĂ ANA, RĂNITĂ ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În Decembrie 1989 aveam 36 de ani, lucram la Fabrica de Confecții din Craiova, în calitate de confecționeră, și locuiam împreună cu soțul și cei doi copii ai mei în Craiova. În 22 Decembrie 1989, am plecat de la serviciu, în jurul orei 14:00, împreună cu Floricel Ionica și alte câteva zeci de colegi către centrul Craiovei. Știind ce se întâmplase la Timișoara și de căderea lui Ceaușescu, am plecat să ne manifestăm solidaritatea și sprijinul alături de zecile de mii de oameni care se deplasau spre Comitetul Județean P.C.R. Dolj.

Am plecat de la serviciu pe jos și, alături de noi, veneau alte grupuri care mergeau spre centru. În jurul orei 15:00 eram în fața clădirii, cu spatele spre magazinul Mercur. Era o mulțime imensă care manifesta și se strigau lozinci: <Jos Ceaușescu!, Jos tiranul!, Libertate!>

ș.a., se ardeau portretele celor doi tirani deasupra noastră, din balcoanele clădirii. În timpul manifestației s-a auzit de la stația de amplificare că Nicolae Ceaușescu se îndreaptă către Craiova cu o mașină roșie. Am auzit o bubuitură puternică, după care toată mulțimea s-a speriat și s-a produs o busculadă, în urma căreia am căzut împreună cu alții din jurul meu și am fost călcată în picioare. Am pierdut geanta și halatul de serviciu. Am fost ridicată de jos de doi bărbați care și-au legat mâinile tip scăunel, au oprit o Dacie și am fost transportată la Urgența Spitalului Județean din Craiova. Acolo erau o mulțime de răniți cu bazine sparte, clavicule rupte, coaste rupte, mâini și picioare rupte. Pe 22.12.1989, la Urgență, piciorul stâng mi-a fost băgat în aparat gipsat, după care am fost transportată acasă cu o mașină particulară. De pe 22 decembrie 1989 până pe 4 ianuarie 1990 am stat cu aparatul gipsat la piciorul stâng, fără să mă duc la serviciu. Pe 4 ianuarie 1990 m-am prezentat la Secția Ortopedie de la Spitalul nr. 1. Dr. Roșca D-tru mi-a dat jos aparatul gipsat și a constatat că genunchiul piciorului stâng era umflat și mi-a prescris repaus la pat, dându-mi concediu medical până la 29 ianuarie 1990, când m-am prezentat din nou la dr. Roșca și am aflat că am ruptură de ligament colateral intern și ligament încrucișat la piciorul stâng. M-a internat și am rămas în spital până la 15 februarie 1990. În acest timp, pe 2 februarie 1990, am fost operată, practicându-se excizia ligamentului încrucișat și refacerea ligamentului intern prin ligamentoplastie. Am fost din nou pusă în aparat gipsat timp de 45 de zile.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

CÎRCIUMARU ATANASIE, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 22, LA CRAIOVA, PE STR. PRINCIPATELE UNITE NR.1, ÎNTR-O CASĂ CONSPIRATIVĂ A SECURITĂȚII:

„În decembrie 1989 lucram la Combinatul Chimic de la Craiova, ca operator chimist. Pe 22 decembrie 1989 am participat la mitingul din fața fostului sediu al Consiliului Județean P.C.R. Dolj. În jurul orei 17:00 am plecat spre hotelul Jiul pentru a-mi cumpăra de mâncare. În fața hotelului, un grup de bărbați vârstnici, văzându-mă cu banderola tricoloră pe mână, mi-au spus că pe strada Principatele Unite la nr.1, într-o casă vecină cu hotelul, se află persoane care ies cu armament și trag în manifestanți pe stradă. M-am deplasat în apropierea casei pentru a vedea ce se întâmplă. Am văzut de pe partea opusă a străzii o casă mare cu porți metalice și gard din zidărie. Am luat legătura cu ofițerul de serviciu de la Căminul Militar de pe strada Principatele Unite, aflat în apropierea clădirii, și i-am spus despre ce am aflat,

cerându-le ajutorul. Am intrat în curtea casei respective sărind porțile metalice. Am pătruns într-un garaj, unde am găsit un levier cu ajutorul căruia am intrat în casă. În prima cameră era o arhivă de dosare așezate în rafturi, în ordine alfabetică; se vedea ordinea alfabetică inscripționată pe rafturi. În a doua cameră am văzut uniforme militare de armată, miliție și albastre, de gărzi patriotice, costume civile și încălțăminte. Am văzut uniforme militare de ofițeri și subofițeri, așezate pe umerase, prinse de două țevi metalice, paralele. După ușă, în dreapta, era o oglindă lângă care se afla un cuier în care erau agățate peruci de bărbați și femei de diferite culori, mustăți, bărbi, sprâncene și farduri. În stânga ușii se afla o centrală telefonică, despre care am aflat de la cercetașii militari, care au venit mai târziu, că era pentru înregistrare de convorbiri telefonice. În cea de-a treia cameră era un birou unde am văzut buletine de identitate și legitimații ale aceleiași persoane cu mai multe nume, cu aceeași fizionomie, dar deghizat diferit, cu mustață și fără, cu păr mare și tuns scurt, cu barbă și fără. Am ieșit afară, am ocolit clădirea și am intrat prin spargerea ușii cu piciorul în subsolul casei. Am coborât treptele și am găsit în prima încăpere mai mică 17 canistre de benzină pline, 37 de anvelope noi de Dacia, 2 lăzi de plastic pline cu camere de Dacia, piese auto de schimb. Ulterior inventarierea a fost făcută de echipa de cercetași a armatei de la U.M. 02540 Craiova, condusă de maior Preoteasa. În cea de-a doua încăpere din subsol, care era mai jos cu 3 trepte și mai mare, am văzut un poligon de tragere cu 2 ținte piept, din zăpadă artificială, găurite de gloanțe de pistol Carpați și Tolski Tocarev (T.T.). Știu aceasta de la echipa de cercetași a armatei. Am plecat să anunț armata. Lângă scările din fața casei m-am întâlnit cu un bărbat în jurul a 50 de ani, de statura mea, care mă întreba ce se întâmplă, după care m-a lovit cu pumnii și picioarele. În timp ce mă lovea, m-am lovit cu capul de scări și am fost inconștient un timp. Mi-am revenit, simțind cum mă lovește cu picioarele în coaste. Am strigat după ajutor și au intervenit un ofițer de armată și un militar în termen de la Căminul Militar, care l-au prins prin somație cu arma, trăgând două focuri de avertisment. Am văzut că sub șuba celui care m-a bătut au găsit o portarmă de piele, pentru pistol, dar nu am văzut pistolul. L-au legat cu șiretul de la bocancii militarului și au anunțat superiorii și Crucea Roșie a armatei pentru a-mi acorda îngrijiri medicale. A venit la un sfert de oră o echipă de 9 cercetași de la armată, care a cercetat în prezența mea din nou casa; înainte am primit ajutor medical de la o echipă sanitară a armatei, care a venit cu un TV kaki pe care era o cruce roșie. După cercetarea și inventarierea casei, am fost solicitat de maiorul Preoteasa să rămân de pază

În casa respectivă, care aparținea Securității și care a fost sigilată de cercetașii armatei. Am rămas de pază singur în seara de 22 decembrie 1989, în noaptea de 22 spre 23 decembrie 1989. În dimineața de 23 decembrie 1989 mi s-a adus mâncare de la Hotelul Jiul de către o bucătăreasă. S-a procedat la fel până marți, 26 decembrie 1989 când, simțindu-mă rău, am plecat la policlinica de la Combinatul Ișalnița, unde lucram. În dimineața de 24 decembrie 1989 a venit de la armată o trupă condusă de maiorul Preoteasa, care a desigilat casa și a încărcat în 4 camioane și 2 TV-uri tot ce se afla în casă și au resigilat casa și subsolul. Am rămas de pază până pe 26 decembrie 1989, când mi s-a făcut rău. La Policlinica 5 Ișalnița, de care aparțineam cu locul de muncă, dr. Popa Ștefan mi-a făcut bilet de trimitere la Spitalul nr.3 - Neurologie, deoarece loviturile de la cap, stomac și torace și oboseala acumulată îmi agravasera starea bolii pe care o aveam - epilepsie. În urma multiplelor internări am fost pensionat începând cu 01 iulie 1990, când mi s-a acordat gradul II de invaliditate cu diagnosticul de epilepsie Grand-Mall, cu crize frecvente sub tratament. De atunci am fost internat anual, având diagnosticul <deficiență neuropsihică accentuată cu epilepsie> și suferind dese crize de epilepsie în diferite situații și locuri în care îmi pierdeam cunoștința și eram de cele mai multe ori ajutat de cei din jur, iar altă dată mă trezeam cu lucruri, bani și documente dispărute.“ **Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)**

„Depunerea eforturilor noastre pentru Revoluția din 1989 nu a adus o democrație curată în România și nici în prezent cum suntem la ora actuală și nici nu putem să vedem în viitor, deoarece este viața politică azi care nu ține cont de tot ceea ce se întâmplă în România. Inclusiv anumite instituții ale statului care nu se gândesc la viața oamenilor, cetățenilor acestei țări, care stau și pătimesc. Se dezbină România de la o zi la alta, iar noi, cei care stăm și pătimim în urma Revoluției din decembrie '89, vedem cazurile foarte bine. Vrem să aducem la cunoștință că aceste instituții ale statului să aibă în vedere că democrația, pentru care am luptat în decembrie 1989 să decurgă așa bine pentru sângele vărsat atunci, inclusiv pentru felul în care noi pătimim și în zilele de azi. Așa cum am făcut atunci așa face și în ziua de azi, dar cu speranța că totul va decurge bine pentru libertate, adevăr și o democrație curată. Atunci a fost totul pentru libertate și dreptul la o viață mai curată, sperând că pâinea va fi dată la liber. Mâncarea era pe cartelă și era restructurată. Mâncarea lipsea, în rest aveam de toate. Atâta tot. Unele persoane simt că noi ne-am sacrificat în decembrie 1989 pentru o libertate și o democrație cinstită, dar alte persoane nu simt asta față de noi.“ **(Declarație din oct. 2019)**

23 decembrie 1989

În 23 decembrie, alte familii oltene își plâng morții.

La Craiova moare împușcat Ungureanu Alexandru, în dreptul Farmaciei de lângă Casa Albă. Asistă la scenă, ferindu-se de gloanțe, Cotoran Mihăiță care mai apoi este rănit prin împușcare în cartierul 1 Mai, lângă Ciupercă.

În Valea Roșie mor Firu Mihai și militarii în termen Giuchici Milorad și Soneriu Damian. Militarii în termen Stănică Ilie din Galicea și Ungureanu Nicolae din Palilula și Fota Ion mor la Otopeni.

La Craiova, pe strada Onești, având arme și încercând să afle dacă în clădire sunt teroriști, printr-un regretabil incident, mor Jianu Dan și Matei Ion și este rănit lăncu Marcel.

În 22 decembrie 1989 televiziunea, în apărare, cere voluntari.

Tineri de la Craiova, din Filliași și din alte localități se duc voluntari; printre ei Olaru Marius, Peia Sorin, Ioana Lucian, Horvath Vilmos, Al-Ștefanii Ion, Mihăilă Eusebiu.

Olaru Marius este omorât de gloanțe, ceilalți scapă răniți cu plăgi împușcate.

Sunt răniți prin împușcare militari în termen din Dolj aflați în slujba patriei în unități militare din țară: Sergent BARBU COSTINEL, soldat NACU FLORIAN, Locotenent NADU OCTAVIAN (își pierde un ochi), soldat BĂLĂ JANE, soldat BOBOC ȘTEFAN, soldat CIUREA ION, soldat CÎTU COSTEL, soldat CONSTANTINESCU TRAIAN, soldat ȘTEFANCU MARCEL, soldat TABACU IONEL, soldat TIȚA VICTOR, soldat TOLEA ION (rămâne paralizat), Serg. Maj. TURCITU COSTEL, soldat GOGOȘANU MARIAN, soldat UNGUREANU TUDOREL, soldat HRISTEA DANIEL, Lt. maj. Ing. HUȚANU DANIEL, soldat VĂLU ION.

În cartierul Romanești este împușcată, în timp ce se afla în casă, Bozgan Cornelia.

Copilul Cîrstea Ionuț este împușcat în casă la Făcăi. Preda Gheorghe își pierde privirea la un ochi, cu un geam de la Primăria Craiova. Rusu Tudor rămâne fără trei degete de la mână în Valea Roșie. Drăgan Sebastian este rănit în centrul Craiovei. Vieru Ilie aștepta tramvaiul în stație la I.U.G.; este rănit prin împușcare. La Casa Studenților este rănit Marinescu Nicolae. În

aceeași zi este rănit și Ivana Dumitru în cartierul 1 Mai, între blocuri, în timp ce se întorcea acasă însoțit de un vecin, participase la manifestarea din centrul orașului. La Caracal, în timp ce lua probe la apă, este rănit Costache Iulian. La Brașov cap. Ștefancu Marcel, iar la Neptun fruntașul Stoian Marian. Lt. Milovan Marian este rănit prin împușcare la Plenița.

Informații din cererea „Asociației Umanitare Pentru Protejarea și Sprijinirea Invalizilor, Răniților și Urmașilor celor Căzuți în Timpul Revoluției din Decembrie 1989 – Dolj”, formulată către Înalta Curte de Casație și Justiție, secția Penală făcută de răniții în Revoluție, părți civile sau vătămate și părți civile, succesoare ale persoanelor vătămate (în calitate de mama, tată, soție, fiu, fiică) la dosarul nr. 11/P/2014 și dosarul nr. 1045/1/2019/a1:

„În 23, ziua, în cartierul Valea Roșie, dinspre blocuri nu s-a mai tras și din cazărmi nu s-a răspuns cu foc. În aceste împrejurări, pe timpul zilei de 23, nu au fost morți și răniți în schimbul de focuri dintre trăgătorii de pe blocuri și militarii din cazărmi. În schimb în ziua de 23, în jurul orei 12:00 s-a tras, în Valea Roșie, din zona căii ferate, aflată în apropierea depozitului de muniție a securității cu trupe, asupra cazărmii unităților militare 01043, 01081, 01062, dispuse în zona Diviziei. Soldatul Varzare Iulian, aflat în apropierea intrării de la Divizie, a răspuns cu foc intens de la gardul Diviziei. Alături de el și alți militari. Concomitent, de pe o clădire de la Electroputere, din direcția opusă, s-a executat foc țintit asupra cazărmii Diviziei. Un glonț atipic, de calibru sub 6 mm, i-a intrat lui Varzare prin spate și i-a ieșit prin gât. A fost grav rănit dar a rămas în viață și acum este valid.

În zona centrală a orașului a fost un singur om, omorât de glonț, pe 23, în timpul zilei. Ungureanu Alexandru a fost împușcat mortal în dreptul farmaciei de lângă Casa Albă. Trăgătorul putea să tragă numai din clădirea C.J. P.C.R. Dolj sau dintr-una din cele două clădiri aflate în lateralul acesteia. Trăgătorul a executat focul cu precizie în scopul producerii de panică în rândul manifestanților și a reușit. Cotoran Mihăiță era în apropiere de Ungureanu și a văzut cum acesta este doborât la pământ. Cotoran s-a deplasat și a ajuns în zona cartierului 1 Mai, de lângă stadionul central, unde nu sunt unități militare. Se afla în dreptul aprozarului de la Ciupercă. S-a tras în direcția aprozarului dintr-o mașină aflată în deplasare. Glonțul a intrat în brațul lui Cotoran răbindu-l. Când a declarat la Procuratură ce

s-a întâmplat,, i s-a spus că glonțul a venit din zona centrală a orașului și așa s-a consemnat. Tot în ziua de 23 a plecat de la manifestația din zona centrală spre domiciliul din cartierul 1 Mai, pe jos, Ivană Dumitru Aurel, însoțit de un vecin. Aproape pe înserat, în apropierea blocului de domiciliu, 153, fiind pe o alee s-a tras dintr-un bloc vecin și Ivană a fost rănit de un glonț atipic. Nu știm cum s-a consemnat la Procuratură.

Tot în ziua de 23 sunt împușcați mortal Jianu Eugen Dan și Matei Ion. Este rănit în aceeași casă, str. Onești, nr.1, și Iancu Marcel. În zonă sunt împușcați prin rănire locotenentul major Radu Ionică și Marinescu Nicolae. Această împrejurare corespunde într-o mare măsură cu scenariul arătat de S.P.M. Adică din eroare, pe fondul dezinformării cu teroriști, au fost morți și răniți. Excepție face rănirea locotenentului major Radu Ionică, căruia i s-a ordonat de la C.J. P.C.R. Dolj, atunci Comitetul de Salvare Națională al Județului Dolj, de către generalul Roșu Dumitru, comandantul armatei a 3-a, să se deplaseze în zona în care Comandamentul F.S.N. Dolj a fost informat telefonic că se află teroriști. Radu, pentru o mai bună observare, s-a urcat pe terasa Casei Studenților. Acolo s-a tras asupra lui de la Unitatea de Securitate cu trupe. Glonțul atipic, de calibru 5.45 mm, i-a intrat prin casca metalică. Glonțul a spart casca și l-a rănit grav la cap.

În noaptea de 23/24, în Valea Roșie, trăgătorii de pe blocuri au reluat tragerea asupra unităților militare. Toată noaptea s-a răspuns masiv cu foc. În R 26, U.M. 01047, ca urmare, au fost mai mulți răniți și a murit militarul în termen Hulă Mircea. A fost împușcat în cap. Tot în aceeași noapte sunt militari răniți la Divizie, în împrejurări similare.

În cartierul Romanești, în cursul nopții de 23/24, s-au deplasat pe străzi patrule de militari și revoluționari înarmați, la solicitarea cetățenilor pentru depistarea și prinderea teroriștilor, care au tras afirmativ în zonă și se spunea că sunt echipați în combinezoane negre. Pe strada Potelul se trage asupra casei lui Dragu Simion. Este împușcat mortal. Pe str. Școlii, paralelă și vecină cu Potelul, un glonț intră prin tocul ușii la Bozgan Cornelia, îi trece prin burtă și se oprește în peretele dormitorului. Este rănită grav, dar scapă cu viața. În cursul nopții au fost reluate tragerile între trăgătorii de la calea ferată, din apropierea depozitului de muniție al Securității cu trupe și militarii din zona Diviziei – U.M. 01043, 01081, 01062.

OLARU MARIUS, EROU MARTIR AL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 **Olaru Eugen, Tatăl Eroului Martir Olaru Marius:**

„În anul 1981 m-am căsătorit cu Olaru Eugen. Aveam doi copii, iar în urmă cu trei ani decedase primul soț. Olaru Eugen, cu care m-am căsătorit, avea trei copii și îi decedase soția. Din 1981, am crescut împreună cu Olaru Eugen cei cinci copii minori, cel mai mic - 2 ani și jumătate și cel mai mare - 12 ani, respectiv: copiii mei, Cojocar Grigorie - născut în 1969, Cojocar Dumitru - născut în 1971 și copiii soțului Olaru Eugen - Olaru Coliță - născut în 1969, Olaru Marius - născut în 1971, Olaru Constanța - născută în 1978. Pe toți cei cinci copii i-am crescut împreună cu soțul meu în Craiova, cart. Craiovița Nouă, având apartamentul cu patru camere; apartament în care locuim și în prezent. Toți au urmat școala generală, școli profesionale și liceu. În decembrie 1989 eram cu toată familia la adresa menționată. Am aflat cu toții ce s-a întâmplat la Timișoara.

În seara de 22 decembrie 1989, fiul nostru, Olaru Marius, a plecat cu trenul la București, împreună cu alți prieteni de-ai lui, din Craiova. Nu ne-a anunțat de plecare.

Ne-am dat seama că a plecat la București pentru a fi alături și a-și aduce aportul la Revoluție, deoarece înainte de a pleca l-au chemat prietenii afară, fluierându-l la fereastră. Noi stăteam și stăm la etajul 4.

A doua zi, pe 23 decembrie 1989, Marius nu era acasă. L-am căutat împreună cu soțul meu în toată Craiova. Apoi am aflat de la prietenii cu care plecase la București că nu a mai fost împreună cu ei după ce au ajuns la Televiziune, deoarece în zona televiziunii se trăgea și fiecare s-a adăpostit cum a putut, nemaigăsindu-se ulterior unii cu alții.

Am continuat să îl căutăm, deoarece nu mai venea acasă, până pe 5 ianuarie 1990, când a apărut la ziar un anunț în care se scria că cei care au rude sau neamuri dispărute să se ducă la București la spitalul de pe Șoseaua Oltenița.

Am plecat la București în aceeași zi cu anunțul, respectiv 5 ianuarie 1990, împreună cu soțul și cu sora acestuia, Bica Elena.

La București, la Spitalul de pe Șoseaua Oltenița l-am găsit neînsuflețit pe Marius, prima dată afișat pe o listă la spital; apoi am intrat în spital, unde erau pe jos pe trei rânduri, foarte mulți oameni neînsuflețiți, în special tineri.

L-am găsit pe Marius care avea la picior legat un număr - 414 și i-am recunoscut hainele,

respectiv bascheții și hainele cu care plecase de acasă.

L-am luat, l-am spălat și am observat că era împușcat; glonțul intrase prin trupul lui Marius de la stânga la dreapta. În stânga se vedea un orificiu mic, de mărimea secțiunii creionului, iar la ieșire, în dreapta, orificiul era mai mare, de mărimea unei monede; l-am îmbrăcat în alte haine. Am plecat din București cu Marius la Craiova în seara de 5 ianuarie 1990, în Dacia soțului.

Pe 7 ianuarie 1990, l-am înmormântat la Cimitirul Sineasca din Craiova, cimitir care se află în apropierea carierului.

În toți acești ani care s-au scurs i-am făcut toate slujbele de pomenire.

Nu am făcut diferențieri între copii, iubindu-i pe toți deopotrivă.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

FOTA DUMITRU și ANA, părinți ai EROULUI MARTIR AL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 – FOTA ION, cu domiciliul în comuna Stoina, jud. Gorj:

„În septembrie 1989, fiul nostru Fota Ion a fost încorporat de Ministerul de Interne, la U.M. 0865 Transmisiuni - Câmpina. Până la decesul fiului nostru, de pe 23 decembrie 1989, nu a venit niciodată acasă în permisie, în schimb am fost noi în noiembrie 1989, la Câmpina, cu ocazia depunerii jurământului militar. Pe 27 decembrie 1989 am primit telegramă de la U.M. Câmpina, în care se comunica că fiul nostru Fota Ion a decedat pe 23 decembrie 1989 la Aeroportul Otopeni, fiind în misiune de luptă împreună cu colegii de la U.M. 0865 Transmisiuni Câmpina. Ulterior a fost avansat post mortem la gradul de sublocotenent.

Cunoaștem că la Otopeni, în dimineața de 23 decembrie 1989, s-a tras asupra coloanei de militari de la Câmpina, împrejurare în care au decedat peste 30 de militari, comandanți și civili.

Pe 28 decembrie 1989 a fost adus acasă, în comuna Stoina, fiul nostru, într-un camion al armatei, în care se aflau și trei militari, care au plecat în aceeași zi.

Pe 30 decembrie 1989 l-am înmormântat pe fiul nostru în cimitirul din comuna Stoina. La înmormântare au fost toți oamenii din comună și din împrejurimi.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

RUSU TUDOR, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 23 DECEMBRIE, LA CRAIOVA, VALEA ROȘIE:

„După izgonirea și înăbușirea clanului ceaușist, care s-au finalizat pe data de 22 decembrie 1989, eram mulți tineri pe stradă, ieșisem de la serviciu, demonstam prin oraș, scandam „Jos Ceaușescu!”. În acel moment s-au auzit zvonuri că sunt teroriști în oraș și atunci s-au constituit grupuri pentru căutarea lor. Grupul în care eram și eu a apucat-o către zona din Valea Roșie, pe la Complex, și a Unității Militare 1047, unde am format un baraj de control în față la I.R.A. Grupul nostru acționa sub comanda lui Dobre, pentru depistarea oamenilor răi care acționau prin diferite zone.

Grupul nostru a fost format din: Robu Mihalache, Rusu Tudor, Marinescu Gheorghe, Ghiță Gheorghe și alții.

Zvonurile circulau aiurea din toate părțile, nu știai încotro să o mai iei, a venit o persoană din grupul celălalt și ne-a spus că pe blocul 20 sunt teroriști. Când ne-am dus pe acel bloc nu am găsit nimic, doar niște simulatoare care făceau niște zgomote ciudate.

Noi, cei menționați mai sus, eram în acțiune.

Atunci s-au auzit focuri de armă care s-au tras asupra noastră, ne-am împrăștiat cu toții, nu știam unde să ne mai băgăm. Robu a început să strige disperat să ne pitulăm că murim cu toții, că ne împușcă, ca pe niște animale. Atunci, de moment, am fost împușcați toți 3, din care, despre 2 am auzit că sunt morți. Am zis că nu mai scăpăm cu viață.

Eu am fost împușcat în brațul stâng. Atunci domnul Robu m-a luat și m-a urcat într-o mașină și m-a dus la spital.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

SOLDAT VĂRZARE IULIAN VASILE, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 23 DECEMBRIE, LA CRAIOVA, VALEA ROȘIE

„În anul 1989, luna septembrie, am fost încorporat de către C.M.J. Târgoviște, jud. Dâmbovița, la U.M. 01043, str. Caracal, Craiova, jud. Dolj.

Începând cu data de 16.XII.1989 au apărut primele semne de neliniște și agitație în unitate. Am fost pus să supraveghez de pe acoperișul unității fiecare mișcare suspectă și fiecare avion ce survola spațiul aerian, deși nu știam exact ceea ce avea să se întâmple ulterior. Nu mi s-a comunicat nimic și nici nu am primit explicații în legătură cu ceea ce ni se ordona să executăm

zi și noapte. Timp de 6 zile nu am părăsit postul indicat mai sus nici pentru a merge la masă, aceasta aducându-mi-se în locul respectiv. Pe data de 22.XII.1989, în jurul orei 12:00, am auzit și văzut mulțime de oameni pe stradă strigând diverse lozinci, după care, la aproximativ 15-20 minute, ni s-a ordonat să strângem aparatura din dotare și să coborâm în cel mai scurt timp de pe acoperiș. Când am ajuns în dormitor era un televizor montat pe unul dintre paturi, unde am văzut pentru prima oară evenimentele care se petreceau în țară. Ulterior am fost convocați pe platou, unde ni s-a comunicat că va trebui să plecăm la Timișoara o parte dintre noi. În jurul orei 17:00, comandantul unității, împreună cu celelalte cadre superioare, au hotărât că trebuie să primim muniție de război, precizându-ne că ni se atacă unitatea. Am fost dispuși la cca. doi metri unul de celălalt, de jur împrejurul unității și la depozitul de armament. După o oră s-au auzit primele focuri de armă din blocurile aflate lângă unitate, trăgându-se asupra noastră, drept pentru care am început să ripostăm. Am stat în dispozitiv până spre zori, apoi am intrat în unitate. Pe 23.XII.1989, dimineața, am fost dispuși din nou în posturi; locul meu se afla la cca. 2-3 metri de poarta principală a unității. Când s-a întunecat, a început din nou să se tragă asupra noastră. În jurul orelor 19:00 (cu aproximație) am fost împușcat. Colegii din apropierea mea m-au văzut și m-au transportat la infirmeria unității și apoi la Spitalul Militar Craiova. După ce mi s-a acordat primul ajutor, am fost trimis de urgență, cu o salvare, la Spitalul Județean Craiova, unde am suferit o intervenție chirurgicală, în secția ORL. M-am trezit în dimineața zilei de 25.XII.1989, în secția de terapie intensivă, cu o capsulă montată în gât pentru a putea să respir. În noaptea respectivă făcusem cinci stopuri respiratorii (cum avea să-mi precizeze medicul de gardă) și numai un miracol făcuse să nu mor. Din acel moment a început un adevărat calvar pentru mine. Nu puteam să respir, nu puteam să mânânc, nu puteam să mă ridic din pat, să merg pe propriile mele picioare, dar am întâlnit oameni minunați care, timp de trei săptămâni, au fost alături de mine, beneficiind de atenția și profesionalismul lor.

Am fost externat ameliorat la jumătatea lunii ianuarie și transferat în Spitalul Militar Craiova, de unde am fost trecut în rezervă. M-am întors acasă, în orașul Moreni, județul Dâmbovița, unde locuiam în acel moment. După câteva zile nu am mai putut să mă deplasez pe propriile mele picioare, la scurt timp paralizând. Părinții m-au transportat urgent la Spitalul Târgoviște, unde medicii au constatat că nu sunt de competența lor și m-au trimis cu o ambulanță la București în aceeași zi. Am fost internat la Spitalul Militar Central București, Secția Neurochirurgie, unde,

după investigații repetate, s-a hotărât intervenția chirurgicală pe coloana vertebrală. Numai o minune dumnezeiască, pot spune, dar fără a minimaliza profesionalismul medicilor, a făcut să nu rămân imobilizat pentru totdeauna într-un scaun cu roțile. Am suferit enorm, cuvintele nu pot exprima atât de scurt stările și trăirile mele de atunci. Am trecut pe rând de la răbdare la disperare, de la durere la ameliorare, de la impotență la speranță.

N-am să pot uita ce mi s-a întâmplat și prin ce am trecut, niciodată, și de aceea vreau să cred din tot sufletul că astfel de evenimente nu vor mai avea loc în România, pentru ca nimeni să nu mai fie nevoit să sufere și să verse atâtea lacrimi de durere și de neputință.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

DRĂGAN SEBASTIAN-GILBERT, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 23 DECEMBRIE, LA CRAIOVA, MAGAZINUL TEHNOTRON:

„În decembrie 1989 lucram ca prelucrător prin așchiere la Întreprinderea de Utilaj Greu din Craiova. Pe 22 decembrie 1989, cu colegii de serviciu, am ieșit din întreprindere și ne-am deplasat de la I.U.G. spre fostul sediu Județean P.C.R. Dolj. Eram un grup de peste 2000 de persoane și la grupul nostru s-au alăturat cei de la AVIOANE, cei de la ELECTROPUTERE, 7 NOIEMBRIE și OLTCIT. În dreptul complexului VIITORUL eram aproximativ 10.000 de persoane. Pe Calea București, în dreptul Fabricii de Pâine, o femeie îmbrăcată în negru mi-a dat un teanc de manifeste scrise de mână, rugându-mă să le distribui. Le-am distribuit, după care m-am dus acasă și, împreună cu tatăl meu, am scris alte manifeste după modelul celor primite și distribuite. În dimineața zilei de 23 decembrie 1989 am plecat spre centrul Craiovei pentru a fi alături de manifestanți. În jurul orei 13.30, în English Park, în fața sediului fostului sediu județean P.C.R. erau o mulțime de oameni culcați la pământ, deoarece se trăgea de pe clădirea Casei Albe. M-am deplasat în spatele fostului sediu P.C.R. județean, în apropierea actualei statui a lui Mihai Viteazu, unde o mulțime de oameni manifestau de bucurie pentru căderea regimului ceaușist. Din mulțime, doi bărbați au solicitat un voluntar în fața ASIROMULUI pentru a acorda ajutor unei femei împușcate și pentru a-i prinde pe cei care au tras. Am plecat, la solicitare, un grup de aproximativ 20 de bărbați. Am găsit o femeie de peste 40 de ani împușcată în mână, căreia i se acordase ajutor medical de către alți oameni.

Am intrat în magazinul TEHNOTRON unde am discutat cu prietenul meu Leu C-tin. Ieșind din magazin am fost împușcat în picior. Am fost transportat la Spitalul Județean nr.1 din

Craiova, unde am fost internat din 23 decembrie 1989 până la 31 decembrie 1989, având diagnosticul - plagă împușcată transfixiantă coapsă dreaptă. Din cauza rănirii mele prin împușcare în piciorul drept am rămas cu invaliditate de gradul II timp de 6 luni de zile.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

COTORAN MIHĂIȚĂ, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE PE 23 DECEMBRIE, LA CRAIOVA, ÎN ZONA STADION-CIUPERCĂ:

„În Decembrie 1989 aveam 24 de ani, lucram la Întreprinderea de Ascensoare din Craiova în calitate de electrician și locuiam împreună cu familia fratelui meu în Craiova, pe str. Olteț, nr.31.

În 22 Decembrie 1989 am plecat de la serviciu dimineața, către centrul Craiovei. Aflasem ce se întâmplase la Timișoara și nu eram de acord cu Ceaușescu. Am plecat de la serviciu cu încă trei colegi și am participat la mitingul de la sediul Comitetului Județean P.C.R. Dolj, unde am manifestat alături de mii de oameni. După ce a vorbit gen. Roșu s-a auzit un zgomot puternic de motoare. Eram lângă Magazinul Mercur, la intrare, și am văzut coloana de TAB-uri a armatei care se pregătea de plecare. După zgomotul puternic miile de oameni s-au speriat și au început să fugă care încotro. Am plecat și eu.

Sâmbătă, 23 decembrie 1989, dimineața nu am mai fost la serviciu și, având în vedere că mai erau două zile până la Crăciun, am fost la cumpărături în Piața Centrală, cu prietena mea de atunci, Grecu Aurelia, și viitoarea soacră, Grecu Gheorghia. Ajunși acasă la mine, pe str. Olteț, am lăsat cumpărăturile și ne-am dus la manifestația care începuse din nou la sediul Comitetului Județean P.C.R. Dolj, unde am manifestat iar alături de miile de oameni care se aflau acolo. În jurul orei 11:30 ne aflam în fața actualei Prefecturi, cu fața către clădire și cu spatele către actuala statuie a lui Mihai Viteazu. S-au auzit focuri de armă trase de pe clădiri, foc cu foc. S-a creat panică, unii ne-am culcat pe pământ, după care am fugit care încotro, adăpostindu-ne pe lângă clădiri și mergând unul în spatele altuia. Eram în apropierea farmaciei de la Casa Albă și, la aproximativ 20 de metri în dreptul farmaciei, am văzut un om căzând jos, fără să mai miște după ce se trăsesese. Ulterior am înțeles că omul a fost împușcat mortal și se numea Ungureanu Alexandru. Am reușit să ajungem acasă pe str. Olteț, nr. 31, care se află în apropiere. Am luat bagajele împreună cu prietena și mama ei și ne-am deplasat pe jos către locuința acestora din cartierul Catargiu. În jurul orelor 14:00 – 15:00 eram în zona

Stadionului central, în fața aprozarului, și voiam să cumpărăm un brad de Crăciun. S-a tras foc automat, dintr-o mașină aflată în mișcare pe stradă, asupra aprozarului unde mă aflam. Am auzit o bubuitură puternică la urechea dreaptă, după care am simțit că am fost împușcat în mâna dreaptă.

S-au auzit și alte împușcături, unele gloanțe au căzut prin talerul de la cântarul aprozarului, am strigat la prietena mea să se adăpostească, după care, lângă aprozar, am fost dezbrăcat de oameni, o vânzătoare mi-a legat cu o cârpă brațul drept, din care curgea mult sânge.

Am fost transportat la Urgența Spitalului Județean nr.1 cu o Dacie particulară. La urgență mi s-au acordat primele îngrijiri și am fost operat la brațul drept din cauza arterei rupte și s-a extras un glonț din coasta 5. Fiind anesteziat nu mai știu ce s-a întâmplat. Am stat la spital până pe 29 decembrie 1989, internat la secția Chirurgie. Ulterior, neputându-mi folosi brațul drept, am fost internat în perioada 05.11.1990 - 12.11.1990 la Spitalul nr. 3, unde s-a făcut recuperare medicală parțială. Nici acum nu îmi pot folosi bine brațul, pentru că îmi amortește.”

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

MARINESCU NICOLAE, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE PE 23 DECEMBRIE, LA CRAIOVA, ÎN ZONA CASA STUDENȚILOR:

„În decembrie 1989 aveam 36 de ani, eram căsătorit și aveam o fetiță, lucram la Clubul Sportiv Electroputere în calitate de antrenor de lupte. După 17 decembrie 1989, elevii mei au fost îmbrăcați în uniforme de GP (gărzi patriotice), îmbarcați în trenuri și trimiși la Timișoara. Se dorea înăbușirea revoltei de la Timișoara cu ajutorul oltenilor. La înapoiere mi-au povestit că au fraternizat cu manifestanții din Timișoara și mi-au dat pâine neagră de la timișoreni.

Pe 22 decembrie 1989, am fost convocați pentru a sta încartiruiți în Clubul Sportiv Electro. În jurul orei 12:00, soția, venind acasă, mi-a spus: <Dacă nu te duci tu, mă duc eu!>. Am plecat în centru unde, fiind fost sportiv de performanță, oamenii cunoscându-mă, mi-au facilitat accesul în primele rânduri. Când am ajuns în fața Comitetului Județean P.C.R. Dolj, primul secretar Ștefănescu părăsea clădirea și militarii se îmbarcau în camioane. Am pătruns în Comitetul Județean P.C.R. Dolj împreună cu mai mulți din mulțime. Am intrat. O parte dintre noi i-am dat

afară pe cei care devastau clădirea. Ne-am adunat și baricadat în clădire. Am numit paznici la uși și am întocmit primul comitet organizatoric în săli și pe holuri. Am vrut să-l alegem lider pe Tudor Gheorghe. Acesta a refuzat. L-am ales pe profesorul Nisipeanu. S-a instalat o stație de amplificare de unde se vorbea și se ținea legătura între comitetul organizatoric și populația din piață. Printre cei care au vorbit au fost gen. Roșu, col. (R) Tuță, col. Mihalcea, actrița Natașa Raab ș.a., colegi din comitetul organizatoric. Spre seară am primit misiune de la gen. Roșu să mă deplasez la Electroputere pentru a-l reține pe secretarul de partid Toma, care se spunea că are armă. M-am dus împreună cu doi colegi. L-am găsit în birou, fără armă. La înapoiere în județeană de partid am fost cooptat în echipa de intervenție.

Sâmbătă, 23 decembrie 1989, la ora 8:00 s-a reclamat de către un echipaj de miliție, îmbrăcați civil, că este spart Centrul de reparații radio-TV de lângă Spitalul 2; în același timp se împărțea armamentul pe bază de buletin. Armamentul a fost dat de lt. Dincă. Am plecat cu două ARO împreună cu cei trei milițieni și brigada specială condusă de Popa Paul; mai era Nicolae Teodor, Căldăraru Virgil (Vili), Cătălina Ion, Păiuș. Am fost la Miliția Municipală să vedem dacă sunt dezarmați. Erau în regulă. Am fost lăsat la Centrul de reparații și am asigurat protecția. La înapoiere, în jurul orei 11:00, fiind în sediul județenei de partid, s-a auzit că se trage intens în zona Casa Căsătoriilor, Casa Studenților, Direcția Comercială, Sediul Județean al Sindicatelor și U.M. Pompieri. S-a dat alarmă. Am plecat în cinci taxiuri, însoțiți de militari. Ajungând în dreptul Direcției de Muncă - Biserica Sf. Gheorghe, am realizat că pot ocupa un punct strategic și pot contribui la eliminarea teroriștilor din clădirea Consiliului Județean al Sindicatelor, pe care o cunoșteam foarte bine ca antrenor, efectuând nopți de ofițer de serviciu. Vrând să plec, colegul meu Bărăgan, din aceeași brigadă, mi-a spus să nu mă duc. Ajungând în Consiliul Județean Sindical, s-a tras asupra noastră și am fost rănit la cap. Am fost dus cu taxiul la Spitalul Județean nr.1, la urgență, și am fost îngrijit medical. Am refuzat spitalizarea, de frica zvonurilor că ne omoară teroriștii în spital. În același timp, la spital, au fost aduși Jianu și Matei, care erau împușcați mortal. Întorcându-mă la județeană de partid, am organizat plecarea la București a manifestanților. Am asigurat o brigadă pentru pază la Olcit și la controale auto.

În seara de 23 am fost la Poligrafie pentru confecționarea de legitimații Frontul Salvării Naționale. Am stat la Poligrafie până luni, 25 decembrie. La întoarcerea în județeană de partid, după discuții aprinse, a fost înlocuit președintele F.S.N. Nisipeanu cu Radu Berceanu.

Din decembrie până în aprilie 1990 am fost numit cu organizarea sportului în întreprinderi, prin sindicat, și am răspuns de repartizarea, sortarea, paza ajutoarelor elvețiene trimise prin Mitropolia Craiova.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj“ – declarație din 2004)

PEIA SORIN, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE PE 23 DECEMBRIE, ÎN BUCUREȘTI, ZONA TVR:

„În decembrie 1989 eram lăcătuș mecanic la Întreprinderea de Transformatoare și Motoare Electrice Filiași. Aveam 19 ani.

Începând cu 17 decembrie am aflat, împreună cu mai mulți prieteni, că s-au revoltat oameni din Timișoara. În întreprindere colegii au început să fie agitați și s-a sistat lucrul. Ne strângeam în grupuri și discutam despre ce se întâmpla. În seara de 22 decembrie 1989, ne-am strâns în fața Primăriei Filiași sute de oameni care discutam că se trage în toată țara. Aproximativ 10 tineri ne-am hotărât să plecăm în sprijinul bucureștenilor. Am plecat, după miezul nopții de 22, din Gara Filiași cu trenul dinspre Timișoara spre București. În tren ne-am asociat mai mulți tineri, mulți fiind din Timișoara. Am ajuns în Gara de Nord din București în jurul orei 06:30. Era multă lume cu alimente care ne ruga să ducem mâncare la militari. Am luat și eu două plase și am plecat la metrou spre televiziune cu grupuri de tineri care nu ne cunoșteam. Cu cei care plecasem din Filiași nu m-am mai văzut din metrou. Am coborât în stația televiziunii și am traversat strada spre televiziune prin fața unui autobuz. La televiziune se trăgea, iar grupurile de oameni fugeau pentru a se proteja. Am ajuns la 10 metri de un autobuz. S-a tras asupra noastră și am fost rănit prin împușcare în piciorul drept. Aceasta se întâmpla pe 23 decembrie 1989, între orele 7:00 și 8:00 dimineața. Am rămas la pământ circa o jumătate de oră, după care m-au ridicat doi bărbați și m-au pus într-o Dacie verde. Am fost transportat la Spitalul de Urgență. Am fost internat din 23 decembrie 1989 până la 1 februarie 1990, cu diagnosticul <plagă împușcată în glezna dreaptă>. În februarie 1990 am ajuns acasă la Filiași și am rămas în concedii medicale încă o lună și jumătate, după care am revenit la locul de muncă.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj“ – declarație din 2004)

„Dacă tot mă întrebați cum stau cu sănătatea și dacă au fost urmări în timp de la rana din Revoluție, vă spun că sunt, dar sunt suportabile durerile și a devenit o obișnuință să le simt.

Azi, după 30 de ani, sunt total dezamăgit. Noi am făcut ce trebuia atunci, nu au făcut ei pentru noi, tot tineretul, toate puterile noastre. Eu am o meserie, sunt mecanic auto, îmi place ce fac, dar tineretul nu știe să facă nimic. Spuma a plecat din țară. Nu credeam că se va ajunge aici. Libertatea ne-am făcut-o noi, singuri. Am pus la putere toate partidele, dar țara asta s-a mâncat de tot. Nu se zbat pentru oameni, doar pentru puterea lor. Eu nu știu pe cine să pun ștampila. Și când îmi aduc aminte cât voiam să dăm jos cu comunismul, să trăim în libertate, că ajunsesem să mergem cu cântec înainte marș la muncă. Erau bani, dar toate rafturile erau goale. Nu aveai ce să faci cu banii, ce să cumperi cu ei. Acum avem de toate, dar n-avem bani. Niciodată n-aș vrea comunismul înapoi. Am cerut democrație. Ce să zic, și azi aș face la fel ca atunci, în decembrie '89. Oamenii erau ca o familie, se împărțea un măr în patru. Doamne, voiai o răsuflare. Te îmbărbăta trenul ăla plin și pe scări, care venea de la Timișoara și trecea prin Filiași spre București, în care m-am urcat și eu. Părinții au aflat abia a doua zi, când au fost anunțați de la spital că am fost împușcat. Pentru mine, rafala de gloanțe, trasă când am ieșit de la metrou ca să mergem spre Televiziune, m-a împiedicat să mă alătur manifestanților, fiind rănit la picior. După momentul acela, zece ani am rămas cu o frică puternică. În timp mi-a trecut, mi-a rămas emoția aceea foarte frumoasă. Și dacă tot sunt întrebat dacă m-am simțit erou, răspund că poate da, în sufletul meu, dar nu în societate.“

(Interviu cu Laura Pumnea din octombrie 2019)

SOLDAT BARBU COSTINEL, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE PE 23 DECEMBRIE 1989, ÎN BUZĂU:

„În ianuarie 1989 am fost încorporat la U.M. 01671 Buzău, unitate de transmisiuni. Am făcut pregătirea specifică, până în decembrie 1989. În decembrie 1989 eram caporal și transmisionist morse. Odată cu evenimentele de la Timișoara, pe 17 decembrie 1989, am intrat în alarmă de luptă. Am asigurat paza și apărarea unității, împreună cu colegii din batalion, unde îndeplineam și funcția de înlocuitor la comanda companiei a 3-a. În 23 decembrie 1989 s-a tras asupra unității. Mă aflu în pavilionul sălilor de specialitate ale batalionului, împreună cu alți colegi. Aveam misiunea de supraveghere a străzii Bariera Ploiești și a Cimitirului Eroilor, aflat peste stradă de U.M. 01671 Buzău. Împreună cu colegii asiguram apărarea unității în caz de atac din afară, deoarece se auzeau focuri de armă undeva la spatele Cimitirului Eroilor și în zona gării din Buzău, iar comandanții ne anunțaseră că sunt

teroriști în zonă; același lucru se auzea și la televizor. În jurul orei 22:30 am primit ordin de la domnul maior Ivan Neculai de a aduce două lăzi cu muniție de la depozitul unității la sălile de specialitate. Am plecat patru militari spre magazia de muniții. Eram împreună cu soldatul Pavel Doru și am ridicat două lăzi de muniție. La întoarcere ne-am deplasat pe aleea din fața blocului alimentar, îndreptându-ne spre platoul de instrucție al batalionului. În jurul orei 23:15, aflându-ne în loc deschis, între clădirea dormitoarelor și cea a sălilor de specialitate s-a deschis foc asupra noastră dinspre Cimitirul Eroilor, mai precis din turla bisericii care se afla peste stradă. Fiind surprinși de focurile de armă ne-am târât cu lăzile cu muniție spre autostațiile aflate pe platoul batalionului. În acest timp s-a tras asupra noastră. Am fost împușcat cu un glonț atipic de 5,6 mm în antebrațul stâng. Soldatul Pavel a fost împușcat tot cu un glonț atipic de 5,6 mm în picior. După ce am fost împușcați am reușit totuși să ne îndeplinim misiunea, deplasându-ne cu lăzile de muniție până la sălile de specialitate ale batalionului, unde am predat lăzile de muniție domnului locotenent major Ilie. Am fost transportați și spitalizați la Spitalul Județean Buzău. Am fost operat la antebrațul stâng și mi s-a extras glonțul. Cele două oase ale antebrațului stâng au fost rupte de glonț. Am stat în aparat gipsat. Pe 11 ianuarie 1990 am fost externat. În februarie și martie 1990 am fost internat la Spitalul Militar Central București. Îngrijirile medicale au necesitat circa 80 de zile.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

SOLDAT BOBOC ȘTEFAN, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE PE 23 DECEMBRIE, ÎN BUCUREȘTI:

„În ianuarie 1989 am fost încorporat la U.M. 01210 București, din cartierul Rahova, Regiment de infanterie mecanizat. Pe 17 decembrie 1989, fiind militar în termen, la unitatea menționată, cu grad de soldat, am primit alarmă de luptă ca urmare a evenimentelor de la Timișoara. În dimineața de 21 decembrie 1989 am ieșit din unitate cu TAB-urile și ne-am deplasat până la magazinul Unirea. Cu TAB-urile și camioanele s-a format o baricadă. Am rămas în TAB până în dimineața zilei de 22.12.1989 și am făcut gardă. În noaptea de 21 spre 22 decembrie 1989 am văzut oameni care treceau în apropierea noastră și care erau somați de milițieni, îi întrebau de unde vin și le aplicau pumni și bastoane. În dimineața de 22 am văzut mii de oameni care mergeau spre Intercontinental și care ne rugau să fim alături de ei. Scandau <Jos comunismul!>, <Sunteți copiii noștri, nu trageți în noi!>, <Alăturați-vă cu noi!> ș.a. În jur de ora 10:00, toată

mulțimea a strigat <Armata e cu noi!> și s-a aruncat cu alimente spre noi. Ne-au aruncat pâine, mere, țigări ș.a. În semn de bunăvoință. După ora 10:00 ne-am încolonat cu mașinile de luptă și ne-am întors în unitate. La unitate am mâncat masa de prânz, pe care nu o mai servisem la cantină din 18.12.1989. În toată perioada de pe 17 până pe 22.12.1989 am stat continuu îmbrăcați în echipament de luptă, fără să ne dezbrăcăm, am mâncat și am dormit ocazional, care cum puteam. Am ieșit din unitate din nou pe 22, în jurul orei 16:00 primind ordin să plecăm pentru că s-a întors Securitatea peste popor. Am plecat cu TAB-uri. Am oprit în față la Teatrul Țândărică și am văzut în apropiere Palatul Telefoanelor. Pe la orele 17:30, când începuse să amurzească, a început să se tragă asupra noastră dinspre Palatul Regal. Eram cu doi colegi și alături de noi erau mulți civili fără arme. Ne-am hotărât să mergem în fața Palatului să vedem de unde se trage. Cu mine au plecat încă doi militari. Am ajuns în fața palatului și am văzut că se trăgea de la etaj în noi. Am ripostat cu foc și am descărcat două sectoare din pistolul mitralieră. În fața Palatului era baricadă de mașini de luptă de la armată. Erau și megafoane de la care se striga: <Predați-vă, sunteți încercuiți!> și se lumina clădirea cu reflectoare. Ne-am hotărât să ne urcăm pe Palat împreună cu încă trei civili și un locotenent pe care atunci i-am cunoscut. Am urcat cu greu, escaladând un geam și o balustradă prin spatele clădirii, după care am ajuns pe acoperiș. Acolo, unul din civili a pus un drapel tricolor, pe care îl avea cu el. De jos am auzit strigându-se: <Armata e sus!>. Am cercetat de sus zona prin obsevare, fără să tragem, pentru că nu se vedeau teroriști sau securiști. Ne pregăteam să coborâm, moment în care s-a deschis foc automat asupra noastră. Nu am apucat să răspundem cu foc pentru că în mine au intrat două gloanțe calibru 7,62 mm, unul prin șoldul stâng și unul în brațul drept, pe care îl am ca amintire. Lângă mine a fost împușcat mortal locotenentul și un civil. Unul a fost împușcat în cap și unul în inimă. Aceasta am aflat-o ulterior de la colegi, pentru că eu mi-am pierdut cunoștința. Am fost luat pe brațe de ceilalți și coborât din mână în mână până în fața clădirii, după care m-au urcat într-o salvare și am fost transportat la Spitalului de Urgență din București. Am fost internat de la 22 / 23 decembrie 1989 până pe 22 ianuarie 1990. În spital am fost operat, de cum am ajuns, la coapsa stângă și bazin. După câteva zile m-au operat și la brațul drept. Pe 22 ianuarie 1990 după ieșirea din spital m-am prezentat la unitate. Am avut concediu medical câteva zile, am revenit la Spitalul Militar de la București în două, trei rânduri, după care în martie 1990 am terminat stagiul militar cu grad de sergent, ieșind din spital.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

SERGEANT UNGUREANU TUDOREL-MIHĂIȚĂ, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 23 DECEMBRIE LA BUCUREȘTI, LA SEDIUL MINISTERULUI APĂRĂRII:

„În septembrie 1988 locuiam în Craiova și am fost încorporat la unitatea militară de Infanterie din Ghencea - București, cu specific de pază și apărare a obiectivelor speciale (aeroporturi, viaducte, tuneluri, ș.a. obiective strategice). Absolvisem cursurile Liceului Electroputere din Craiova, cu specialitatea Mecanică. Am fost sportiv timp de 6 ani la Clubul Electroputere. Am practicat boxul la categoria ușoară și am avut în palmares, la Juniori, titlul de vicecampion național în perioada 1985 - 1986. În armată am avut o perioadă de pregătire de 4 luni, la unitatea din Ghencea, după care am fost repartizat, la începutul anului 1989 la U.M. 01888/G, Aeroport Băneasa. Am desfășurat activități specifice obiectivului pe tot parcursul anului 1989, respectiv paza și apărarea Aeroportului Băneasa. În această perioadă am fost la început la posturi de santinelă, iar apoi am făcut Școala de gradați, am fost avansat Caporal și făceam controlul posturilor de santinelă, fiind și ajutor al Comandantului de gardă. Am fost avansat Sergent cu funcția de înlocuitor la comanda Companiei. Eram și ajutorul ofițerului de serviciu pe Unitate, primeam Note telefonice și schimbul Comandanților de gardă se făcea în prezența mea, la rastel. În decembrie 1989 eram în concediu la Craiova. Pe data de 17 decembrie 1989, fiind în concediu s-a dat alarmă de luptă ca urmare a evenimentelor de la Timișoara. Am fost chemat la unitate. Luni, pe 18 decembrie 1989, m-am prezentat la unitate. Am primit ordin să controlez posturile de santinelă de la Aeroportul Băneasa, pe latura dinspre Pipera. Această treabă o făceam în patrulă împreună cu un soldat. Pe 21 decembrie 1989 am primit ordin să supraveghez platforma unde erau dispuse avioane de transport intern - Antonov 24 și Rombac. Această treabă o făceam împreună cu un soldat care era șofer profesionist și aveam la dispoziție un ABI. Eu eram comandantul ABI-ului. ABI era un ARO blindat care avea amplasată deasupra o mitralieră de calibru 7,62 mm. În dimineața de 22 decembrie 1989 supravegheam platforma avioanelor. Posturile de pază se executau atipic, respectiv nu se mai respecta timpul de 3 ore, nu se mânca la timp, nu se dormea conform programului de până atunci. În unitate circulau zvonuri precum că vom fi atacați de teroriști. Fiind în ABI a venit o coloană militară de blindate de la Ploiești și a intrat dinspre Pipera. Am fost anunțat prin stație și ne-am deplasat pentru identificarea coloanei. Militarul din post se alarmase pentru că nu a fost anunțat. Comandantul coloanei de blindate de la Ploiești a

coborât din tanc și mi-a arătat ordinul de misiune pentru susținerea Aeroportului Băneasa în eventualitatea unor atacuri. După identificare am revenit la amplasamentul inițial. La intrarea principală a Aeroportului Băneasa erau mai mulți oameni, ca la stadion, bărbați, femei și copii care își manifestau solidaritatea cu armata și veniseră în sprijin, dorind să își aducă aportul și să ne încurajeze. Am primit ordin prin stația radio a ABL-ului să nu intre nimeni în Aeroport. S-a auzit de moartea generalului Milea, care dăduse un comunicat că armata e a poporului și să nu se tragă în oameni. Am fost demoralizați de această veste și înspăimântați de zvonurile că vom fi atacați de teroriști. Când am venit la bază am auzit de la colegi că Nicu Ceaușescu voia să plece cu un elicopter de pe aeroport, că a fost prins în apropierea Aeroportului și înjunghiat. Între orele 20:00 și 21:00 am ajuns de la Comandamentul Aeroportului la Corpul de Gardă. Am primit misiunea să mergem împreună cu un TAB la sediul M.Ap.N. din Drumul Taberei, în sprijinul M.St.M. (Marelui Stat Major). Am încărcat, cu soldatul din subordine, muniție de infanterie de calibru 7,62 în ABL. Cei din TAB au făcut la fel. În TAB era un căpitan de infanterie, un subofițer de infanterie, doi militari în termen și mecanicul conductor, militar în termen. TAB-ul a fost în față, iar eu în ABL, împreună cu șoferul - militar în termen din Constanța, la spatele coloanei. La ieșirea din Aeroport în ABL s-au mai urcat plutonierul major de infanterie Vîlcu, în dreapta șoferului, și plutonierul de infanterie Pîrvu, împreună cu mine, în spate. Pe traseu, prin București, am întâlnit baraje formate din tancuri și mulți oameni în sprijin. Eram opriți, controlați și identificați. O parte din mulțime ne dădea alimente. La un moment dat, pe traseu, s-a stricat TAB-ul din față. S-a anunțat prin stația radio la unitate să vină alt TAB. Noi, cei din ABL, am primit ordin prin stația radio să continuăm drumul și să ne ducem la M.Ap.N., la Marele Stat Major, în sprijin, deoarece se anunțase că sunt atacați dinspre blocurile vecine, de unde se trage cu armament de infanterie. Tot în aceeași zi, pe 22 decembrie 1989, în jurul orelor 23:00, am ajuns la gardul de la M.Ap.N. În timp ce ne apropiam, am auzit focuri de armă și se vedea lumina gloanțelor trasoare. Am anunțat prin stație că ne apropiem. La un moment dat, fiind în mers, s-a tras foc automat asupra mașinii noastre. Șoferul a frânat și s-a deschis ușa din dreapta lui, pentru că nu se închidea bine. Plutonierul major i-a spus șoferului să dea înapoi, ca să ieșim din zona de foc. Roata din spate dreapta s-a ridicat pe trotuar și ușa fiind deschisă a rămas blocată de un copac și noi am ieșit din rafala de foc. Prin deschizătura ușii am văzut tancuri și soldați în incinta M.Ap.N. Plutonierul major i-a spus șoferului să miște puțin mașina în față, ca să se poată închide ușa. În acel moment s-a tras din nou foc automat

asupra mașinii noastre și am fost împușcat în piciorul stâng. Șoferul a fost și el rănit în genunchiul stâng. Plutonierul major a reușit să închidă ușa, dar ABI-ul s-a oprit și nu a mai mers motorul. Din piciorul stâng îmi curgea sânge. Am făcut un garou din curea și am oprit sângele. S-a anunțat prin stație situația în care ne aflăm. La scurt timp a ajuns și TAB-ul unde se afla căpitanul de infanterie din unitatea noastră. Era un ofițer hotărât, care a reușit să comunice cu cei de la M.Ap.N. și să le spună că am venit în sprijinul lor. Din acel moment am acționat împreună cu militarii de la M.Ap.N. până la orele 7:00 dimineața. Pe 23.12.1989, la orele 00:30 - 01:00, fiind în ABI, am văzut un Trabant de culoare albă în lumina reflectoarelor. Am anunțat prin stație punctul de comandă. Ni s-a ordonat să răspundem cu foc dacă cei din Trabant vor trage asupra noastră. Cei din Trabant au deschis focul. TAB-ul și ABI-ul nostru au răspuns cu foc. Trabantul s-a izbit de un copac pe latura cealaltă a drumului. Tab-ul s-a apropiat de Trabant să constate situația și a izbit Trabantul. Până la orele 3:00 am supravegheat și observat strada. Pe la orele 3:00 au venit trei autobuze cu militari cărora nu li se distingeau culorile. La semafor s-au oprit toate autobuzele în linie, au deschis ușile și au coborât militarii desfășurați pentru luptă. Am anunțat punctul de comandă, prin stație, că militarii din autobuze au luat poziția de luptă culcat. Ni s-a ordonat că dacă vor deschide foc să ripostăm. S-a deschis foc și am ripostat împreună cu TAB-ul. Noi aveam vizibilitate redusă pentru că era noapte și pentru că vedeam prin hublurile de la ABI. Se vedea un pic mai bine când zona era luminată de reflectoarele de la Ministerul Apărării și când era luminată zona de gloanțele trasoare. Un autobuz a luat foc. Unul dintre tancurile de la minister a ieșit din unitate și a împins autobuzul care luase foc, degajând drumul, în plus a împins mașinile care erau parcate în apropiere pe carosabil. Sâmbătă, 23 decembrie 1989, la orele 7:00 dimineața, a venit o salvare tip TV albă de la Spitalul Militar. A fost anunțată să vină pentru că eram răniți. Am fost ajutat să ies din ABI și am fost transportat la Spitalul Militar Central din București, împreună cu celălalt coleg rănit. La urgența spitalului erau mai mult de 10 oameni morți, civili și militari, pe jos pe holul urgenței. Am fost operat în urgență și mi s-au extras schije din piciorul stâng. Eram internat la Secția Ortopedie, împreună cu soldatul din Constanța. Până la 30 decembrie 1989 am fost internat cu diagnosticul <plagă prin împușcare față antero-internă coapsa stângă cu retenție de corp străin în părțile moi>. Pe timpul internării, în noaptea de 26 - 27 decembrie 1989, au fost parașutați militari, pe clădirea spitalului, în vederea întăririi și apărării Spitalului Militar. Circula zvonuri că teroriștii intră în spital deghizați în pacienți și

atacă cadrele medicale, deteriorează aparatura, otrăvesc apa ș.a. Pe 30 decembrie 1989 a venit de la unitate subofițerul sanitar și ne-a luat la cazarmă. Cu această ocazie au fost ridicate de la spital și armele din dotare și duse la unitate. Am fost lăsat la vatră pe 17 ianuarie 1990, cu 5 zile mai devreme, ca recompensă.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

SOLDAT MIHĂILĂ IOSIF-EUSEBIU, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În decembrie 1989 aveam 19 de ani, eram necăsătorit. Lucram la Danubiana, ca operator chimist. Locuiam la Căminul de nefamiliști al întreprinderii, din Șoseaua Olteniței, nr. 181.

În 22 decembrie 1989 am fost transportați de la fabrică cu autobuze la un miting în zona centrală, unde a luat cuvântul Ceaușescu. La un moment dat, Ceaușescu a început să fie huiduit și se arunca cu diferite obiecte către balconul de la care vorbea. Am văzut când a venit un elicopter și Ceaușescu a plecat. Lumea spunea < Am scăpat, am scăpat! >. O parte dintre noi au intrat în clădirea de unde vorbea Ceaușescu. Am intrat și eu. Într-una dintre încăperi erau patru băieți de seama mea, care luaseră cartușe. Le-am spus să nu ia cartușe că, dacă sunt împușcați, acestea explodează. Am plecat în oraș, să văd ce se întâmplă. Am văzut când se făcea baricadă la Universitate. Când ne duceam către miting cu autobuzele nu era baricadă. Am văzut cum se mișcau TAB-urile pe mijlocul drumului, cu manifestanți pe ele. Erau RABE pline cu oameni care aveau steaguri în mână.

Am plecat acasă ca să văd la televizor ce se întâmplă. Seara s-a anunțat că se atacă Radioul și Televiziunea. Împreună cu un coleg de cameră, pe nume Cornel Văduva, am plecat la Radiodifuziune ca să apărăm zona împreună cu alți revoluționari. În metrou ne-am întâlnit cu alți oameni, constituiți în grupuri, care mergeau către Radiodifuziune strigând < Haideți să apărăm Radiodifuziunea! >. Eu nu cunoșteam locul și în general Bucureștiul, pentru că eram venit de puțin timp. Am ajuns pe strada Nuferilor (i-am auzit pe ceilalți). A început să se tragă. Ne-am trântit la pământ. Nu l-am mai văzut pe colegul Văduva. M-am adăpostit într-o clădire. Cei de lângă mine spuneau că este Circa Financiară. Se spunea că se trage de sus, de pe acea clădire. Am vrut să urc scările, dar a început să se tragă din părți. Am coborât în fața ușii și se trăgea în continuare. La un moment dat, am văzut un necunoscut, care era mai departe de mine, cum a fost împușcat în frunte și a căzut. În acel moment, m-am speriat și am dus mâinile pe față. Am fost împușcat. Glonțul a intrat prin antebrațul stâng, a fracturat osul, a ieșit și a intrat în brațul

stâng. Glonțul îl am și acum în brațul stâng. Se vede pe radiografie.

Acest fapt se întâmpla la 00:00 - 00:30 noaptea. Intrasem în data de 23 decembrie.

Nu am mai știut nimic de mine. Știu că m-au ridicat oameni necunoscuți, m-au pus pe o masă, mi-au luat fularul și l-au legat la mână, după care m-au scos pe o ușă din spate. Am fost transportat cu o ambulanță mică la Spitalul Municipal. În ambulanță mi-am pierdut cunoștința. Am stat internat până pe 15 ianuarie 1990. Pe 15 ianuarie 1990 împreună cu alți pacienți am fost duși la aeroport și transportați cu avionul în Franța. Am fost internat la Spitalul Avicene din Franța. Am revenit în țară pe 12 februarie 1990.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

SOLDAT GOGOȘANU MARIAN, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 23 LA BUCUREȘTI, TVR:

„În decembrie 1989 aveam 20 de ani și eram necăsătorit. Am fost recrutat la Craiova, unde locuiam. Eram soldat la U.M. 01210 București, unitate de infanterie mecanizată, situată în Ghencea. Eram încadrat la Bateria de Aruncătoare de 120 mm. Pe 17 decembrie 1989 am intrat în alarmă de luptă. Am executat cu colegii paza și apărarea unității, prin patrulare în interior. De la 20 decembrie până la 23 decembrie 1989 am fost la depozitul de muniție din cadrul unității. Pe 23 decembrie, la orele după-amiezii, am primit ordin să transportăm muniție la Televiziunea Română. Sub comanda unui subofițer, ne-am deplasat șapte soldați cu lăzi cu muniție, îmbarcați într-un autocamion militar. Am făcut primul transport de muniție la Televiziune. Pe traseu am fost opriți la filtre. La Televiziune se trăgea asupra militarilor și manifestanților din clădirile vecine cu Televiziunea și am văzut că se trăgea și din clădirea Televiziunii, de la ferestre mai mici. Militarii răspundeau masiv cu foc automat. După descărcarea muniției ne-am întors cu autocamionul la unitate. Am încărcat alte lăzi cu muniție și am revenit la Televiziune. Autocamionul era în mișcare lângă Televiziune și noi nu descărcasem muniția. S-a tras foc automat asupra noastră. Prelata a fost ciuruită. Eu am fost rănit prin împușcare în gamba piciorului drept. Gloțul mi-a intrat prin picior și a ieșit. Șoferul a fost și el împușcat în mână și camionul s-a oprit în zidul Televiziunii. Am fost transportați mai mulți răniți cu un autobuz la Spitalul 23 august din București. Am fost operat în după-amiaza zilei de 23 decembrie 1989, după care am rămas internat până la 22 ianuarie 1990. De la 22 ianuarie 1990 am revenit la U.M. 01210 și am continuat stagiul militar până în septembrie 1990 când am fost lăsat la vatră. În timpul stagiului militar, din cauza afectării piciorului am fost într-o oarecare măsură protejat de instrucție.“ **(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)**

SERGEANT BĂLĂ JANE, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În mai 1989 am fost încorporat militar în termen la U.M. 01065 Popești Negoiștești, care se afla la 16 km de Ploiești, amplasată lângă Combinatul Petrochimic de la Brazi. Unitatea era de infanterie mecanizată. Începând cu 16 decembrie 1989 am intrat în alarmă de luptă și am executat pază și patrulare în unitate.

În după amiaza zilei de 22 decembrie 1989 unitatea a primit ordin de a veni în sprijinul Televiziunii Române. Se spunea că teroriștii atacă televiziunea.

Împreună cu colegii din pluton și de la celelalte patru companii am fost îmbarcați în cinci camioane. Spre seară am plecat spre televiziune. Ne-am deplasat pe DN1. În apropiere de podul de la Lacul Băneasa s-a tras asupra noastră. Ne-am debarcat și ne-am adăpostit. După încetarea focului ne-am continuat deplasarea. În dreptul serelor de la Băneasa s-a tras din nou asupra noastră. Am ripostat cu foc. După aproximativ o jumătate de oră a încetat focul și am continuat deplasarea. Nu a fost rănit nici un militar.

Am ajuns în București, la Arcul de Triumf, în jurul orei 22:30 - 23:00. Manifestanții, la început, nu ne-au dat voie să trecem. Mai apoi ne-au dat gustări cu chifle, brânză și ceai și s-au dat în lături, pentru ca noi să trecem.

Cam pe la miezul nopții am ajuns la televiziune. Am coborât din camioane și ne-am împrăștiat în jurul televiziunii. La televiziune erau sute de manifestanți. Se trăgea din împrejurimile televiziunii asupra manifestanților. Noi am răspuns cu foc, încercând să-i și nimicim pe cei care trăgeau asupra manifestanților. Lângă mine a fost rănit superficial, la față, maistrul militar Dan și, în urmă, soldatul Iova Marian. Eu am ocupat o poziție de tragere lângă un gard. Am văzut că se trage dintr-o curte și am răspuns cu foc. În jurul orei 7:00, în dimineața de 23 decembrie 1989, s-a tras din Parcul Herăstrău asupra noastră. Unul din gloanțe m-a rănit în zona toraco-abdominală. Am fost transportat și internat până la 10 ianuarie 1990 la Spitalul C.F.R. 2 din București. La Secția Chirurgie am fost operat. Pe 10 ianuarie 1990 am fost externat și timp de două zile am fost alături de colegii mei care erau în dispozitiv la Aeroportul Otopeni.

După aceea am fost trimis la unitate și am fost recompensat cu permisie de 7 zile. După plecarea din permisie, la 2 zile a murit tata. Am primit din nou concediu de 14 zile. Am fost avansat sergent. Am revenit la unitate și am continuat stagiul militar până în mai 1990. În acest timp am fost protejat, nemaifiind obligat să fac instrucție. Am asigurat serviciile interioare ale unității.”

SOLDAT CÎTU COSTEL, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În septembrie 1989 am fost încorporat la Batalionul 98 Infanterie din U.M. 01908 București, din str. Antiaeriană. Până în decembrie 1989 am făcut pregătirea specifică cu 4 ședințe de tragere și eram încadrat ca soldat.

În 13 decembrie 1989 am intrat într-o stare specială de pregătire având ca obiectiv paza și apărarea aeroporturilor din țară iar, din 16, în alarmă de luptă. Timp de o săptămână, până pe 21 decembrie 1989, am participat la paza și apărarea unității, dar nu am primit muniție.

Am dormit echipați, cu arma la cap.

Pe 21 decembrie 1989, la lăsarea serii am primit ordin să ocupăm un dispozitiv de apărare în zona Intercontinental, Sala Dalles, pentru a nu permite accesul manifestanților. Am plecat din unitate cu 6 autobuze. Am ocupat dispozitivul și am rămas pe poziții până la orele 02:00, pe 22 decembrie 1989. În acest timp am observat că manifestanții formaseră un baraj la Intercontinental și a luat foc în jurul orelor 22:00. Asupra manifestanților inițial s-a deschis foc în plan vertical, pentru a-i împrăști. Ulterior, militarii de la Ministerul de Interne, dispuși în cordon în fața noastră și cu fața spre manifestanți, îmbrăcați în echipament militar albastru și negru au executat foc cu foc și automat, asupra manifestanților, și în plan orizontal, la indicațiile unor șefi echipați în haine de piele sau cu pardesie lungi. În jurul orei 23:00, generalul Milea a luat legătura cu lt. col. Amăriucăi, comandantul batalionului, și a ordonat ca indiferent de situație să nu se tragă asupra manifestanților. Ordinul s-a dat în rândul batalionului la orele 23:00.

Pe 22.12.1989, după ora 02:00, ne-am deplasat cu mașinile la Casa Poporului, unde ne-am desfășurat pe peluze și am rămas în dispozitiv până la orele 07:00 - 08:00 dimineața.

În acest timp am executat paza obiectivului și nu s-a întâmplat nimic deosebit, pentru că nu erau manifestanți în zonă.

În dimineața de 22 decembrie 1989 am revenit la unitate, unde am rămas până la orele serii. Între timp s-a comunicat moartea generalului Milea, creându-se o stare generală de neîncredere față de Ceaușescu, care l-a declarat trădător.

Când s-a înserat am primit ordin să ne deplasăm la Comandamentul Infanteriei și Tancurilor, dispus la spatele Parcului Cișmigiu, spunându-ni-se că teroriștii atacă.

Ne-am deplasat la comandament cu autobuzele unității, iar când am ajuns în zonă

am fost întâmpinați cu foc de armă, foc cu foc. Ne-am dat jos din autobuze și am ocupat comandamentul pentru a-l apăra de teroriști.

Eu am fost repartizat pe spațiul verde din fața comandamentului împreună cu plutonul. La un moment dat au trecut demonstrați prin fața comandamentului și au tras foc cu foc, 4 focuri de pistol, asupra noastră. Nu a fost atins niciun militar și s-a ripostat. Pe la orele 23:00 s-a tras asupra noastră foc automat de pe acoperișurile caselor din zonă și au murit doi colegi, dintre care unul de pluton, soldat Burdea Ionel. Ne-am adăpostit în comandament în timp ce se trăgea asupra noastră. În jurul orei 24:00, am văzut printr-o lunetă de PSL două siluete pe un acoperiș din apropiere. De la miezul nopții până dimineață nu s-a mai tras.

În dimineața zilei de 23 decembrie 1989 un ofițer din comandament a ordonat plutonului să urce pe acoperișul comandamentului, pentru că vin teroriști parașutați.

Fiind pe acoperiș se trăgea asupra noastră. Auzeam împușcături cu zgomot diferit față de pistoalele mitralieră cal. 7,62 mm, din dotarea noastră. Nu vedeam de unde se trage asupra noastră și răspundeam cu foc din direcția de unde se trăgea.

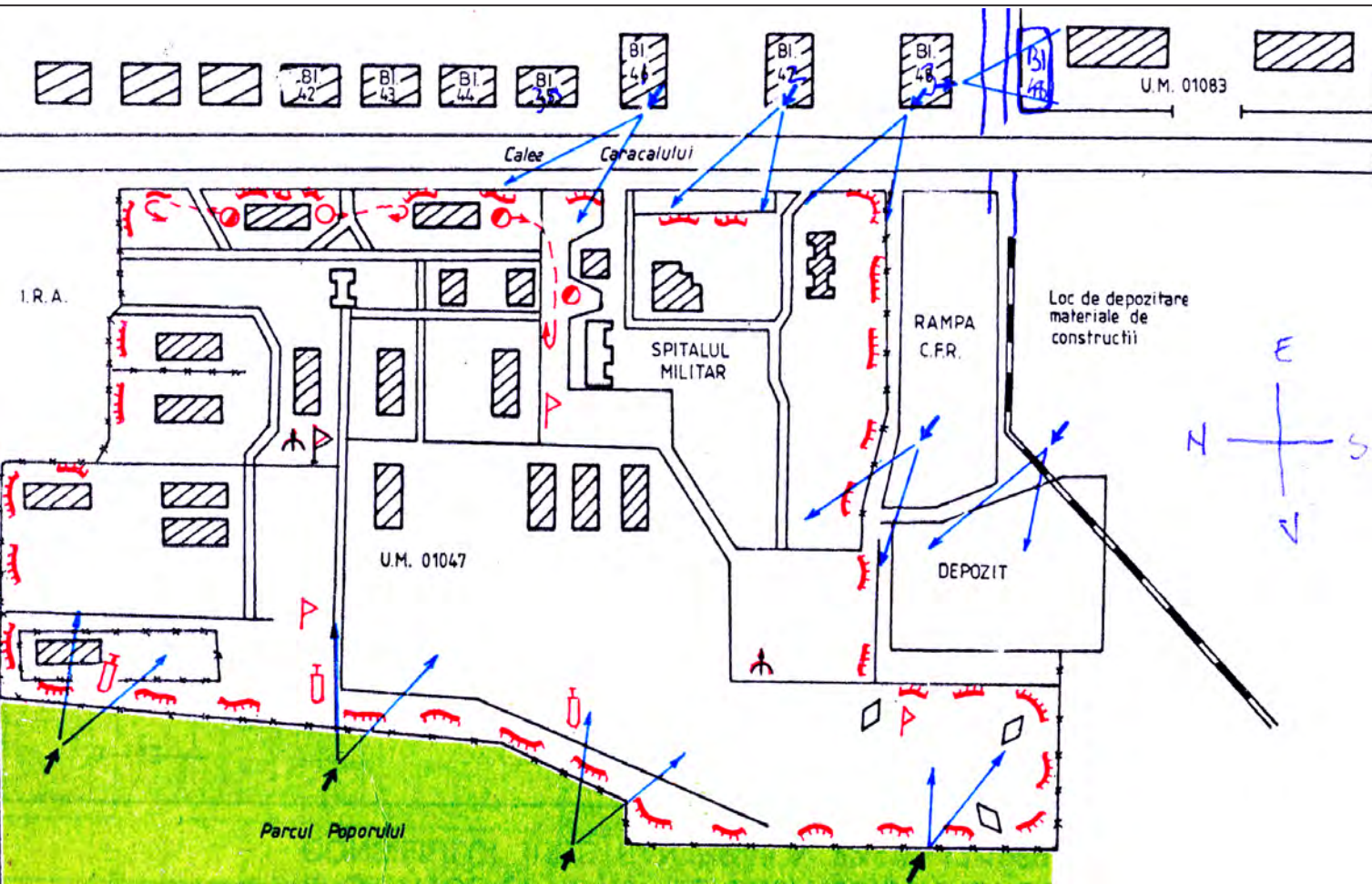
Lângă mine au fost împușcați mortal câțiva colegi din pluton și din companie. De la orele 09:00 până la orele 10:00 – 11:00, când am fost împușcat, s-a tras continuu asupra noastră. Mi-am găsit protecție la spatele unui coș de fum, de unde am executat foc asupra unei voliere de porumbei de pe o casă vecină, de unde se trăgea, și ulterior colegii mi-au spus că au împușcat pe cineva în acea volieră. Parte din colegi au rămas fără muniție și m-am oferit să le dau câteva cartușe. În momentul când m-am aplecat să le arunc cartușele am fost împușcat în cap prin casca de protecție. Mi-am pierdut cunoștința și colegul de pluton, soldat Olteanu Cristian, m-a bandajat. Ulterior a fost și el împușcat, fiind rănit în zona feței.

Cu sprijinul colegilor am fost târât până în comandament, de unde am fost preluat de salvare și dus la Spitalul Militar Central din București. În salvare eram însoțit de Cdt. Pluton, lt. Piton și de serg. Delcea, locțiitorul lui. Am ajuns la Neurochirurgie unde, la intrare, am leșinat, deoarece pierdusem mult sânge. Mi-am revenit după Crăciun, pe 26 sau 27 decembrie 1989. Eram internat la Spitalul Militar Central, la Secția Neurochirurgie, într-un salon cu încă un pacient împușcat. Am fost operat pe 23, fiind inconștient și pe 28 decembrie, recusat pentru că rana de la cap nu se vindeca. Osul frontopariental dreapta lipsește pe o porțiune de 3 pe 4 cm. M-a operat chirurgul militar general Iacob. Reoperarea a făcut-o pe 28 decembrie medicul militar Mihai. Pe 4 ianuarie 1990 am fost clasat inapt serviciu militar și trimis la infirmeria

unității, unde eram trecut pe lista morților. Ulterior am fost avansat sergent la excepțional.

Am stat până seara pe 4 ianuarie în infirmeria unității unde s-au făcut documentele pentru lăsară la vatră și am fost luat acasă, cu o Dacia, de fratele meu Aurel și de mama mea Ștefana.

De atunci am rămas cu invaliditate de gradul 2 și am probleme la cap și pe toată partea stângă, fiind internat în fiecare an cel puțin o dată în Secția Neurologie și fiind sub tratament permanent.” (Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

Dispozitivul de apărare realizat de U.M. 01047 Craiova (22 - 31.12.1989) reprodus din vol. „Armata română în Revoluția din Decembrie 1989”

24 decembrie 1989

Duminică, 24 decembrie 1989, militarii fac cercetarea cartierului Valea Roșie.

În misiunea de cercetare, locotenentul major Mirea Costinel Venus este grav rănit.

Un glonț atipic îi intră în gât și îi iese prin spate, secționându-i măduva spinării.

Pe 27 decembrie 1989, la Spitalul nr.1, când iese din coma vigیلă, Mirea îl vede pe lt. Mertoiu Liviu care țipa tot timpul de durere; avea un glonț în spate și fusese împușcat la Unitatea Militară din Făcăi. Sergentul Varzare Iulian era și el în salonul de la Reanimare. Fusese împușcat pe strada Caracal, la Divizie. Nu vorbea și nu mișca. Glonțul îi perforase gâtul. Tatăl lui Mirea reușește să intre în spital cu ajutorul Lt. maj. Drăgulin Ilie, care era bandajat la cap. Acesta fusese rănit în centru.

În Valea Roșie sunt împușcați mortal: Ambruș, Mormoe, Ghiță, maistrul militar Stoica, Trașcă Ilie, cap. Hulă.

În cartierul Romanești este împușcat mortal, în propria curte, de bărbați înarmați veniți dinspre centru - Dragu Simion. La București, la sediul Ministerului Apărării Naționale este împușcat mortal Caporalul Rănoiu.

Fiind în cercetare în Valea Roșie este rănit lt. maj. Dindirică Constantin.

Tuță Ion, șofer pe salvarea Spitalului Militar, este rănit prin împușcare în timp ce îl transporta pe Dindirică.

La Divizie este rănit de un glonț ricoșat Lt. Dumitrescu Nicu. La Regiment sunt răniți soldații T.R. (termen redus) Șerban Petre și Gheorghe Traian. În cartier, în cadrul cercetării, este rănit soldatul T.R. Pienaru.

Trimis în cercetare de generalul Roșu, la Casa Studenților este rănit grav la cap Lt. maj. Radu Ionică. Glonțul atipic a venit dinspre unitatea militară a Securității cu trupe.

La Divizie, pe strada Caracal, îi este pusă viața în pericol maistrului principal Pătrașcu datorită regimului de lucru.

În Valea Roșie sunt răniți Bălan și Popescu Victor.

Informații din cererea „Asociației Umanitare Pentru Protejarea și Sprijinirea Invalizilor, Răniților și Urmașilor celor Căzuți în Timpul Revoluției din Decembrie 1989 – Dolj”, formulată către Înalta Curte de Casație și Justiție, secția Penală făcută de răniții în Revoluție, părți civile sau vătămate și părți civile, succesoare ale persoanelor vătămate (în calitate de mama, tată, soție, fiu, fiică) la dosarul nr. 11/P/2014 și dosarul nr. 1045/1/2019/a1:

„În 22/23 au murit, în aceste împrejurări, Firu Vasile și militarii în termen Giughici Milorad din Timișoara (pe care un ofițer l-a văzut închinându-se, cu o zi înainte de a fi împușcat, gest pios, rar întâlnit în cazarmile militare de atunci) și Soneriu Horia Damian din Sighișoara (împușcat în zona inimii), militari din U.M. 01047, Regimentul 26 Mecanizat de Infanterie. Alții au fost răniți. S-a tras asupra U.M. 01047 de pe blocurile turn 41, 42, 43, dar și de pe blocul cu patru nivele 30, din apropiere de 41. S-a răspuns masiv cu foc. Tot în aceeași noapte, din blocurile cu patru nivele aflate în interiorul cartierului, la spatele blocurilor turn 41, 42, 43 și la spatele blocului 30, și de pe un alt bloc turn de garsoniere, s-a executat foc ținut asupra Diviziei. Militarii din Divizie, din zona depozitului de muniție, aflat aproape de stadionul Electroputere, au răspuns masiv cu foc automat.

Tot în noaptea de 22/23, în zona cartierului Romanești, unde se află UM antiaeriană Făcăi, s-a executat foc asupra ei și militarii din cazarmă au răspuns cu foc automat și masiv. Locotenentul Mertoiu Liviu a fost rănit în această situație.

În aceeași noapte, 22/23, soldatul Albu Marin, de la U.M. 01047 Craiova, se afla la Termocentrala Ișalnița. În timp ce efectua paza obiectivului, a fost împușcat mortal de soldatul Boianțiu Cătălin de la aceeași unitate. Soldatul Boianțiu a fost trimis în judecată și condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

Duminică dimineața, pe 24 decembrie 1989, locatarii din blocurile învecinate UM 01047 au cerut armatei să fie cercetate blocurile de unde se trage asupra unităților militare. În acea dimineață, la U.M. 01047, locotenentul major de infanterie, Mirea Costinel Venus, la ordinul Cdt. R. Maior Neagoe C-tin, a ieșit în cercetare cu o grupă de militari studenți T.R. (termen redus), în cartierul Valea Roșie. Primul obiectiv cercetat a fost Școala 29 din apropierea restaurantului Dacia. În școală nu s-au găsit trăgători diversioniști. Grupa

s-a deplasat în spatele școlii, pe baza sportivă. În același timp, pe baza sportivă a școlii au venit și alți militari din R. 26 Mec. Inf. (U.M. 01047) cu grade diferite și care nu erau constituiți nici la nivel de grupă. La acel moment și în atare împrejurări nu putea să existe o coordonare din partea comenzii regimentului. Mirea le-a spus colegilor că pleacă cu grupa să cerceteze blocurile cu patru nivele și cele turn din care se trăsese în cursul nopții asupra cazărmii. Ceilalți militari au intrat în cartier pentru cercetare. Mirea a spus că pe blocurile cercetate va pune un steag tricolor de la locatari sau, în lipsă, un cearșaf, pentru a se ști că blocul a fost cercetat de armată. Începând cu 23, de la F.S.N. Dolj s-a dispus ca revoluționarii și militarii să poarte pe braț banderolă tricoloră sau, în lipsă, o fâșie albă de cearșaf. Mirea a făcut cercetarea în blocurile cu patru nivele și apoi la blocurile turn 41 și 42. A întrebat locatarii dacă știu, dacă au informații despre teroriști. Până la etajul opt al blocului 42 nu a primit nici o informație

*Bloc 41 – Valea Roșie:
urmele gloanțelor
trase în decembrie
1989, vizibile și după
30 de ani*

în acest sens. La etajul opt al blocului 42, un locatar a spus că dintr-un apartament vecin au fugit doi bărbați, îmbrăcați în combinezoane negre, pe terasa blocului. Era în jurul orei 12:00. Mirea, împreună cu o parte din militari, restul asigurau spatele pe traseul cercetat, s-a dus pe terasa blocului 42. A observat terasa fără a vedea alte persoane. S-a urcat, cu ajutorul unei scări, pe casa liftului, pentru o mai bună observare. Pe casa liftului s-a făcut observare timp de un sfert de oră fără a se vedea alte persoane. Mirea a vrut să coboare împreună cu cei doi însoțitori. S-a tras asupra lui Mirea de pe casa liftului, de pe blocul turn 41, din spatele unui parapet de beton. Glonțul atipic, calibru până în 6 mm, a intrat prin partea stângă a gâtului și a ieșit prin coloana vertebrală la nivelul toracic T3 - T4. Mirea a căzut pe pardoseala de beton a casei liftului, intrând într-o comă vigală. Gloanțele trăgătorilor de pe 41, mușcau pardoseala de beton din jurul lui Mirea. Maciovan Romică, militarul student care în împrejurările date a rămas alături de Mirea, l-a tras pe acesta la spatele parapetului, bordurii de beton a casei liftului, pentru a nu mai intra alte gloanțe în Mirea. Și-a rupt cămașa și a acordat ajutor pentru că Mirea pierdea mult sânge prin rana de la gât. Ulterior, după încetarea focului, au venit locatari din bloc și l-au coborât, cu o pătură, de pe bloc. Din fața blocului a fost dus la Spitalul Județean unde a rămas până la 27 și a ieșit din comă. Din 27 a fost dus la Spitalul Militar din București, unde Lt. Col., medic neurochirurg, Cramer Emil, l-a tratat și a spus că glonțul a fost unul de calibru până în 6 mm, iar majoritatea celor tratați sunt împușcați cu 7.62. Mirea, din ianuarie și până în iunie 1990, a fost spitalizat în Italia, dar a rămas paralizat de la piept în jos. După plecarea spre spital a lui Mirea, la blocul 41, alți militari aflați în zonă, pentru cercetare, au tras asupra unui tânăr suspect, aflat la blocul 41. Ambruș Dănuț Viorel a fost împușcat în zona toracelui și a murit.

În cursul dimineții, până la prânz, în apropierea Școlii 29, în interiorul cartierului Valea Roșie, pe alee, între blocurile cu patru nivele 19 și 20, a fost rănit Mormoe Florea, de către militarii care făceau cercetarea în interiorul cartierului. Mormoe Carmen, soția lui Mormoe Florea, a spus că a aflat că soțul ei, care locuia în cartier, a venit de la serviciu (C.F.R.). Între blocurile 19 și 20, o femeie în vârstă, de la etajul 1 al unui bloc cu 4 nivele, a început să țipe, arătând spre Mormoe: „Teroristul!, teroristul!”. Militarii din

zonă au deschis focul asupra lui Mormoe, rănindu-l. Mormoe a strigat după ajutor. Ghiță Gheorghe, aflat întâmplător în apropiere, s-a deplasat târâș spre Mormoe pentru a-l trage de acolo. A fost împușcat mortal. În această împrejurare au murit amândoi.

În cursul zilei de 24 a mai fost împușcat mortal, în cap, în Valea Roșie dulgherul de 56 de ani, Trașcă Ilie. A fost găsit împușcat în bucătăria garsonierei în care locuia singur. Era căzut lângă fereastra ce prezenta urme de glonț.

Spre dimineață este împușcat mortal maistrul militar Stoica Florin Iulian, de la Unitatea Militară de Construcții 01062.

Tot în cursul dimineții de 24 decembrie, lt. maj. chimist, Dindirică Constantin, de la Divizie, U.M. 01070, a primit ordin să cerceteze, în cartierul Valea Roșie, blocurile din care s-a tras asupra Diviziei. Ordinul a fost dat de Cdt. Div., colonelul Lungu. S-a deplasat, împreună cu lt. maj. Cîrciumaru și cu un alt lt. maj. de la Divizie, la blocul 48. Bloc turn, de garsoniere, cu 10 nivele. Pe terasa blocului a observat un bărbat în combinezon negru care, în momentul când i-a observat, s-a ascuns la spatele unui element de aerisire situat pe bloc. Ofițerii s-au adăpostit și ei. Observând că suspectul s-a ridicat, Dindirică s-a ridicat pentru a-l urmări. La fel au procedat și colegii. În acel moment a fost împușcat în spate cu un glonț atipic de 5,45 mm. Era trecut de ora 09:00. Dindirică a menționat că suspectul din fața lui a fugit pe blocul vecin și nu a putut să fie prins de colegi. Dindirică, rănit fiind, a reușit să ajungă la Spitalul Militar. Acolo, pentru că Secția Chirurgie era distrusă, a fost trimis la Spitalul Județean. A fost pus în autosanitară la volanul căreia șofer era Tuță Ion. La ieșirea din spital s-a deschis foc asupra autosanitarei. Tuță a fost rănit prin împușcare. Dindirică a ajuns la Spitalul Județean cu un TAB de la Divizie. Tuță a ajuns cu o altă autosanitară.

Tot în dimineața zilei de 24, Borota Gheorghita, contabilă de 45 de ani, împreună cu soțul, cu cele două fete și cu logodnicul uneia din fete a ieșit din blocul 30, bloc cu 4 nivele, în care locuiau, și au intrat în Dacia personală, pentru ca doamna să ajungă la serviciu (I.C.S. Confecții Încălțăminte). S-a tras în mașină. Glonțul a intrat prin portiera mașinii, a trecut prin mâna dreaptă a lui Borota, a ricoșat din pardoseala metalică, a atins superficial genunchiul domnului Borota care era la volan și s-a oprit în plafoniera

mașinii de unde a fost recuperat de domnul Borota. Domnul Borota i-a spus doamnei mai târziu că glonțul nu este calibru 7,62 mm. Este de alt calibru. După spitalizare, doamna Borota a pierdut suportul osos de la mâna dreaptă și nu mai poate folosi mâna. A rămas cu infirmitate. Doamna Borota a spus că asupra mașinii s-a tras de pe blocul ei. A mai spus că toată noaptea trăgătorii de pe blocul ei au tras asupra UM 01047. Ca urmare a schimburilor de focuri între trăgătorii de pe blocul 30 și militarii din UM 01047, o vecină de la etajul 3, din blocul 30, doamna Zidăroiu Dorina, de 85 de ani a fost rănită la scalp. Glonțul a intrat prin apartamentul ei și a rănit-o.

Au mai fost și alți răniți în 24 decembrie 1989.

În noaptea de 24/25 decembrie 1989, Georgescu Vali Marian, șofer pe un ARO al Regionalei C.F.R. Craiova a făcut mai multe controale la subunitățile Regionalei C.F.R. Craiova. În mașină, în față, pe scaunul din dreapta, se găsea Cpt. Căprărin Dănuț, ofițer la G.P., pe bancheta din spate erau doi luptători G.P., salariați la C.F.R. Craiova, Vâlcea și Musina. În jurul orelor 03:00 - 03:30, mașina a trecut pe strada Caracal, prin dreptul Diviziei U.M. 01083. Martorii audiați în cauză au confirmat că soldatul Gyorjos Ștefan pentru oprirea mașinii a spus „STAI”, dar autoturismul, aflat în viteză, e posibil să nu fi auzit din cauza zgomotului. Asupra mașinii s-au tras mai multe focuri de armă. A fost omorât Georgescu și rănit Căprărin.“

MORMOE CARMEN, SOȚIA EROULUI MARTIR AL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 – MORMOE FLOREA:

„În Decembrie 1989, Mormoe Florea, soțul meu, în vârstă de 28 de ani, locuia împreună cu mine, cu fiul nostru Alin și cu părinții mei într-un bloc din Cartierul Valea Roșie, din Craiova. Lucra la C.F.R. Craiova în calitate de acar. În seara de 23 decembrie 1989 l-am văzut pentru ultima oară. A plecat la serviciu în schimbul de noapte. Lucra 12 cu 24. În dimineața zilei de duminică - 24 decembrie 1989 se întorcea de la serviciu și se afla în cartierul Valea Roșie, în apropierea casei. Am aflat că a ajutat la transportarea unor răniți din cartier, după care a fost împușcat mortal. Mai știu că l-a ajutat Ghiță Gheorghe, care la rândul lui a fost împușcat mortal.“ (Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

„Subsemnata, Popescu Atena, domiciliată în Craiova, cartier Valea Roșie, bl. 21, sc. IV, etaj II, ap. 12 declar pe propria răspundere următoarele referitoare la Mormoe Florea, cunoscând că declarația mea va fi depusă la Comisia pentru Aplicarea Legii nr. 42/90 pentru a se recunoaște calitatea de erou-martir, precum și de consecințele de ordin penal la care mă expun dacă fac afirmații necorespunzătoare adevărului.

În perioada Revoluției din decembrie 1989 am fost obligată de împrejurări să stau în bloc. Sub teroarea gloanțelor, ce se trăgeau de la unitatea militară de vis-a-vis spre Școala nr. 29, unde se spunea că se instalase un grup terorist, care trăgea la întâmplare.

În dimineața zilei de 24 decembrie am fost trezită de focuri de artilerie. Lângă blocul 20, gloanțele răniseră câțiva oameni. Deși puteam vedea foarte clar de pe balcon, de teamă mă uitam pe fereastra bucătăriei. Cineva a chemat Salvarea și militarii ajutați de civili au urcat răniții în salvare. Cineva striga că unul e mort. Au urcat în Salvare doi răniți. Un tânăr, care ajutase la urcarea răniților în Salvare, vroia să sară un garduț lângă bl. 20, când s-a auzit o rafală și a fost lovit la picioare și în abdomen și ținându-se cu mâinile de burtă, a căzut. Se vedea culcat lângă colțul blocului și mângălea ceva pe zid. A fost chemată Salvarea și a fost dus la spital.

Majoritatea vecinilor de pe scară plecaseră. Apartamentele celor plecați fuseseră sigilate. Pe scară, soldații blocaseră urcarea pe bloc și verificau pe cei care nu plecaseră. La intrarea în bloc erau doi soldați înarmați, care-i verificau pe cei care intrau sau ieșeau.

Vineri, 29 decembrie, vecinii mei se pregăteau să-și înmormânteze ginerele. Din relatarea lor am înțeles că tânărul pe care-l văzusem duminică, 24 decembrie, și care scrisese pe colțul blocului cu sânge „Florin“, era vecinul meu, iar acesta murise încă de duminică, 24 decembrie, în spital și am aflat abia vineri, 29 decembrie, când l-au scos din spital pentru înmormântare.

Aceasta este declarația pe care o dau și o semnez pe propria răspundere.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj“ – declarație din 2004)

GHIȚĂ GHEORGHE, EROU MARTIR AL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989:

Ghiță Florin și Ghiță Leontin, fiii Eroului Martir Ghiță Gheorghe, decedat în Craiova la 24 decembrie 1989, în aceleași împrejurări cu Mormoe Florea, locuiesc în Craiova.

Părinții Eroului Ghiță Gh., Ghiță Oprea și Niculina din comuna Dioști, au decedat după Revoluție. Între timp a decedat și soția Eroului Ghiță Gh. - Argentina.

Nota autorului: Nu am declarație de la familia Ghiță. Am un extras, după Revoluție, din dosarul 435/P/1990 al Procuraturii Militare Craiova, în care scrie:

„A fost împușcat mortal în dimineața zilei de 24.12.1989, în cartierul Valea Roșie, în timpul unui schimb de focuri de armă în zonă, urmare a apelurilor populației în sensul că în unele imobile cât și pe acoperișuri se află trăgători necunoscuți. Forțele militare au procedat la cercetarea locurilor indicate în mod succesiv. În aceste condiții a fost împușcată victima pe o alee între blocuri. Raport medico-legal nr.207/A3/07.02.1990 LML Craiova: Plagă împușcată toracică.“ (Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

MIREA COSTINEL-VENUS, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În decembrie 1989 aveam 28 de ani, eram locotenent major de infanterie la U.M. 01047 Craiova, comandant pluton T.R. (studenți). În 17 decembrie 1989 eram în concediu. Am fost chemat la unitate ca urmare a evenimentelor de la Timișoara. Începând cu 17 decembrie eram cu plutonul în paza și apărarea unității pe latura de nord, învecinată cu Întreprinderea de reparații auto – I.R.A.. Până la 24 decembrie, când am fost împușcat, dinspre I.R.A. nu s-au tras focuri de armă și nu am tras nici noi spre I.R.A., am mâncat și dormit ocazional. Pe 22 s-a anunțat moartea generalului Milea. S-a primit anunțul pe platou, la raport, iar noi eram neîncrezători în ce spunea Ceaușescu: „trădătorul Milea“, deoarece generalul avea o bună reputație în armată. Pe 22 decembrie 1989, colegii de la Batalionul 1 din cadrul Regimentului 26 au plecat, în TAB-uri, spre zona centrală a Craiovei. Am rămas în unitate și eram cu toții entuziasmați de fuga lui Ceaușescu. După-amiază, colegii au revenit în unitate cu steaguri tricolore pe TAB-uri. Fraternizaseră cu participanții la mitingul din centru și au fost primiți cu entuziasm. Am primit ordin să mă deplasez cu plutonul în zona centrală a Craiovei. Ne-am deplasat pe jos, în formație, cu arme și fără muniție. Pe traseu am cântat ostășește. La Piața Chiriac, oamenii ieșiți la poartă plângeau de bucurie. Era o stare de entuziasm, pe care numai atunci am simțit-o. Am ajuns în zona Poșta Centrală - Clădirea Telefoanelor. Strada avea șanțuri neacoperite, pentru instalarea de utilități. După nici două ore, în zonă s-au auzit împușcături. Pentru că nu aveam muniție, din unitate au venit în camioane alți militari cu arme și muniție și ne-au înlocuit. Cu aceleași camioane am revenit în unitate. Am reluat paza și apărarea cazărmii învecinate cu IRA. De la lăsarea serii, dinspre cele trei blocuri de pe strada

Caracal, cu 10 nivele, aflate la est de unitate, în diagonală unității și poziționate în fața Spitalului Militar Craiova - blocurile 41, 42, 43 - a început să se tragă foc cu foc. Pe timpul întregii nopți vedeam din unitate focurile de armă. Se trăgea de la etajele 8, 9, 10 și de pe blocuri. Celor care făceau diversiunea armată le spuneam teroriști, ca urmare a dezinformării generale în cadrul căreia se comunica că apa este otrăvită, că vin teroriștii dinspre București, că suntem atacați aerian, că vin trupe sovietice și alte asemenea dezinformări. Aflați în unitate, indiferent de grad, am răspuns cu foc automat, dacă observam foc la gura țevii în blocurile turn. Prima dată se tragea asupra regimentului foc cu foc, la interval de circa un sfert de oră, de fiecare dată de la fereastra altui apartament, de la etajele 8, 9 și 10 din blocurile turn 41, 42, 43. Apoi răspundeam cu foc automat, raportul fiind de câteva sute de focuri din partea noastră la un foc advers. La un moment dat, în cursul nopții a luat foc depozitul de carburanți - lubrefianți (CL) al unității. Cu o grupă din pluton am scos echipamentul din depozitul de echipament și l-am adus pe întuneric pe platoul unității. Există riscul ca focul să se extindă. Alți militari au reușit să stingă incendiul. La un moment dat a venit o mașină de pompieri din afara unității. Apoi, până dimineață, au continuat schimburile de focuri de armă. În dimineața de sâmbătă, 23 decembrie, și în cursul zilei am fost în incinta unității și nu am auzit focuri de armă. După - amiază eram aproape de punctul de control. A intrat un grup de revoluționari, cu banderole tricolore sau cârpe albe la braț, care au predat la arestul unității un terorist. Spuneau că este arab și că îl prinseseră cu un pistol. Am văzut pistolul de dimensiune mică, tip Beretta, calibru până la 6 mm. Am văzut un om tumefiat pe față de lovituri, care încerca să se dezvinovățească și era lovit de cei din grupul revoluționarilor. A fost introdus în arestul unității. După nici două ore a venit la poarta unității un ABI al securității cu trupe, care a preluat prizonierul. Militarii de la securitatea cu trupe erau echipați în combinezoane negre cu pistoale mitralieră cu țeavă scurtă. Am vorbit cu ei. Aveau aprobarea generalului Roșu pentru a prelua prizonierul. La lăsarea serii, pe 23 decembrie 1989, dinspre blocurile turn a început din nou să se tragă, foc cu foc, spre unitate. La fel ca în noaptea precedentă s-a răspuns masiv, cu foc automat, din unitate. Am mers pe perimetrul interior al unității să văd ce se întâmplă. Era schimb de focuri de armă, masiv pe latura de est, învecinată cu strada Caracal. Pe latura sudică, învecinată cu Spitalul Militar și pe latura vestică, învecinată cu Parcul Poporului, schimburile de focuri de armă erau rare. Pe latura nordică, învecinată cu I.R.A., unde eram cu militarii în apărare, nu s-a tras nici un glonț. După miezul nopții, în 24 decembrie 1989, am fost

la comandantul regimentului, maior Neagoe C-tin. În birou, am raportat situația, era diversiune, și am cerut să fac cercetare cu o grupă din pluton, am spus că putem ajunge la teroriști neobservați, profitând de întuneric și să nu se mai tragă din unitate. Propunerea a fost respinsă. Am revenit cu aceeași cerere de încă două ori până s-au ivit zorile. Am fost refuzat. În acea noapte, în timp ce treceam pe la militarii studenți, unul dintre ei era înspăimântat pentru că un glonț îi atinsese razant casca metalică, el fiind în poziție de luptă culcat, în întuneric. Duminică, 24 decembrie 1989, după o săptămână de alarmă de luptă și cu multă oboseală acumulată, la aprox. ora 9 dimineața, subofiterul de la punctul de control mi-a spus că a primit telefon de la maiorul Neagoe să fac cercetare în cartier. Am adunat plutonul de studenți și am ales 10 militari, formând o grupă pentru cercetare. Aveam în dotare pistoale mitralieră calibru 7,62 mm. Am fost primii militari care am ieșit din unitate pentru a face cercetare în cartier. Primul obiectiv cercetat și scotocit, conform cu regulamentul militar, a fost școala de peste drum de IRA. În clădirea școlii nu am găsit teroriști. Am ajuns în spatele școlii, pe platoul sportiv, unde au venit din unitate mai mulți colegi de grade diferite și militari în termen. Aceștia erau veniți individual sau în grupuri de 2 - 3. Am preluat inițiativa, eram singura formație întrunită, spunând că după ce cercetăm clădirile din cartier trebuie să punem un steag tricolor sau cearșaf alb de la locatari pentru a se vedea clădirea cercetată de armată. Ei au făcut cercetarea în interiorul cartierului Valea Roșie, iar eu am continuat, cu grupa de T.R.-iști, cercetarea pe strada Caracal, de la Regiment spre Divizie. În blocurile cu 4 nivele, locatarii care ne-au răspuns nu ne-au semnalat teroriști. Am asigurat spatele misiunii cu militari din grupă. După cercetarea blocurilor cu 4 nivele până la Divizie mai sunt 3 blocuri cu 10 nivele, poziționate pe strada Caracal, în dreptul Spitalului Militar din Craiova. Din aceste blocuri s-a tras în și cursul nopții de 22 și 23. La primul, blocul 41, locatarii care au răspuns nu ne-au semnalat teroriști. La al doilea bloc cu 10 nivele, blocul 42, eram cu doi militari din pluton la etajul 5 când am auzit foc de armă mai jos, în scara blocului. Am coborât împreună și la etajul 2 l-am văzut pe soldatul TR Pienaru rănit prin împușcare de un alt coleg care a venit cu muniție din unitate. Pe scară fiind întuneric, cel cu muniție l-a confundat cu terorist. Glonțul i-a intrat și ieșit lui Pienaru prin palmă. Am luat fularul de la militarul care îl împușcase din greșeală pe Pienaru, l-am bandajat și i-am trimis la infirmeria unității. Am continuat cercetarea întrebând locatarii, care ne răspundeau dacă au văzut teroriști. Au mai urcat pe scară doi revoluționari veniți să ne ajute din partea CFSN Dolj. Unul dintre ei a făcut armata la

tancuri. L-am acceptat alături și i-am pus în buzunar buletinul, legitimația de serviciu de la Electroputere și legitimația de la C.F.S.N. Dolj. La etajul 8 ne-a răspuns un locatar și ne-a spus că doi bărbați îmbrăcați în combinezoane negre, ieșiți din apartamentul vecin, s-au urcat pe bloc cu puțin înainte de a ajunge noi la etaj. Am urcat pe bloc. La intrarea pe platforma blocului mi-am dat jos mantaua pentru a acționa lejer. Mai eram cu doi militari. Pe unul l-am lăsat la intrarea pe bloc pentru a ne asigura spatele. Am rămas cu soldatul TR Maciovan Romică, locțiitor la comanda plutonului, și cu revoluționarul de la CFSN Dolj. Pe platforma blocului nu se vedeau alți oameni. Pentru o mai bună observare am pus o scară, aflată la baza casei liftului și ne-am urcat pe casa liftului de unde se vedea bine de jur împrejur. Am rămas toți trei pe casa liftului aproximativ un sfert de oră, timp în care, făcând observare, nu am văzut alte persoane. Ne pregăteam să coborâm de pe casa liftului pe platforma blocului. În acele momente am fost împușcat cu un glonț de calibru atipic, până la 6 mm, care m-a izbit de casa liftului. Glonțul mi-a intrat prin stânga gâtului și a ieșit secționând măduva spinării la nivelul vertebrelor toracice T3-T4. Am rămas în comă vigیلă până la 27 decembrie 1989. Pe scări, pentru puține momente, am conștientizat că sunt coborât pe o pătură cu ajutorul locatarilor. Miercuri, 27 decembrie 1989, mi-am revenit din coma vigیلă. Pentru a mă încuraja, tata mi-a spus că sunt avansat căpitan. Era alături de mine și soția, care este medic. Eram într-un salon de reanimare de la Spitalul Județean din Craiova. În salon era și soldatul Varzare Iulian, de la Divizie, împușcat în gât și imobilizat. Mai era și locotenentul Mertoiu, de la Unitatea de Apărare Antiaeriană Făcăi (CUB), care era împușcat în spate. Pe 27 am fost transferat la Spitalul Militar din București. Am fost tratat de medic neurochirurg, colonel Cramer Emil. Medicul mi-a spus că plaga este transfixiantă, produsă de un glonț atipic de calibru până la 6 mm. Glonțul a trecut și prin plămâni. Fiind străpunși, erau plini de sânge și puteam să mor prin asfixiere. Pentru a putea trăi mi s-a făcut o operație de pneumotorax. Am rămas la București până la jumătatea lunii ianuarie 1990. Am fost preluat de medici italieni și transferat până în martie 1990 la Spitalul Regional din Bologna. Din martie până în iunie 1990 am fost spitalizat pentru recuperare neuromotorie la Montecatone di Imola. Spitalizat cu mine era și plutonierul Ginghină Marian, împușcat cu 10 gloanțe la Otopeni. Cu aportul substanțial al italienilor am reușit să mă pot deplasa într-un scaun cu roțile și am rămas cu handicap fizic grav. Ginghină a venit în cârje. Acum sunt cu invaliditate fizică de grad 1, mare mutilat. În plan familial aș fi dorit să am un copil. Nu s-a mai putut. Am vrut să cresc un copil, dar soția a

refuzat categoric. În plan social, din 1995 am fost asociat unic la o societate comercială și am activat până în 2015. Am putut să fiu activ conducând mașină adaptată. Împreună cu celelalte victime ale Revoluției din Dolj (răniți și urmași ai celor căzuți la Revoluție) suntem într-o asociație din anul 1990. Sunt președinte la această Asociație din anul 2006. Sunt beneficiar al Legii nr.341 / 2004 în calitate de Luptător Rănit cu invaliditate de grad 1 – Mare Mutilat. Am participat la întruniri la Guvern și Parlament, legate de problemele revoluționarilor. Ca Asociație facem parte din Loja de onoare a revoluționarilor. Din anul 2017 sunt Coordonator la Craiova al Centrului Regional de Cercetare a Revoluției de pe lângă Institutul Revoluției Române din București. În 2015, am putut să vorbesc la telefon cu Maciovan Romică. Lucra la Nokia, în Norvegia. Mi-a spus că după ce am fost împușcat și am căzut pe betonul casei liftului de pe blocul 42, s-a tras în continuare asupra mea din spatele unui parapet de pe casa liftului de pe blocul 41. Maciovan m-a protejat trăgându-mă la adăpostul parapetului casei liftului. Acțiunea l-a marcat psihic foarte puternic. Fostul meu comandant de companie de la Revoluție, atunci căpitan, Neacșu Marian, la cererea mea a fotografiat zona unde am fost împușcat. Fotografiile sunt concludente. Am fost preocupat permanent de aflarea adevărului despre Revoluție“. **(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj“ – declarație din 2004)**

DINDIRICĂ CONSTANTIN, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În decembrie 1989 eram locotenent major chimist la U.M. 01070 din Craiova. Aveam 34 ani, eram și sunt căsătorit, aveam și am doi băieți.

Pe 17 decembrie 1989 am intrat în alarmă de luptă cu toată unitatea. Eram comandant de unitate și aveam în subordine Compania protecție antichimică de pe lângă Divizia 2 Mecanizată, de pe strada Caracal, din Craiova. Timp de o săptămână, până pe 22 decembrie 1989, am executat misiuni de pază și apărare a cazărmii. Au fost condiții vitrege, în sensul că nu mai contau mâncarea și somnul pentru noi, simțind gravitatea evenimentelor.

În ziua de 22 decembrie 1989 am continuat paza și

apărarea cazărmii, fără să fie evenimente deosebite. Odată cu lăsarea întinericului, am auzit, în afara cazărmii, focuri de armă.

În cursul zilei de 23 decembrie 1989 am continuat misiunea de pază și apărare.

Începând cu lăsarea întinericului a început să se tragă asupra cazărmii dinspre blocurile cu 10 nivele de pe strada Caracal și dinspre Unitatea de securitate în care se afla GAJ-ul, unitate aflată lângă stadionul A. S. Armata Craiova.

În urma tragerii s-au spart parbrize de mașini și geamuri de la pavilioanele unității.

În dimineața zilei de duminică 24 decembrie 1989, în jurul orei 08:00, după o altă noapte nedormită, am primit ordin de la comandantul diviziei, col. Lungu, să execut misiune de cercetare, împreună cu lt. col. Nadolu și lt. col. Păpăroiu Gh., la blocul 48, de unde se trăgea asupra unității. Am plecat să cercetez blocul 48, împreună cu lt. maj. Cârțumaru și un alt lt. maj. din divizie. Până să ajungem pe bloc am verificat scara blocului, unde nu am găsit teroriști, dar am găsit multe tuburi de 7,62 într-una din garsonierele verificate, care avea vedere către coloana de mașini a Diviziei (parcul auto). Am continuat scotocirea împreună cu cei doi colegi și am ajuns fără incidente pe blocul 48 care are 10 nivele. La ajungerea pe acoperiș am observat împreună un bărbat în combinezon negru care, în momentul când ne-a observat, s-a ascuns la spatele unui element de aerisire, situat pe bloc. La rândul nostru, ne-am adăpostit. Observând că suspectul s-a ridicat, m-am ridicat pentru a-l urmări. La fel au procedat și colegii.

În acel moment am fost împușcat în spate cu un glonț atipic de 5,45 mm. Era trecut de ora 09:00. Menționez că suspectul era în fața mea, a fugit pe blocul vecin și nu a putut să fie prins de colegi.

În momentul în care am fost împușcat am simțit o străfulgerare metalică prin corpul meu, care pentru o fracțiune de secundă mi-a cauzat un moment unic de trăire, pe care l-am avut numai atunci și nu îl pot descrie. Am simțit furie și răvășire și am aruncat tot ce aveam pe mine. Am reușit să cobor singur până la parterul blocului, deși colegii doreau să mă ajute. L-am refuzat. La parter am realizat că sunt la 200 m de casă și că nu pot să îmi revăd copiii, soția și părinții. Am leșinat. Sângeram foarte puternic și am fost dus la Spitalul Militar Craiova cu TABRC-ul chimic (mașină de luptă blindată), al unității mele. La spital, din cauza faptului că Secția Chirurgie era distrusă de schiburile de foc dintre teroriștii infiltrați în secție și militarii de la U.M. 01047, respectiv Regimentul 26 Mecanizat de pe strada Caracal, era neoperativă din

punct de vedere medical și mi s-au acordat îngrijiri medicale în cadrul Secției Dermatologie, de către doctorii de la Chirurgie. Aceștia au hotărât să fiu operat la Spitalul Județean nr.1. Am fost imbarcat într-o autosanitară Dacia break, la volanul căreia era șofer Tuță Ion.

Până la ieșirea din Spitalul Militar s-a deschis foc automat asupra autosanitarei dinspre UM 01047. În această împrejurare, Tuță Ion a fost împușcat și i s-au acordat îngrijiri medicale, după care a fost transportat la Spitalul nr.1. Era trecut de ora 10:00.

Mașina a fost ciuruită și, cu toate că mi-au trecut gloanțe pe la cap, a doua oară nu am mai fost împușcat. Datorită sedativelor date de medicii chirurghi am reușit să ies singur din ambulanță, cu toate că eram rănit, am ajuns la poarta spitalului unde staționa TABRC-ul cu care am fost la Spitalul Județean nr.1. M-am urcat singur în TABRC și m-am reîntors la Divizie. M-au văzut lt. col. Giorgi, șeful de stat major al Diviziei și medicul șef lt. col. Căminescu. Au hotărât să fiu transportat la Spitalul Județean nr.1 cu același TABRC.

La spital am fost la Urgență, după care am fost la Terapie Intensivă la dr. Rîcă. Am fost internat la spital până pe 28 decembrie 1989. Am fost avansat căpitan. Am continuat îngrijirile medicale, fiind în concedii medicale până în iunie 1990, când m-am prezentat și am preluat comanda unității. Până la 15 iunie 2001 am fost cadru activ în M.Ap.N., cu grad de Maior. Actualmente sunt pensionar militar.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

(n.a.: Referitor la Revoluție, Titi mi-a spus, printre altele, că soția sa, d-na Dindirică, care locuia în decembrie 89 în cartierul Valea Roșie, a văzut într-una dintre nopțile de la Revoluție bărbați care intrau în blocurile din care se trăgea, cu lăzi de muniție.)

TUȚĂ ION, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989 (decedat 2004):

„În decembrie 1989 lucram ca angajat civil la Spitalul Militar din Craiova. Eram conducător auto pe autosanitară A-39050. După evenimentele de la Timișoara, am fost în alarmă de luptă de pe 17 decembrie 1989 până pe 24 decembrie 1989, când am fost rănit prin împușcare.

În acest timp am fost zi și noapte la serviciu în Spitalul Militar Craiova, împreună cu tot personalul spitalului.

În 23 decembrie 1989 am transportat, pe rând, 9 militari răniți prin împușcare, la Spitalul

Județean nr.1 din Craiova.

În dimineața zilei de 24 decembrie 1989, în jurul orelor 10:00, am primit ordin prin telefon, de la Comandantul Spitalului Militar Craiova, să îl transport pe locotenent major Dindirică C-tin la Spitalul nr.1. Menționez că la Spitalul Militar Craiova nu se mai putea acorda ajutor pentru că Secția de Chirurgie era ciuruită de gloanțe și se trăsesese și cu proiectile de pe un tanc T34.

Pe Dindirică l-am pus pe targă împreună cu doi militari și am plecat cu autosanitară către ieșirea de la Spitalul Militar Craiova. La aproximativ 30 de metri de ieșire s-a deschis foc automat dinspre UM 01047, vecină cu noi. În aceste împrejurări am fost grav rănit, dar am reușit să opresc autosalvarea lângă Radiologie, între doi copaci, fără să o lovesc.

Am fost ridicat pe brațe de militari și mi-a acordat primul ajutor șeful Secției Chirurgie, col. dr. Popescu. A dat telefon și a venit salvarea, fiind transportat de urgență la Spitalul nr.1 Craiova.

Lt. maj. Dindirică C-tin pierdea mult sânge și a fost transportat cu TAB-ul spre Spitalul Județean nr.1.

La Spitalul nr.1 am fost internat, de la data de 24.12.1989 până la 8 ian.1990. Am fost împușcat cu două gloanțe în zona abdomenului și în piciorul stâng și în cel drept cu mai multe gloanțe.

Din ianuarie 1990 am fost internat la Spitalul Militar Central București, unde am fost internat la Ortopedie și m-a operat dl. gen. dr. Niculescu. Din aprilie 1990 am fost internat în Italia, la Bari, unde am fost operat la vezică și sub testicule. Din noiembrie 1990 am revenit în țară și am rămas până acum cu invaliditate gravă. Prima oară am avut gr.1 de invaliditate, cu însoțitor, iar acum am gradul III de invaliditate, nerevizuibil, iar starea de sănătate este precară.” (Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

(Pe Tuță Ion l-am ajutat să facă declarația. Nu după mult timp în anul 2005 a decedat. Starea de sănătate a lui Tuță Ion, agravată și datorită rănilor de la Revoluție, s-a înrăutățit. Am fost vecini în același bloc. Eu locuiam la parter, iar el la etajul 2. - n.a.)

INTERVIU cu doamna Borota Gheorghîța, realizat de Mirea Costinel – Venus la telefon, în data de 17 septembrie 2019:

Borota Gheorghîța, Rănită la Revoluție în 24 decembrie 1989, la Craiova, Valea Roșie, strada Caracal, bloc 30. Se afla în autoturismul Dacia, proprietate personală, în fața blocului 30, bloc în care locuia. S-a tras de pe terasa blocului 30. Glonțul a intrat prin portiera mașinii și prin mâna dreaptă, a distrus suportul osos și a rămas cu imobilitate la nivelul mâinii drepte.

M.C.V. (Mirea Costinel Venus):

Doamna Borota Gheorghîța, sunteți rănită la Revoluție. Sunteți născută la data de 28 aprilie 1944, la Craiova, fiica lui Gheorghe și a Aureliei. De profesie sunteți contabil iar acum pensionară. Sunteți căsătorită și aveți două fete. Suntem amândoi membri în Asociația...1989 Dolj, a invalizilor, răniților și urmașilor celor căzuți în Revoluție și ne cunoaștem de treizeci de ani. Cum ați fost rănită la Revoluție?

B.G. (Borota Gheorghîța):

La Revoluție aveam 45 de ani, locuiam în Craiova, în cartierul Valea Roșie, la blocul 30 de pe strada Caracal. Duminică dimineața, în 24 decembrie 1989, am ieșit din bloc pentru a mă duce la lucru, eram de serviciu la telefon, asta se făcea atunci la sfârșit de săptămână și era rândul meu. Lucram la I.C.S. Textile Încălțăminte.

Blocul în care locuiam era poziționat lângă și pe aceeași parte cu blocurile turn 41, 42, 43. Peste drum de strada Caracal se află Spitalul Militar și pe aceeași parte cu Spitalul era UM 01047. Am ieșit din bloc cu soțul, cu fetele mele și cu logodnicul fetei mele, pentru a mă duce la serviciu cu autoturismul Dacia, proprietate personală. Ne-am urcat în mașină.

S-a tras asupra mașinii de pe blocul meu și am fost rănită la mâna dreaptă. Un glonț a intrat prin portiera mașinii, prin mâna mea dreaptă, a ricoșat din pardoseala mașinii, i-a atins superficial genunchiul soțului meu și s-a înfipt în plafonul mașinii. Soțul meu a dus glonțul la Procuratură și am primit un înscris, dovadă de depunere a glonțului. Soțul meu, care a văzut glonțul, mi-a spus că nu este glonț de la armată. Zicea că este alt tip de glonț, alt fel de calibru.

M.C.V.: Înainte de a se trage asupra dvs. ați mai auzit împușcături?

B.G.: *Toată noaptea s-a tras. Și s-a tras și cu o noapte înainte. Tragerile au fost între trăgătorii sau trăgătorul de pe blocul meu și militarii din unitatea militară. Vreau să vă spun că s-a tras și în interiorul cartierului. Se trăgea și din blocurile cu patru nivele care nu erau*

dispuse pe strada Caracal. Eu vedeam aceasta deoarece bucătăria era dispusă spre unitatea militară, iar dormitorul era orientat spre interiorul cartierului și vedeam cum se trage din blocurile vecine, care nu aveau vedere spre U.M. 01047. În 23 decembrie, ginerele meu era și el la un filtru auto în apropiere. Seara, când să intre în bloc, s-a tras asupra scării. Noroc că nu l-a nimerit. Fetele mele și cu logodnicul fetei mele, pentru a se proteja de gloanțe, au stat sub pat.

La etajul 3 al blocului stătea doamna Zidăroiu Dorina, o vecină de 85 de ani, născută în 1904. În cursul nopții de 23 spre 24 decembrie 1989, din cauza faptului că trăgătorii de pe blocul meu și militarii de la unitate trăgeau unii în alții au intrat gloanțe în apartamentul de la etajul trei al doamnei Zidăroiu. Unul dintre gloanțe i-a atins scalpul. De doamna Zidăroiu avea grijă fiica ei, Popovici Dorina, care stătea în Craiova, pe strada Dezrobirii, la blocul G1.

M.C.V.: *Din blocurile cu patru nivele, din interiorul cartierului, se trăgea asupra militarilor care erau în apropierea stadionului Electroputere, adică militarii de la Divizie?*

B.G.: *Nu știu, care în cine trăgea, dar se trăgea.*

M.C.V.: *Doamna Borota, am avut impresia, timp de trezeci de ani, de când vă cunosc, că asupra dvs. s-a tras de peste drum, unde erau Spitalul Militar și Unitatea Militară?*

B.G.: *Nu m-a crezut nimeni. Toți cei cu care am vorbit au spus că nu se poate. S-a tras de pe blocul meu. Asta am spus și la Procuratură.*

M.C.V.: *Cum s-a întâmplat?*

B.G.: *Toată noaptea s-a tras de pe blocul meu. Au fost schimburi de focuri cu militarii de la unitate. Se zguduia blocul de cum se trăgea de pe acoperiș.*

M.C.V.: *Cine trăgea de pe blocul dvs.?*

B.G.: *Păi, de unde să știu!*

M.C.V.: *Ca să tragă de pe bloc, trăgătorul sau trăgătorii, trebuia să treacă prin scara blocului. Nu i-a auzit nimeni, nu a comentat nimeni?*

B.G.: *Au tras cu pistolul și au forțat trapa blocului.*

M.C.V.: *După ce ați fost rănită ce s-a întâmplat?*

B.G.: *Am fost dusă cu salvarea la spital și operată. Am fost internată trei luni. Am rămas cu invaliditate la mâna dreaptă, pentru că am pierdut suportul osos. Am continuat serviciul până la pensie. După ce am fost dusă la spital, am fost două zile în comă. După ce am ieșit din comă au venit la spital trei revoluționari cu un ziarist și cineva de la radio. Așa au auzit neamurile mele, de la radio, că sunt rănită.*

Interviu, la telefon, cu Bozgan Cornelia, realizat de Mirea Costinel – Venus la telefon, în data de 17 septembrie 2019, rănită, la 24 decembrie 1989, în propria casă, la Craiova, str. Școlii, nr.2:

M.C.V.: Doamna Bozgan, sunteți născută în 25 februarie 1944, la Radovan, fiica lui Dumitru și a Auricăi, sunteți văduvă și aveți trei copii. Cum ați fost împușcată?

B.C.: Am fost împușcată duminică, pe 24 decembrie 1989, la orele 23:00. Eram în casa mea din Craiova, cartier Romanești, strada Școlii, nr.2. Glonțul a intrat prin tocul ușii, apoi prin burta mea și s-a înfipt în peretele camerei.

M.C.V.: Ați păstrat glonțul?

B.C.: Nu! Cine știa, domnu' Mirea, cum va fi?!

M.C.V.: Cum arăta glonțul?

B.C.: Era de mărimea degetului mic, până la jumătatea degetului. După ce am fost împușcată, am fost dusă la Spitalul Județean nr. 1. Am stat la spital de pe 24 decembrie 1989 până pe 26 decembrie 1989. M-au dat afară. Am mai fost la spital. Rana s-a infectat. Nu am fost tratată bine. Știți cum sunt eu. (n.a. se referea la etnia ei). Am tras de rana de la burtă de atunci și până acum.

M.C.V.: Cum sunteți acum?

B.C.: Sunt la pat. Are grijă de mine Mariana, noru-mea. Nu pot să mă duc nici la toaletă. Am un scaun aici. Am noroc cu noru-mea asta.

M.C.V.: Îmi pare rău! Mai treceam pe la dumneavoastră, dar am, de trei ani, o rană la fesa stângă. Mai ies din când în când cu mașina, dar mai rar.

Notă: În 29 noiembrie 2019, Mariana, nora doamnei Bozgan Cornelia, m-a anunțat telefonic că soacra ei ai decedat. Avea 75 de ani.

Drăgulin Ilie, rănit pe 24 decembrie 1989, în Craiova, în zona centrală, în Poșta din spatele Restaurantului Doljana:

Interviu realizat de Costinel Venus Mirea, la 25 noiembrie 2019.

D.I.: *M-am născut într-o familie de lăutari vestiți. Străbunicul, Ilie Chira Mogoroașe, cu Ion Voicu și Grigoraș Dinicu au înființat prima formație a Radiodifuziunii. Tatăl meu era nepotul lui după mamă. La 5 ani mi-a pus vioara în mână, la 7 ani cântam la nunți. Tata mă așeza pe masă și chiar aveam succes. Mitel, fratele, a decedat la 44 de ani, în 2018, dar a rămas cunoscut cu taraful lui, numit Iancu Jianu. Am făcut Liceul militar la Breaza. În 1970 am intrat al doilea și am terminat șef de promoție. Nu m-am lăsat de vioară. Și acum mai cânt. Între 1974 -1977 am fost la Sibiu, la Școala de Ofițeri de Infanterie. În 1977 am fost repartizat locotenent la Regimentul 26 Rovine din Craiova, cunoscut ca UM 01047 din str. Caracal, lângă Spitalul Militar. În 1979 am făcut cursul de cercetare operativă la Buzău. Întâmplător, șeful cercetării era unchiul meu, Maiorul Mogoraș. Cursul a durat șase luni. M-am despărțit de prima soție și am intrat în vizorul partidului, cu toate că eram membru de partid de la 18 ani și terminasem și Facultatea de Istorie. În 1980 m-au trimis la munci industriale - DLEN (Direcția Lucrări din Economia Națională). Am fost două luni și jumătate la canal. Am revenit două luni la Regimentul 26, după care m-au trimis la U.M. 01770 din Tg. Jiu. Lucram la T.C. Ind. Craiova, Antrepriza Tg Jiu. Se construiau blocuri și obiective industriale la Cauciuc, la Combinatul de mobilă, la C.E.T., la Fabrica de Rulmenți, care se construia atunci, Fabrica de Cement, toate astea le-am făcut. Între 1983 - 1984 am fost comandantul unei unități de construcții, la ordinul Generalului Militar, care era șeful DLEN.*

În 1985 am revenit la Regimentul 26 Mec. Rovine, pe funcție de Cdt. Cp. Transport, timp de opt luni. Apoi am fost numit în Regimentul Anexă, locțiitor al șefului de cadre, după care am fost la Cercetare – șeful cercetării din 1987.

M.C.V.: *Revoluția v-a prins la Cercetare în Regimentul 26?*

D.I.: *Da! În timpul Revoluției am avut situații de război. Nu mi s-a părut normal să îți aperi unitatea după garduri, împotriva tuturor regulilor militare, să nu organizezi patrulare de cercetare și să aștepți să îți vină gloanțele dinspre blocurile de pe strada Caracal sau din Parcul Poporului și după aia să se răspundă cu multă muniție din unitate. Ești de acord cu mine?*

M.C.V.: *Da! Din păcate s-a întâmplat așa la nivel național.*

D.I.: *Da! Am avut o conducere militară incompetentă, iar Militaru a fost dovedit ca agent al sovieticilor.*

M.C.V.: *Hai să revenim la Revoluția de la Craiova.*

D.I.: *Pe 17, am intrat în alarmă parțială de luptă, parola Radu cel Frumos.*

M.C.V.: *Pe cine aveai în subordine la Cercetare?*

D.I.: *Eu nu aveam trupă. În momentul alarmei trebuia să se formeze regimentul anexă și aveam comandanți de plutoane ofițeri rezerviști. Regimentul anexă era format numai din cadre. Aveam câțiva militari, care ajutau la distribuirea armamentului și echipamentului. În 21, am fost ofițer de serviciu pe unitate.*

M.C.V.: *Cine mai era cercetaș în unitate?*

D.I.: *Eu, Incrosnatu – Cdt. Pl. Cc., Călugărița. Eu eram în subordinea șefului Cercetării de la bază și executam doar misiunile mele specifice.*

M.C.V.: *Misiunile erau pe hartă, că rezerviști nu au venit.*

D.I.: *Da! Eram ofițer de serviciu. La ora 21:00, pe 21 decembrie, s-a primit notă telefonică prin care ministrul Apărării ordona comandantului Regimentului, că pe 22 decembrie, la 6:00, să formeze un dispozitiv de apărare al Comitetului Județean de Partid și al Primăriei Craiova. Se știa informativ că cei de la Avioane vin în noaptea de 21 cu trenul de la Timișoara și vor să facă manifestație la Craiova. Am vorbit cu Cdt. R., Mr. Neagoie, care mi-a spus că dacă nu vom ști să gestionăm această criză va curge mult sânge. Mi-a dat voie să duc copiii la țară. I-am spus că întâmplător sunt acolo. El avea și o parte bună, comparativ cu alții. L-a chemat pe Cdt. B1 – Cpt. Predatu pentru a forma dispozitivul de cercetare. Oricum Predatu ceruse special misiunea. S-a stabilit dispozitivul. Eu am insistat să se facă cercetarea și să se știe în orice moment ce se întâmplă. Neagoie a ordonat să nu se execute în niciun fel foc. Nota telefonică a dispărut. Știi și tu, Venus!*

M.C.V.: *Nu știi, dar te cred.*

D.I.: *Nota era semnată de Cdt. Divizie - Col. Lungu. Am ieșit din serviciu la 05:00, pe 22, și Neagoie mi-a spus să fiu cu ochii pe televizor și să ascult la radio. La 10:25, s-a spus că Milea s-a sinucis. Am luat Olcit-ul, m-am dus la Neagoie și i-am spus că nenorociții l-au omorât pe Milea. A chemat ofițerii din dispozitiv și le-a spus că retragem dispozitivul. Ordinul a fost dat fără nicio aprobare. Acesta reprezintă cel mai important moment al Revoluției de la*

Craiova. Situația putea degenera într-o baie de sânge la primul foc de armă. Aceasta a permis intrarea și ocuparea de către revoluționari a Județenei de Partid și Primăriei. Mai târziu, pe 22 decembrie, în unitate, Hulă Mircea a fost împușcat în cap. S-a tras din ABI-ul Securității.

M.C.V.: Știu că militarul era în dispozitivul de apărare al unității, pe latura dinspre strada Caracal. A murit și Giuchici Milorad.

D.I.: Da! Era între cele două pavilioane. Mr. Preda mi-a ordonat, în noaptea de 22 spre 23, să iau un pluton de infanterie și unul de tancuri în cercetare.

M.C.V.: Deci, ce aveai la dispoziție?

D.I.: O grupă de cercetare cu TABC. 11 oameni. Un pluton de infanterie comandat de Dumitrescu Radu de la B3, cu militar de ciclul 2. Aveam ca obiective: Județeană de Partid, Banca Națională, CEC-ul. Roșu primea informații prin telefon sau prin agent și mă puneă să verific.

M.C.V.: În zilele de 22, 23, 24, până ai fost rănit, de unde s-a tras?

D.I.: Din interiorul magazinului Mercur, de la etajul 2 și de sus, de pe terasa magazinului, în 23 și 24, direct către noi. Din farmacia de la Casa Albă, dincolo de English Parc, din blocul cu aprozar, din Casa Albă. Pe 24, la 14:30, a venit o informație la Roșu și s-a spus că se trage dintr-un bloc, la Doljana. Pe blocul de la Doljana, dinspre Minerva, se văd patru urme de gloanțe între etajul IV și V. Sunt urme de la mine. Alea sunt trase de mine. S-a mai tras unde e Cadastru acum.

M.C.V.: Să revenim la acțiune.

D.I.: Generalul Roșu mi-a dat ordin să prind trăgătorul de la Doljana și să îl aduc. M-am deplasat cu grupa de cercetare și cu 2-3 militari care mai erau acolo. Dincă Florian a venit cu transportorul după mine. S-a oprit la fântână și a tras ca nebunul cu mitraliera de pe TABC, trăgea aiurea, deasupra străzii. M-am dus la el și i-am spus să nu mai tragă decât acolo unde îi spun eu. A fugit toată lumea. Eu am încercat să observ ce se întâmplă. A făcut o treabă bună, pentru că trăgătorul a fugit. Tragea din bloc spre ceasornicăria de lângă biserica Sf. Ilie. În momentul acela s-a întors și a început să tragă. Trăgea aiurea. Când s-a dus în partea cealaltă și nu mai trăgea, am încercuit zona. Am fixat pe frații Moniov la Doljana. Se vedeau centrala telefonică și blocul. Am numit trei oameni, care erau sus pe bloc. În momentul în care m-am dus în Poșta veche, a venit după mine un locotenent colonel de la Gărzile Patriotice, care avea pistol mitralieră și pistol în toc. Ulterior nu a mai vrut să recunoască că a fost și el acolo. Am

văzut că se trăgea din apartamentul fostului primar. A tras băiatul șefului Securității, pe care până la urmă l-a prins Cpt. Neacșu Marin.

M.C.V.: Ce căuta Cpt. Neacșu acolo? Cpt. Neacșu era comandantul meu.

D.I.: Avea Hotelul și Restaurantul Militar. A primit ordin de la Neagoie. A găsit pe unul care avea armament. L-a întrebat ce este cu el. A spus că a primit misiune să meargă... L-a luat cu el. Asta se întâmpla după ce eu eram la spital. Neacșu forma o grupă de cercetare cu trei militari TR. L-a dus la generalul Roșu. Bărbatul dus la Roșu a spus că e șofer la gărzile patriotice, că îl cheamă Lungu și este băiatul șefului Securității. Roșu a spus să îi ia armamentul și să îi dea drumul, să-l lase dracului să plece și să nu ne mai facem probleme. Ala a fost cel care a tras în mine cu adevărat.

M.C.V.: Ce armă avea?

D.I.: Pistol mitralieră 7,62. De fapt, când am văzut că se trage dintr-o firidă a unei bucătării de la etajul I al blocului de lângă Doljana, din apartamentul fostului primar Marin Lungu. Am intrat în centrală să fac observarea. În funcție de poziția trăgătorului, urmând a stabili modalitatea de capturare. Centrala avea două camere. Una în care era operatorul și cealaltă în formă de L, avea aparatura telefonică. Îl văd pe colonel că deschide geamul și trage în direcția trăgătorului din apartamentul fostului primar. Trăgătorul răspunde cu foc și trage în zidul după care se adăpostea colonelul. Am observat că acest zid este dintr-o singură cărămidă, era șubred, și conștientizând că gloanțele pot pătrunde prin zid și îl pot ucide, am hotărât să îl avertizez. Am mers în cealaltă cameră și am apucat să spun: - Domnu' Colonel, plecați! În acel moment s-a tras asupra mea. Un glonț a intrat în pervazul ferestrei, care era fără geamuri și glonțul a ricoșat și mi-a găurit casca metalică de pe cap, iar materialul antrenat de glonț, de la pervazul ferestrei, mi-a intrat în frunte producând o sângerare puternică. Telefonista a ieșit la geam și a strigat că moare căpitanul. Au venit doi revoluționari care m-au transportat la Urgență. După ce mi-am revenit, am solicitat să plec, deoarece militarii din subordine rămăseseră fără comandă. Doamna Dincă, directoarea Direcției medicale, mi-a condiționat externarea sub rezerva aducerii unor militari care să asigure paza spitalului. Eram bandajat la cap, dar am asigurat cu militari paza spitalului. În același timp am beneficiat de tratament medical. Făceam perfuzii cu antibiotice, pentru a preveni infectarea rănii. Tot în 24, dar și în continuare până pe 29 dec. 1989, am asigurat paza și apărarea Spitalului Județean și am asigurat comanda militarilor din subordine, aflați în paza obiectivelor din centru, precizate de mine anterior.

TURCITU COSTEL CRISTIAN, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 24, LA REȘIȚA, LA U.M. 01929 ARTILERIE ANTIAERIANĂ:

„În decembrie 1989 aveam 21 de ani și eram necăsătorit. Lucram în cadrul M.Ap.N. la U.M. 01172 Caransebeș, în calitate de subofițer - sergent major de infanterie. Pe 17 decembrie 1989 am intrat în alarmă de luptă. Până la 19 decembrie 1989 am rămas la Caransebeș și am asigurat împreună cu colegii paza și apărarea unității. Începând de miercuri, 20 decembrie 1989, împreună cu compania din care făceam parte am asigurat paza și apărarea Aeroportului Militar din Caransebeș, până duminică, 24 decembrie 1989.

Duminică, 24.12.1989, în jurul orei 02.00, am primit ordin să mă deplasez la Reșița împreună cu plutonul. Ne-am deplasat cu patru TAB-uri până la Centrul Militar din Reșița unde, în jurul orei 05:00, am fost contactați de un ofițer pentru a se preciza misiunea ulterioară. S-a ordonat deplasarea spre U.M. 01929 antiaeriană, pentru pază și apărare. La aproximativ 7 km de unitate, în jurul orei 06.00, pe traseul de deplasare, aflându-ne în TAB-uri, într-o zonă deluroasă și împădurită s-a deschis foc automat asupra coloanei noastre. Am răspuns cu foc, cu armamentul din dotare. Nu au fost victime și nu știm cine a tras asupra noastră. În cazarma U.M. 01929 am întrebat dacă au avut militari în afara incintei cazărmii. Au răspuns că nu au avut.

Următoarea misiune a fost apărarea laturii de nord a cazărmii. Această misiune am efectuat-o cu o parte din colegii cu care am venit și cadrele militare din U.M. 01929. La 07.00, din pădurea învecinată se trăgea asupra cazărmii.

În momentul în care mă pregăteam să intru în locașul de tragere am fost împușcat. Glonțul atipic, de calibru 9 mm, mi-a intrat prin coapsa piciorului drept, a străbătut coapsa, testiculul drept, vezica urinară și s-a oprit în coloana vertebrală, în zona lombară. Primele îngrijiri mi-au fost acordate în infirmeria unității. Dimineața, în jurul orei 08:30, eram la Spitalul Județean din Reșița, la Secția Chirurgie. Am fost operat de urgență. Am fost internat la Spitalul Județean din Reșița până la 24 ianuarie 1990. De la 24 ianuarie 1990 până la 5 mai 1990 am fost transferat la Spitalul Militar Central din București. Am fost reoperat pe 22 martie 1990, pentru extragerea glonțului din cavitatea pelviană. Glonțul de 9 mm a fost extras și l-a oprit medicul care m-a operat.

Am rămas cu infirmitate de gradul II la piciorul stâng. Am beneficiat de concedii medicale

până în ianuarie 1992. Am fost ulterior încadrat, la cererea mea, la U.M. 01047 Craiova, iar acum lucrez în aceeași cazarmă în U.M. 01178. Menționez că, în prezent rana din 1989 îmi afectează piciorul stâng, cu care mă deplasez cu dificultate.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

BARBU CRISTIAN, RĂNIT ÎN REVOLUȚIE, PE 24, LA REȘIȚA, LA U.M. 01929 ARTILERIE ANTIAERIANĂ:

Barbu Cristian a decedat în anul 2008, victimă a unui accident de circulație. Născut la 31 iulie 1968, în Balș, fiul lui Ilie și al Eugeniei. A fost subofițer la U.M. Antiaeriană de la Făcăi.

„În Decembrie 1989 aveam 21 de ani și eram necăsătorit. Eram Sergeant Major la U.M. 01929 Reșița - Artilerie Antiaeriană. În 17 Decembrie 1989, unitatea a intrat în alarmă de luptă. Am executat la ordin paza și apararea la Punctul de transformare electric al unității. Această activitate am desfășurat-o timp de 9 zile, până în seara zilei de duminică, 24 Decembrie 1989.

Asupra unității a început să se tragă cu gloanțe, în seara de vineri, 22 Decembrie 1989. S-a tras dinspre liziera pădurii învecinate, aflată pe alocuri la aproximativ 100 de metri de gardul unității. Atât eu cât și colegii mei am răspuns cu foc automat. În schimbul de focuri au fost răniți și au murit în unitatea noastră: în ziua de sâmbătă, 23 decembrie 1989, a fost rănit un militar în termen în laba piciorului, iar un alt militar în termen - Lupea Daniel - a fost rănit prin împușcare în abdomen, fiind la punctul de control, pe acoperiș. Imediat a fost transportat la Spitalul Județean Reșița, unde a decedat. În noaptea de sâmbătă spre duminică, 23 spre 24 decembrie 1989, la postul 6, au murit doi militari, un locotenent major și un militar în termen - Brânză C-tin. În ziua de duminică, 24 decembrie 1989, dimineața, a fost rănit prin împușcare Sergentul Major Turcitu Costel. Locotenent major Tamaș a fost împușcat mortal, fiind lovit de glonț în cap (a intrat prin bărbie și a ieșit prin creștet). În noaptea de duminică, 24 decembrie 1989, s-a intensificat focul executat asupra unității dinspre pădure. În jurul orei 23:30 se trăgea asupra noastră dintr-o viroagă aflată la aproximativ 50 de metri de gardul unității, în apropiere de punctul trafo. Viroaga era între liziera pădurii și gardul unității.

Am vorbit cu Sergentul Major Cîrjoi Ion pentru a nimici trăgătorii din viroagă. Am luat o grenadă, am tras cuiul, am aruncat grenada peste gardul unității spre cuibul de tragere al trăgătorilor adversari. M-am întors și m-am aruncat cu fața spre unitate, pentru a mă

adăposti. Fiind în cădere s-au tras gloanțe din viroagă asupra mea.

Am fost rănit de 4 gloanțe, care mi-au intrat prin brațul drept, prin antebrațul drept, prin cotul stâng, prin coapsa piciorului stâng. După ce am căzut pe pământ, un plutonier și un militar în termen m-au ajutat să mă adăpostesc și m-au transportat la blocul alimentar aflat în apropiere. Am fost transportat la infirmeria unității, unde lt. maj. dr. Romano mi-a acordat primul ajutor, cosându-mi rănilor și făcându-mi o injecție, bănuiesc antitetanos. Din cauza focului intens ce se executa asupra unității nu am putut fi transportat spre spital în noaptea de duminică, 24 decembrie 1989. Luni, 25 decembrie 1989, nu am mai auzit focuri de armă și am fost transportat la Spitalul Județean Reșița. Am fost internat până la 9 ianuarie 1990. Am fost la Reanimare și la Secția Ortopedie. În 9 ianuarie 1990 am fost transferat la Spitalul Militar Timișoara, pentru a mi se stabili situația medico-militară. Am stat la Spitalul Militar Timișoara până la 11 ianuarie 1990. În perioada 11 ianuarie 1990 - septembrie 1990 am fost în concedii medicale. De pe 22 ianuarie 1990 până pe 7 februarie 1990 am fost, din proprie inițiativă, la Sanatoriul din Mangalia, pentru că s-a infectat rana de la picior. Am fost operat la picior de Dr. Lupescu. În perioada lunii mai 1990, după ce mi s-a scos ghipsul de la brațul drept, am avut intervenție chirurgicală la brațul drept, la Spitalul Militar Central de la București, Secția Neurochirurgie, pentru că nu puteam mișca degetele de la mâna dreaptă. În luna august 1990 am fost chemat la Spitalul Militar Central de la București, unde mi s-a stabilit situația medico-militară. Am mai avut un concediu medical până în septembrie 1990 și am revenit la Unitatea de la Reșița. În 1991 am fost transferat la U.M. 01830 Antiaeriană de la Craiova (Făcăi). Am desfășurat activitate până în anul 1996. Aveam grad de Plutonier. În acel an am fost clasat medical cu grad 3 de invaliditate, pe care îl am și în prezent.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

HRISTEA ION DANIEL, din Segarcea, intervievat de Mirea Costinel Venus din Craiova, la 24 octombrie 2019, prin chat – facebook:

M.C.V.: *Domnule Hristea, în timpul Revoluției erați militar în termen la București, într-o Unitate Militară a M.Ap.N. Cum ați fost rănit la Revoluție?*

H.I.D.: *Am început stagiul militar în ianuarie 1989 la U.M. 01108, apoi la 01208 din București. În decembrie eram la 1210 din cadrul lui 1308 la arma Chimic, unități militare aflate în zona Ghencea, pe drumul spre Măgurele. Am făcut stagiul militar un an și două luni, până în februarie 1990. Am făcut pregătirea militară specifică armei Chimic până în 17 decembrie 1989, când am intrat în alarmă de luptă. Am primit echipament complet de luptă, iar între 17 și 22 decembrie 1989 am executat pază și apărare în unitate.*

M.C.V.: *Pe 21 ați primit misiune să vă deplasați în București?*

H.I.D.: *Noi nu. Alți colegi din Regiment au fost cu TAB-uri, cu Tancuri. Pe 22, am primit misiune să ne ducem la Fabrica de Lapte, pentru apărare. Am ieșit din unitate și nici măcar nu am ajuns acolo pentru că mulțimea a început să ne huiduie și să arunce în noi cu diverse... și comandantul plutonului, ofițerul, a hotărât să ne întoarcem în unitate.*

M.C.V.: *Ce să înțeleg, că populația avea simpatie sau antipatie pentru voi?*

H.I.D.: *Păi, când ne duceam către obiectiv, gesturile erau de antipatie, iar când ne-am întors, gesturile erau de simpatie. Pe 22 seara a început să se tragă asupra unității din blocurile turn ale cartierului Ghencea. Erau trăgători de elită pe blocuri, pentru că am avut colegi care au fost împușcați în timp ce puneau perdeaua la fereastră.*

M.C.V.: *De ce spui că erau trăgători de elită?*

H.I.D.: *Pentru că am avut coleg care, în momentul când s-a dus cu pătura la fereastră pentru a o camufla și a apărut cu silueta în dreptul ferestrei, a fost împușcat. Am avut morți și răniți. Nu știu câți. S-a tras din blocurile cu 10 niveluri. S-au deplasat militari și s-au găsit și locurile de unde s-a tras. Asta se întâmpla cam pe 24, 25, când s-a plecat în cercetare.*

M.C.V.: *Ce se întâmpla în noaptea de 22?*

H.I.D.: *În noaptea de 22 se trăgea asupra noastră și am răspuns masiv cu foc către direcția din care se trăgea. Aveam 400 de cartușe, eram înarmați până în dinți. Se trăgea asupra comandamentelor tuturor unităților care erau acolo. Știau exact unde erau amplasate posturile noastre și trăgeau cu precizie.*

M.C.V.: Zici că trăgeau cu precizie, noaptea, asupra voastră. Aveau aparate cu care vă vedeau noaptea?

H.I.D.: Mă gândesc că da. Am auzit că s-a tras asupra noastră cu calibre de 7,62 și cu calibre de alte dimensiuni. Nu știu exact. S-a tras toată noaptea de 22 spre 23. Ziua, pe 23, s-a liniștit toată treaba. Schimburile de focuri nu durau mai mult de 45 de minute, o oră peste cap. Se trăgea foarte des. În momentul în care se trăgea într-o anumită direcție, din direcția înspre care se trăgea se răspundea cu foc. Intervalele între focuri erau mici, erau scurte.

M.C.V.: Când ai fost împușcat?

H.I.D.: Eu am fost împușcat în noaptea de 22, la ora 22:00. Am fost împușcat la primele schimburi de focuri, la primele acțiuni. La spital am ajuns pe 25. Pentru că nu mai aveau antibiotice, nu știau ce să mai facă și mâna mea a început să se înnegrească, să se facă în toate felurile.

M.C.V.: Dane, relatează cum ai fost împușcat.

H.I.D.: Nu am fost împușcat direct. S-a tras în spatele meu, într-o mașină blindată, unul din gloanțe sau schije au ricoșat în mine. Eram în tranșee, în șanțul din fața Comandamentului. Locașul de tragere era pentru poziția culcat. La 3 - 4 metri în spatele nostru erau mașini de luptă, pe care le scosese și nu au mai apucat să intre în parcul auto. Habar n-am! Gloanțele au ajuns în mașini și din mașini au ricoșat și m-au lovit pe mine. Glonțul ricoșat mi-a intrat în mâna stângă. Și în momentul de față, în care vorbim, tot în mână este. O schijă mai mare mi-a putut-o extrage la spital. Cea care fost mai mică o simt și acum. Nu pot să o mai scot. S-a calcifiat ceva, în jurul ei, acolo. S-a stabilizat, nu mai vreau să o deranjez. În seara de 22 am apucat să continui schimbul de focuri. Din dispozitiv (de luptă) am ieșit pe la 01:30 (în 23 decembrie).

M.C.V.: Mai erau colegi pe lângă tine?

H.I.D.: Da, a fost împușcat și mortal lângă mine.

M.C.V.: Ți-a acordat cineva ajutor?

H.I.D.: Nu aveam infirmier cu noi. Infirmierul era la Infirmerie. Abia a doua zi dimineață m-au trimis la Infirmerie. În jurul orei unu a venit cineva de la Infirmerie și m-a bandajat. Era foarte frig. Aveam o mânășă trasă peste mână și mai împiedica puțin hemoragia. Ce era să fac? La Infirmerie mi-a curățat rana și m-a bandajat. Atâta tot. Din mână, ce au putut să scoată au scos, ce nu au putut să scoată, nu au scos. Glonțul pe care mi l-au putut scoate din

mână l-au scos la Spitalul Militar Central. Am avut trei internări. Am avut afectate și oasele.

M.C.V.: *Între orele 22:00 și 01:00, noaptea, cu toate că ai fost împușcat, ai rezistat pe poziție.*

H.I.D.: *Nu știu ce să spun, habar n-am. Eu știu, adrenalină, nu știu exact. Până pe la 24:00 și un pic au fost schimburi de focuri. Până pe 25 am rămas în unitate, pentru că erau alții mult mai grav decât mine.*

M.C.V.: *Erau mulți împușcați?*

H.I.D.: *Mulți. Erau peste o mie de soldați în Regimentul 1210. Erau mulți răniți. Eu am senzația că s-a produs un schimb de focuri și între unități. Unitățile erau față în față. S-a tras către comandamentul unei unități și s-a tras și către comandamentul celeilalte unități, ele erau față în față, s-au cam împușcat unii pe alții, până la urmă. Erau multe unități militare puse pe marginea perimetrului și în interior era parcul auto. Diversiunea a fost făcută în scopul de a crea confuzie, de a crea panică, de a crea ce s-a întâmplat, de a trage unitățile, unele în altele. Au fost mulți morți și răniți. În prima seară, diversiunea a avut rezultat, după care în serile celelalte erau focuri sporadice, se trăgea de afară.*

M.C.V.: *În ziua de 23 sau în ziua de 24 decembrie s-au trimis echipe în cercetare?*

H.I.D.: *Aia nu pot să știu eu. Nu am cunoștință. În noaptea de 23 și 24 s-a tras, dar sporadic. S-a tras, dar cu o intensitate mult mai mică, mult mai rar. În ziua de 24 se auzeau schimburi de focuri, dar nu au fost la noi în unitate. La noi au fost numai noaptea. Au fost trei seri în care s-a tras: 22, 23, 24 decembrie. În ziua de 25, am plecat la spital și am stat o săptămână. Am revenit. Am început să fac gardă.*

M.C.V.: *În seara de 22, militarul care a murit în apropierea ta cum a fost împușcat?*

H.I.D.: *În piept. Între mine și colegul care a murit era o distanță de un metru, un metru jumate și se mai afla un coleg între noi. Au văzut că nu au nicio posibilitate să îl ajute, au scos transportor blindat și l-au dus la spital. Cred că a murit pe drum. Am aflat și noi după. Am mai avut colegi care au fost răniți. În spate, în brațe, în umăr. Am mai avut colegi care au avut de suferit. Știu că au murit colegi și de la alte unități. Nu știu număr, nu știu când.*

M.C.V.: *În februarie 1990 ai terminat stagiul militar, te-ai întors acasă, ai fost student, ai venit la asociație, ai terminat facultatea, ai revenit la Segarcea, profesor de sport, te-ai căsătorit, doi copii. Și viața merge înainte la modul asta?*

H.I.D.: *Doamne ajută! Da! Exact. Vom vedea ce o da Dumnezeu. Să fim sănătoși. Asta este important.*

Momentul Brădești

„Momentul Brădești“, cum îl regăsim și în volumul Revoluția din decembrie 1989 de la Craiova – zile istorice pentru eternitate, de prof. Axente Corneanu, Ediția a II-a revizuită și adăugită, apărut la Craiova, în 2014, este și aici amintit, deoarece atunci, la 25 decembrie 1989, au existat victime de vieți omenești: „În dimineața zilei de 24.12.1989, s-a primit informația că 16 autovehicule cu teroriști se îndreaptă către municipiu (Craiova n.n.) pe șoseaua dinspre Turnu Severin. Pentru interzicerea pătrunderii în Craiova s-a organizat un filtru în zona pasajului situat în apropierea localității Brădești. [...] La ora 05:30 s-au apropiat 8 autoturisme cu farurile aprinse, care, după ce s-au oprit circa un minut, refuzând să oprească motoarele și să stingă luminile, au demarat în viteză. După somațiile legale, asupra lor s-a executat foc, acțiune în urma căreia 5 autoturisme au fost imobilizate, din care unul a luat foc și a ars complet, iar trei au reușit să fugă pe un drum lateral, în stânga față de direcția de deplasare. În momentul în care s-a trecut la controlul autovehiculelor lovite, au fost găsite trei persoane (un bărbat și două femei) de cetățenie sovietică. [...] a mai apărut o coloană de 8 - 10 autoturisme, cu cetățeni sovietici, care intenționau să se deplaseze spre Craiova și apoi spre București.“

Nota autorului: În 24 decembrie 1989, Comandamentul Armatei a 3-a a primit informații de la DSS că, de la Drobeta Turnu Severin, se deplasează spre Craiova o coloană de mașini Lada și Moskvici, cu cetățeni sovietici suspecti. Se credea că vor ataca Combinatul Chimic de la Ișalnița. O echipă de militari, în dimineața zilei de 24 decembrie 1989, a făcut un filtru auto, cu 2 TAB-uri, în comuna Brădești, jud. Dolj, la punctul numit „Valea Rea“. De filtru s-au apropiat în viteză 5 autoturisme Lada și Moskvici, cu 15 cetățeni sovietici, cu domiciliul în Ucraina, angajați M.I. Nu au respectat comanda militarilor de la filtrul auto și s-a deschis foc. Au murit 2 ulterior, și au fost răniți 7. Cei morți sunt KUZIK BORIS MIHAILOVICI și MELNICIUC NADEJDA STEPANOVA.“

25 decembrie 1989

Luni, 25 decembrie, înainte de răsăritul Soarelui, aflați în misiune de aprovizionare cu muniție, este împușcat mortal Georgescu Vali Marian și rănit Mr. Căprărin Dănuț.

Tot pe 25 decembrie, moare pentru prinderea „teroriștilor”, în Valea Roșie, Constantinescu Doru, tehnician veterinar, angajat la U.M. (unitatea militară) 01047.

La Făcăi moare de glonț Plt. Maj. Melinescu.

În cartierul Rovine este împușcat mortal Mănescu Gheorghe.

Informații din cererea „Asociației Umanitare Pentru Protejarea și Sprijinirea Invalizilor, Răniților și Urmașilor celor Căzuți în Timpul Revoluției din Decembrie 1989 – Dolj”, formulată către Înalta Curte de Casație și Justiție, secția Penală, făcută de răniții în Revoluție, părți civile sau vătămate și părți civile – succesoare ale persoanelor vătămate (în calitate de mamă, tată, soție, fiu, fiică) la dosarul nr. 11/P/2014 și dosarul nr. 1045/1/2019/a1:

„La solicitarea locatarilor, în data de 25 decembrie 1989, în timpul zilei, în Valea Roșie, p.m.c. Constantinescu Doru, tehnician veterinar la UM 01047, se afla în blocul 27, ap.19, împreună cu lt. maj. Pîrvu Vasilică. Au intrat în apt. 19 cu asentimentul proprietarului, pentru o mai bună observare. Pîrvu și Constantinescu acționau pentru depistarea și prinderea unor persoane care afirmativ trăgeau asupra populației. În cadrul schimburilor de focuri a fost împușcat mortal, în cap, Constantinescu Emil Doru.

În după-amiaza zilei de 25 decembrie 1989, Mănescu Gheorghe se deplasa cu autoturismul proprietate personală, Dacia 1300 1-DJ-3713, pe strada Vasile Alecsandri, spre locul de muncă. S-a deschis foc asupra mașinii, considerându-se că nu a oprit pentru control la semnalele efectuate. Ca urmare, Mănescu a murit.

Tot în cursul zilei de 25, Plt. Maj. tanchist Melinescu Mihai, de la U.M. Antiaeriană Făcăi, pe timpul executării misiunii de luptă a fost împușcat mortal – plagă împușcată oarbă sternal, cu intersectarea inimii și plămânilor.”

IORDACHE RICA, cu domiciliul în mun. Craiova, soră a EROULUI MARTIR AL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 – MĂNESCU GHEORGHE:

„În decembrie 1989, fratele meu MĂNESCU GHEORGHE avea 33 de ani, era căsătorit și avea două fete de 2 și 4 ani. Lucra ca electrician la I.M.M.R., la Dombi.

Fratele meu făcuse Școala de maiștri în cadrul I.M.M.R. Craiova cu șase luni înainte de a se prăpădi. În ziar îl arată cu poza de la școala de maiștri. Împreună cu colegii de serviciu era preocupat de realizarea unor inovații.

Luni, 25 decembrie 1989, se afla în cartierul Catargiu la unul dintre colegii de serviciu, unde discutau despre o inovație. În jurul orei 19:00 a plecat de la respectivul coleg cu Dacia personală. Pe la 19:30 se afla la volanul mașinii în Craiova, în apropierea intersecției dintre străzile Dezrobirii și Petre Ispirescu. Acolo s-au deschis focuri de armă asupra mașinii fratelui meu. Au intrat prin portbagajul mașinii 18 gloanțe. Au tras militarii de la Unitatea Militară de Transmișiuni de pe strada Vasile Alecsandri. Am aflat a doua zi de la cumnata mea, Mănescu Cristiana, de cele întâmplate. Ulterior l-au dus în comă la Spitalul Militar de la Craiova, unde s-a constatat decesul, pentru că un glonț a atins inima, iar unul l-a atins la șoldul drept. Sâmbătă, 30 decembrie 1989, fratele meu Mănescu Gheorghe a fost transportat cu un autocamion în județul Gorj, în satul Chiliu, comuna Godinești, unde s-a născut și unde a fost înmormântat. La înmormântare am fost toate neamurile, toți oamenii din sat și din două sate vecine.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

GEORGESCU HARALAMBIE ȘI GEORGESCU CONSTANTINA, URMAȘI AI EROULUI MARTIR AL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 – GEORGESCU VALI MARIAN, ÎN CALITATE DE PĂRINȚI:

„În 24 Decembrie 1989, GEORGESCU VALI MARIAN, fiul nostru, necăsătorit, în vârstă de 20 de ani, care locuia împreună cu noi părinții, a plecat la ora 19.00 la serviciu. Lucra la Secția Autodrezine C.F.R. Craiova, în calitate de conducător auto pe ARO, mașina directorului Regionalei C.F.R. Craiova, Neacșu Valerian. Era singura mașină din Regionala C.F.R. Craiova dotată cu stație de radio emisie-recepție. Eu, Georgescu Haralambie, tată, lucram la Secția I.F.T.E. C.F.R. Craiova.

Pe 25.12.1989 dimineața, la ora 08.00, fiind la serviciu, am fost anunțat că fiul meu,

Georgescu Vali Marian, este la Spitalul Militar Craiova. M-am deplasat la spital, unde l-am găsit pe fiul meu decedat, la morgă. Ulterior am aflat că fiul nostru, fiind la serviciu, în dimineața/noaptea de 25 decembrie 1989, la orele 03.00, a primit dispoziție prin telefon, de la directorul Neacșu Valerian, să meargă cu mașina, împreună cu căpitanul Căprărin Dănuț, ofițer la Gărzile Patriotice, și cu încă doi colegi de serviciu de la Depoul C.F.R., îmbrăcați în uniforme de Gărzi Patriotice, pentru a ridica și transporta muniție de război de la Depoul C.F.R. Craiova la întreprinderea S.I.M.C. de pe str. Caracal.

Împreună au ridicat muniția, în jurul orei 03.30, de la Depoul C.F.R. Craiova, și au plecat spre destinație în jurul orei 04.00. Fiul meu conducea ARO și în mașină se afla în față cpt. Căprărin Dănuț iar, în spate, colegii de la depou, în uniforme de gărzi patriotice, respectiv Musina Eugen și Vlcea Emil. Pe strada Caracal, în dreptul Diviziei Armatei de la Craiova, s-a deschis foc de armă fără avertisment; de aceasta am auzit de la un coleg de serviciu de-al fiului meu, pe nume Pipiaci Viorel. În această împrejurare, din cei patru care se aflau în ARO, fiul meu, Georgescu Vali Marian, a decedat, fiind împușcat cu un glonț care a intrat prin șoldul drept și nu a mai ieșit, oprindu-se în zona ficatului. În certificatul constatator de deces nr. 8 din 25 decembrie 1989 scrie <stop cardio respirator plagă împușcată hipocondrul drept>. Cpt. Căprărin Dănuț a fost rănit la picioare. Ceilalți doi nu au fost vătămați.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

Cîrstea Ionuț Valentin, rănit, la 25 decembrie 1989, în Făcăi, în casa părinților. Interviu realizat de Mirea Costinel Venus, la Craiova, în data de 30 iulie 2019:

M.C.V.: Domnule Cîrstea Ionuț Valentin, acum locuiți și lucrați în Anglia ca tapițer. Sunteți cu soția și cele două fete. Interviuul acesta se vrea o amintire a celor întâmplate acum treizeci de ani. Sunteți născut în 3 martie 1978, la Craiova, fiul lui Ion și al Ștefanei și pe timpul Revoluției erați la părinți în Făcăi, strada Tisa, nr.20. Cum ai fost împușcat?

C.I.V.: Am fost rănit în curtea casei, luni, 25 decembrie 1989, până la prânz. Când am fost împușcat eram în casă. Glonțul a intrat prin spate, prin plămâni și a ieșit prin zona pieptului.

M.C.V.: Ce glonț era?

C.I.V.: Glonțul l-au găsit soldații în casă și l-au dus la unitate. Era 7,62. Eram în casă, s-au auzit împușcături de foc, cu foc și foc automat, din mai multe părți.

M.C.V.: Spune cum s-a întâmplat.

C.I.V.: Eram elev, aveam 11 ani. Eram mai mulți frați. Taică-meu lucra, maică-mea era casnică. Pe 22, seara, se auzea că se trăgea. Unitatea antiaeriană de la Făcăi este aproape, în jur de doi kilometri de la unitate până la mine acasă. Sâmbătă, 23 decembrie, pe zi era liniște, mai mult seara se auzeau împușcături. Eram activ. Leșeam din casă cu frate-meu și adunam tuburi. Lângă noi era Porcăria lui Electro. Se creșteau porci. Erau schimburi de focuri între Porcărie și militari. Dinspre Porcărie s-a tras mai puțin. Mai mult trăgeau militarii. Au vrut să dea și cu grenada. Mai târziu am făcut armata la Unitatea antiaeriană de la Făcăi. Plutonierul meu de baterie, plutonierul major Trașcă sau Trușcă, și-a amintit de mine pentru că, în ziua când am fost împușcat, a fost la mine în curte. Am făcut armata în 1997, 1998 la UM 01456, aici la Antiaeriana de la Făcăi. Am fost servant IL. Eram la rachete. Am fost și veselar și la chioșc.

M.C.V.: Revenim la perioada Revoluției.

C.I.V.: Pe 23 și pe 24 decembrie, militarii de la Antiaeriană făceau cercetare. În 24, făceau patrulare pe străzi, la Făcăi. La Porcărie au intrat și cu TAB-urile.

M.C.V.: Porcăria era pe suprafață mare? Mai funcționează acum?

C.I.V.: Da! Avea ceva suprafață. Acum au dat jos acoperișurile, au sfărâmat...

M.C.V.: Cine lucra la Porcărie?

C.I.V.: Lucra o singură familie. Goangă se numea. Erau patru frați. Dormeau la Făcăi. Erau salariați la Electro. Porcăria aparținea de Electroputere. Și mai era o Porcărie. Acum s-a făcut de câini. În aia s-a tras cu TAB-ul. Știu că au tras cu TAB-ul și în capăt și în lateral.

M.C.V.: Ei de ce trăgeau?

C.I.V.: Probabil era un schimb de focuri. Ei au răspuns cu foc. Plutonierul a vrut să dea și cu grenada. A scos grenada și după aia s-a răzgândit. S-a gândit că sunt ceva soldați pe acolo și nu a mai dat. Pe 24 decembrie au fost schimburi de focuri între militari și cei din Porcărie. Pe 24, am cules tuburi de la colțul casei. Erau multe tuburi. Dădeau cu foc automat.

M.C.V.: Ajungem pe 25. Erau schimburi de focuri ca în ziua precedentă?

C.I.V.: Da! Se trăgea mai rău între Porcărie și militari, când m-au împușcat pe mine.

M.C.V.: Cam câți militari erau?

C.I.V.: Prin curte erau 6 - 7 militari, pe la colțurile casei. Bine, eu știu ce era la mine.

M.C.V.: Apreciezi că în zonă erau 10, 20, 30 de militari? La Porcărie câți erau?

C.I.V.: Da, erau militari. În Porcărie nu știu câți erau. Pe 24, s-au auzit împușcături în

Făcăi. Pe 25, au fost împușcături cu Porcăria. La marginea Făcăiului este și un poligon de antrenament. Este și pădure. În poligon nu se trage cu muniție reală.

M.C.V.: *Când ți-a intrat glonțul, erai în casă?*

C.I.V.: *Da! Eram pe pat, lângă fereastră. Stăteam pe pat și mă uitam prin fereastră. Nu am tras perdeaua. Mi-a zis mama să mă dau la o parte de lângă geam. Și atunci când m-am întors să mă dau jos din pat, atunci a intrat glonțul prin giurgiuveaua de la geam, prin spatele meu și s-a oprit în tocul ușii de la cameră. A dat în tocul de la ușă și a căzut jos. Acolo l-au găsit. Pe urmă m-a luat în mașină un vecin de la capătul străzii. l-au zis și soldații. Până la spital ne-au oprit nu știu câte filtre.*

M.C.V.: *Ce impresie ți-au făcut ție schimburile de focuri?*

C.I.V.: *Nu știu ce să spun. Ei ziceau că se auzeau altfel de focuri de armă. Eu aveam 11 ani și nu știam care era treaba cu focurile.*

M.C.V.: *Care a fost părerea părinților?*

C.I.V.: *Ei ziceau că nu ar fi fost cineva special prin zonă. După o jumătate de oră au venit la spital cu un plutonier major care a fost împușcat acolo la noi, sus, acolo pe deal. Plutonierul era de la Antiaeriană. A murit pe loc. A fost împușcat în inimă.*

M.C.V.: *Ionuț, din câte știu, la Făcăi, subofițerul omorât pe deal era plutonierul major Melinescu Mihai. Pe 27, a fost omorât la filtru, în Salvare, Orășeanu Virgil, și a fost rănită soția lui Orășanu Veronica, care era gravidă în luna a noua și urma să nască. Copilul Virgil s-a născut cu handicap grav. Are acum 30 de ani și a rămas cu mintea unui copil de 2-3 ani. În noaptea de 22 spre 23 decembrie a fost rănit în spate locotenentul Mertoiu Liviu, iar în 27 a fost rănit Apostol Costel, care se ducea acasă la Preajba, cu bicicleta. Mai știi și alte victime la Făcăi?*

C.I.V.: *Nu!*

M.C.V.: *Cum te descurci în Anglia cu munca și cu limba?*

C.I.V.: *Bine. La lucru mi se pare chiar mai ușor. Se lucrează pe operațiuni și e mai simplu. Cu limba mă descurc. Cel mai bine vorbește fata cea mare. Cea mică a învățat să vorbească în Anglia.*

26 decembrie 1989

Apostol Costel este rănit în timp ce se deplasa cu bicicleta spre domiciliul din Preajba.

APOSTOL COSTEL, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În decembrie 1989 lucram ca lăcătuș la Fabrica de Locomotive de la Electroputere Craiova. Pe 20 decembrie 1989 eram schimbul 2 și împreună cu colegii de serviciu am fost trimiși la Timișoara pentru oprirea revoltei. Am ajuns dimineață la Timișoara și am stat până a doua zi dimineață, timp în care am fraternizat cu manifestanții și am participat la adunarea din fața Primăriei, unde am scandat lozinci alături de ceilalți manifestanți. Timișorenii erau organizați pentru venirea noastră și ne-au primit bine. Am fost alături de ei atât eu cât și colegii mei, care eram în număr de câteva sute. O femeie îmbrăcată în doliu, care spunea că nu știe de câteva zile de soțul ei, ne-a ajutat să dormim fără bani, la un hotel din spatele gării, pe mine și pe încă un coleg de serviciu. A doua zi de dimineață am plecat cu trenul la Craiova și am continuat să merg la serviciu.

În dimineața de 26 decembrie 1989 am plecat la serviciu pe bicicletă, fiind îmbrăcat în haine de Gărzi Patriotice, pentru a le preda. Trecând pe drumul asfaltat, în dreptul lacului, la unitatea militară care atunci era zonă de pază și apărare a Unității Militare Făcăi - antiaeriană, am fost împușcat. Am fost ridicat de un vecin din Preajba și dus acasă cu mașina lui, după care a venit Salvarea și am fost internat la spital.

Din cauza rănirii mele prin împușcare în piciorul drept am rămas cu invaliditate de gradul 2, iar acum am fost încadrat în gradul 3 de invaliditate.”

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

27 decembrie 1989

Pe 27 decembrie, când se părea că focul a încetat, moare la Făcăi Orășanu Virgil, iar soția acestuia, Veronica, fiind însărcinată, este rănită la cap. Copilul Virgil se naște cu handicap sever.

Informații din cererea „Asociației Umanitare Pentru Protejarea și Sprijinirea Invalizilor, Răniților și Urmașilor celor Căzuți în Timpul Revoluției din Decembrie 1989 – Dolj”, formulată către Înalta Curte de Casație și Justiție, secția Penală, făcută de răniții în Revoluție, părți civile sau vătămate și părți civile, succesoare ale persoanelor vătămate (în calitate de mamă, tată, soție, fiu, fiică) la dosarul nr. 11/P/2014 și dosarul nr. 1045/1/2019/al:

„În dimineața de 27 decembrie 1989, Orășanu Virgil, împreună cu soția sa Veronica, se afla într-o salvare. A fost împușcat mortal de militarii aflați într-un filtru în zona Făcăi, după ce aceștia au deschis focul asupra autoturismului „SALVAREA”, care nu a oprit la semnale și somația de oprire. Orășanu Veronica trebuia să nască. Pentru aceasta a fost solicitată Salvarea care s-a deplasat din comuna Dobrești, jud. Dolj, către Spitalul Județean. Ca urmare, a fost rănită la cap și Orășanu Veronica, iar copilul, Ștefan, s-a născut cu infirmitate gravă.”

Militarii în termen Radu Aurel și Știubei Costică, din Celaru și Predești, mor împușcați la București și Brăila.

TABACU IONEL, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989 (decedat în 2016):

„În ianuarie 1989 am fost încorporat militar în termen la U.M. 01046 București, din Șoseaua Olteniței. Regimentul din care făceam parte era regiment de tancuri, iar eu făceam parte din Compania de Stat Major, iar în cadrul Companiei eram în plutonul de cercetare cu TABC. Până în decembrie 1989 am făcut pregătirea de luptă specifică unității.

Începând cu 17 decembrie 1989 am intrat în alarmă de luptă, ca urmare a evenimentelor de la Timișoara. După aproape două săptămâni de alarmă, joi, 27 decembrie 1989, am fost rănit prin împușcare.

Începând cu 17 decembrie am executat, împreună cei șase colegi care rămăseseră în pluton, ordinele date. Pe 17, seara, am fost alarmați și ne-am ocupat posturile.

Pe 18, am primit muniție de război și am executat timp de două zile patrulare în jurul unității. Următoarele două zile am executat pază în unitate ca santinelă.

În a cincea zi, dimineată, s-a anunțat moartea generalului Milea.

Seara am primit ordin să ne ducem la Palatul Telefoanelor. Am ajuns la Telefoane fiind în TABC. Am rămas la Palatul Telefoanelor până miercuri, 27 decembrie 1989. În acest timp am efectuat pază și apărare la obiectiv. Bucureștenii erau alături de noi și ne-au dat mâncare și haine. Am primit hrană de la unitate. În acest timp am primit ordin de la maiorul Popescu să ducem cu TABC-ul un locotenent la Televiziune. L-am dus și am revenit.

În seara zilei de 27 decembrie 1989 am primit ordin de la maiorul Popescu să ies din TABC și să fac pază în dreptul intrării de la Telefoane. În apropiere era un magazin de bijuterii. După lăsarea întinericului s-a auzit un zgomot de autoturism, apoi s-au auzit focuri de armă și am fost rănit prin împușcare în piciorul drept.

Am fost transportat la Spitalul Militar Central din București cu TABC-ul plutonului.

În TABC era cdt. unității - col. Baranga și cdt. cp.- lt. maj. Florian. Nu am fost primiți în incinta spitalului, pentru că se trăgea. Am fost dus cu TABC-ul la infirmeria unității. Acolo am fost operat de medicul unității - col. dr. Ungureanu care mi-a scos doi corpi metalici din pulpa piciorului drept. Am rămas internat la infirmerie. După un timp, am fost la control la S.M.C. București. Am terminat stagiul militar în primăvara lui 1990, mai devreme cu o lună.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj” – declarație din 2004)

29 decembrie 1989

IONIȚĂ IOAN-ROMULUS, RĂNIT ÎN REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989:

„În septembrie 1989 am fost încorporat la U.M. 01922 Boteni, județul Dâmbovița. Până în decembrie 1989 am făcut pregătire specifică și eram încadrat ca operator indicare dirijare. În unitate erau aproximativ 90 de militari cu grade diferite. Unitatea era cu specific de cercetare și apărare antiaeriană.

În 17 decembrie 1989 am intrat în alarmă de luptă. Timp de o săptămână, până pe 22 decembrie 1989, am participat la paza și apărarea unității.

Pe 22 decembrie, în jurul orei 10:00, la raport s-a anunțat, într-o atmosferă încordată, moartea generalului Milea. În jurul orei 13:00, la raport, s-a anunțat că este alături de Revoluție Comandamentul antiaerian, dar Comandamentul Aviației nu a trecut încă de partea Revoluției, fapt pentru care s-a trecut la întărirea pazei pe latura vecină Regimentului de Aviație (parașutiști), până după ora 15:00, când am fost anunțați la un nou raport că Aviația este alături de cauza Revoluției.

Până în seara zile de 22 decembrie 1989 nu s-a întâmplat nimic deosebit. Seara, la ordin, am plecat în pază, pe aliniamentul dinspre râul Dâmbovița, de unde începuseră să se tragă focuri de armă răzlețe. Cadrele unității făceau cu prioritate cercetare antiaeriană din interiorul stațiilor. În jurul orei 22:00 s-a executat foc cu MR 14, mitraleră de 14,5 mm, asupra unui avion care nu a răspuns la semnal și care a fost avariat, dar nu doborât.

Ajuns pe aliniament m-am alăturat unei grupe de 12 -13 colegi. Dinspre malul drept al Dâmboviței, aflat la 400 m de poziția noastră, se trăgeau focuri semiautomate, din poziții diferite și la intervale diferite, asupra unității. Am răspuns cu foc automat în momentul în care se trăgea. Menționez că în poziția în care mă aflam auzeam zgomotul împușcăturilor, dar nu am văzut foc la gura țevii. Tragerile adverse se auzeau între orele 05:00 și 06:30 și seara, după ora 21:00 până la maximum 01:00. Între 01:00 și 05:00 dimineața era pauză. Faptul acesta s-a întâmplat în noaptea de 22 spre 23, în 23 spre 24, 24 spre 25 și până în seara zilei de 29

decembrie 1989, dată la care am fost împușcat.

În dimineața zilei de 23 decembrie 1989, la ordin, împreună cu lt. maj. Moraru am cercetat liziera Dâmboviței și nu am găsit teroriști sau urme, așa cum fusesem anunțați oficial prin telefoanele care se primeau în unitate de la superiori.

Până în dimineața de 25 am fost pe aliniamentul sus-menționat, împreună cu colegii, și nu am mai putut mânca, bea apă și dormi până pe 25.12.1989.

Pe 25 am primit ordin să intru în garda, schimbând colegii aflați până atunci la posturile de santinelă. Am executat serviciu de santinelă prin rotație, la toate posturile până la 29 decembrie 1989. În acest timp se trăgeau în continuare asupra unității dinspre Dâmbovița și dinspre Gara Boteni, focuri răzlețe și semiautomate. Din unitate se răspundea de fiecare dată masiv cu foc automat spre direcția de unde se trăgea.

Pe 29 decembrie 1989, în jurul orei 21:00, trebuia să fiu schimbat din postul de santinelă de la postul 2. Înainte de ieșirea din post am verificat sigiliile de la depozitul de muniție, după care am revenit spre gheretă. Era zăpadă și locul era iluminat electric. La 5 -6 m de gheretă s-au tras foc cu foc, trei lovituri, din pădure, dinspre Aeroportul Boteni asupra poziției mele. Un glonț m-a rănit la picior. Glonțul a intrat în gamba piciorului stâng și a ieșit. Fiind rănit și căzut la pământ am răspuns cu foc automat spre direcția din care s-a tras asupra mea. M-am târât la gheretă și am anunțat telefonic evenimentul. A sosit schimbul. După 10 minute a venit un camion condus de plt. Bumbuianu și am fost transportat la infirmeria unității de parașutiști din Boteni. Noi nu aveam infirmerie.

Mi s-a acordat primul ajutor, oprindu-mi-se hemoragia, după care am fost transportat cu Ambulanța de la Regimentul de parașutiști la Spitalul de la Titu.

Pe 29.12.1989, în jurul orei 23:00, am fost operat la gamba stângă. După două zile, de Revelion, piciorul stâng era umflat ca un burlan și aveam infecție. Am fost din nou operat și am urmat tratament intens cu antibiotice și perfuzii. Am rămas internat la Spitalul de la Titu până la 5 februarie 1990. Am fost trimis la Spitalul Militar Central din București, pentru expertiză, fiind internat o săptămână la Secția Ortopedie, ocazie cu care am făcut recuperare. Am fost externat și am primit concediu medical. Timp de o săptămână mi s-a dat voie să fiu acasă, la Orodel. Am revenit la unitate în martie 1990 și am fost trimis din nou la S.M.C. București pentru expertiză medico-militară. Am revenit la unitate și am mai avut două alarme, una în primăvară, cu ocazia evenimentelor de la Târgu Mureș, și una în vară, cu ocazia venirii

minerilor la București. Am terminat stagiul militar în septembrie 1990. Am urmat apoi studiile la Craiova, iar acum sunt profesor de fizică și chimie la școala din comuna Orodel, județul Dolj.“

(Arhiva „Asociației 1989 ... Dolj“ – declarație din 2004)

INTERVIU cu domnul Bărbulescu Cristinel Lucian, realizat de Mirea Costinel – Venus la telefon, în data de 19 septembrie 2019, orele 20:00 – 22:30:

Sergent Bărbulescu Cristinel Lucian, rănit în Revoluție, pe 29 decembrie 1989, la U.M. 01046 București, s-a tras dinspre blocurile turn din apropiere din zona Vitan Bârsești. Glonțul a intrat prin mâna dreaptă pe la degetul arătător. Mâna dreaptă nu a mai putut, de atunci, să o folosească în mod normal.

M.C.V. (Mirea Costinel Venus): Domnule Bărbulescu Cristinel Lucian, ați fost rănit în Revoluție, în 29 Decembrie 1989, la U.M. 01046 din București. S-a tras dinspre blocurile turn din apropiere, din zona Vitan Bârsești. Glonțul a intrat prin mâna dreaptă, la degetul arătător. Mâna dreaptă nu ați mai putut, de atunci, să o folosiți în mod normal.

Știm despre dvs. că sunteți născut la data de 8 august 1968, în Craiova, și sunteți fiul lui Dumitru și al Ioanei. Ați terminat liceul la Craiova și ați lucrat ca electrician la Întreprinderea Electrica, Renel, pe atunci. Părinții dvs. lucrau tot la Renel, mai aveți un frate, Sorin, și împreună locuiați în Craiova, cartier Brazda lui Novac. Suntem amândoi în Asociația...1989 Dolj, a invalizilor, răniților și urmașilor celor căzuți în Revoluție.

Ce s-a întâmplat la Revoluție?

B.C.L. (Bărbulescu Cristinel Lucian): Am făcut stagiul militar la U.M. 01046, unitate militară, Regiment mecanizat de infanterie din București, din zona Vitan Bârsești. Sper să nu greșesc cu zona, pentru că nu cunosc Bucureștiul. Pe perioada stagiului militar am ieșit o dată în permisie. Pe o latură învecinată cu unitatea se aflau șoseaua Olteniței și blocuri turn cu 10 nivele, în apropiere întorcea tramvaiul, la câțiva kilometri era și Crematoriul, iar șoseaua ducea către Popești Leordeni. În perioada stagiului militar am fost la poligonul de tragere de la Popești Leordeni. Am făcut tragerea întâia, a doua, a treia. Ne duceam la tragere cu camioanele și în jumătate de oră ajungeam la poligon. Pe o altă latură învecinată cu unitatea era un stadion. Din aceste zone, respectiv din blocurile turn și de la stadion s-a

tras asupra unității noastre, la Revoluție, iar din unitate s-a răspuns cu foc. În mine s-a tras dinspre blocurile turn, în 29 decembrie 1989, pe la șase jumătate, șapte dimineața, când nu se luminase bine. Nu era lumină bine afară. Era așa cum se întretaie. Eram santinelă în locaș de tragere, în tranșee. Și a început să se tragă din blocuri, de peste stradă. Se auzeau focuri de armă. M-am ridicat din tranșee să apuc și eu să trag. Eu am vrut să mă ridic în picioare, să iau poziția de tragere. Se trăgea în unitatea noastră. Am ridicat mâinile să apuc să trag și eu. Eram în picioare când glonțul mi-a intrat în mâna dreaptă prin degetul de la index, prin prima, a treia falangă. Am simțit o arsură așa, am vrut să răspund cu foc, dar am căzut, m-am lăsat jos, am căzut în locașul de tragere. Colegul de lângă mine m-a luat cu încă unu și m-au dus la postul de gardă, unde aveam acolo. Am fost spitalizat la Spitalul Militar Central din București. Am rămas cu infirmitate la mâna dreaptă și am avut și certificat de invaliditate până în 1992. Nu pot folosi mâna în condiții bune, mi se învinețește la frig, dar mă descurc cu ea. Am fost în concedii medicale. Stagiul militar l-am terminat la Craiova, în 1993, după perioade succesive de concedii medicale și stagii, până am făcut un an și patru luni de stagiul militar. Am lucrat 16 ani la Electrica S.A. de la Craiova. Acum nu lucrez.

M.C.V.: *Ați spus că s-a tras asupra unității dinspre două laturi. Dinspre celelalte două laturi unitatea nu a fost atacată?.*

B.C.L.: *În U.M. 01046 din București erau 4 (patru) unități militare. Eu, în perioada Revoluției, din 17 decembrie 1989 și până pe 29 decembrie, când am fost împușcat, am fost santinelă pe două laturi ale unității. S-a tras mai mult dinspre blocurile turn decât dinspre stadion. În celelalte două laturi ale unității se auzeau focuri de armă, între trăgătorii din afara unității și cei din unitate, dar acolo erau amplasate alte unități militare. Se stingeau luminile, pe lângă noi, pe lângă unitate și începea să se tragă. Am declarat atunci cum s-a întâmplat, cum a fost.*

Din 17 decembrie și până pe 29 decembrie am fost santinelă, dar nu am mai stat în posturile de santinelă ca în timp de pace. Înainte de 17 decembrie stăteam 3 ore, după care eram schimbăți. Între 17 și 29 decembrie 1989 am stat câte 12 ore la postul de santinelă. Acolo îmi aduceau colegii de mâncare. Am luat mult frig și oboseală până la 29 decembrie. Apăram și depozitul de muniție. După 22, dimineața pe la șase jumătate, șapte, după ce se stingeau luminile stradale, treceau mașini Lada, din care s-a tras asupra noastră. Colegi de ai mei au prins în unitate doi, unu sau doi luptători îmbrăcați în negru. I-au dus la arest și după două, trei zile le-au dat drumul. Prima dată când au fost prinși ne-au spus că sunt teroriști. Când

le-au dat drumul ne-au spus că nu sunt teroriști. Au fost focuri între luptătorii din turnuri și militarii din unitate în 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28 și 29. Se trăgea înspre dimineață. Eram santinelă ba la poartă, înspre blocuri, ba la spate, înspre depozitul de muniții, care era la doi, trei kilometri - se auzeau așa, focuri de armă și noaptea. Eram așa, o zi, două, la blocuri în față, la depozit în spate, cred ca să nu ne obișnuim în același loc. S-au trimis în cercetare militari și la blocuri. Aveam un căpitan care se uita prin pușcă cu lunetă. Nu știu dacă au fost împușcați militari în cercetare. Când ajungeam la corpul de gardă mai apucam să mă spăl o țără, mai stăteam așa, mai aștepeam așa o oră, două, nu mai dormeam ca înainte, șase ore. Prima dată, pe 17-18 decembrie 1989, ne-au mințit, au spus că vin ungurii peste noi.

M.C.V.: *Au mai fost și alți militari morți sau răniți la unitate?*

B.C.L.: *Am fost coleg și cu Tabacu Ionel, care era din Craiova. Tabacu a fost împușcat și rănit pe 27 decembrie 1989, în București, la Palatul Telefoanelor. Din unitatea noastră au fost chemați militari în oraș, în București, pentru apărarea de obiective. Tabacu a fost la Palatul Telefoanelor. Eu nu am ieșit din unitate. Eu eram încorporat în septembrie 1989, iar Tabacu în ianuarie. Nu mai știu de alți militari din unitate morți sau răniți.*

M.C.V.: *Spuneați că aproape de unitatea militară era și Crematoriul din București.*

B.C.L.: *Între 17 și 22 decembrie 1989, într-una din zile, nu mai țin minte în care, au venit la Crematoriu mașini cu morți, erau basculante cu oameni morți.*

M.C.V.: *Cu Tabacu cum vă înțelegeați?*

B.C.L.: *Mă înțelegeam bine, am și fost la el. Stătea în Craiova, în Romanеști, pe strada Școlii. Nu l-am mai văzut de ceva timp.*

M.C.V.: *Tabacu a murit.*

B.C.L.: *Ah, nu am știut. Dumnezeu să îl odihnească! Ce s-a întâmplat?*

M.C.V.: *A murit acum vreo trei ani. Înainte de asta eram cu el la înmormântarea lui Marinescu Ilie, tata lui Nicu Marinescu. Bătrânul era un bun antrenor. Scosese mai mulți campioni. Atunci mi-a spus Ionel că are probleme cu inima și că a avut o operație, la Timișoara.*

*Monumentul dedicat angajaților
Întreprinderii de Avioane care
au participat la protestul din 22
decembrie – S.C. Parc Industrial
Craiova, Platforma Avioane*

***Asociația 1989... Dolj
în imagini***

22 decembrie 1995

22 decembrie 1996

22 decembrie 1998

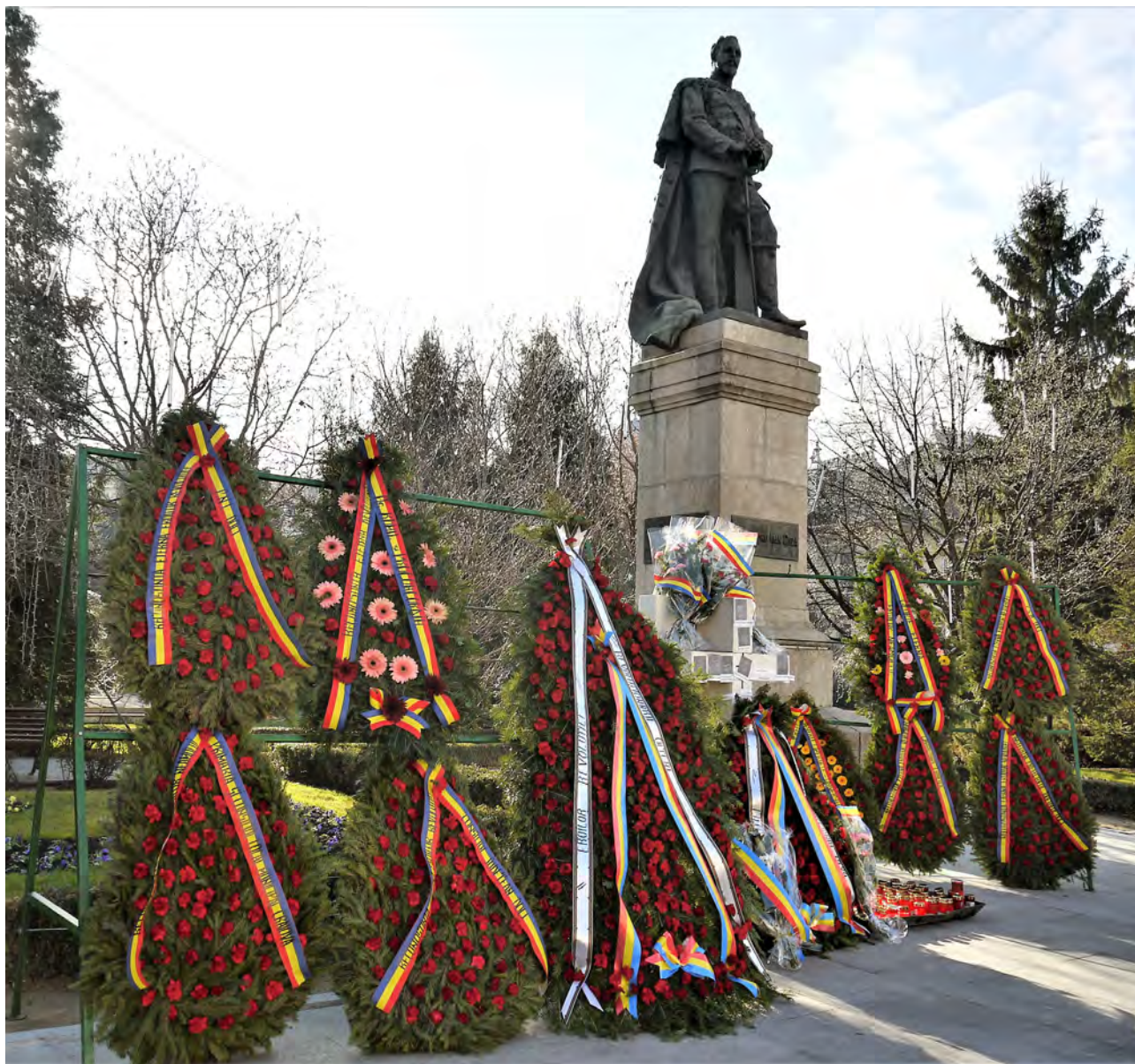
22 decembrie 2000

22 decembrie 2008

22 decembrie 2017

22 decembrie 2017

22 decembrie 2018

22 decembrie 2018

CONCLUZII

Cartea aceasta a avut șansa de a fi scrisă și tipărită în ultimul trimestru al anului 2019. Inițiativa a pornit de la doamna Doina Drăculeț, al cărei cumnat este Erou Martir al Revoluției.

Ideea a fost susținută apoi de domnul Mugurel Florescu, președinte la Cultul Eroilor „Regina Maria”.

Dar nimic nu s-ar fi făcut fără aportul Laurei Pumnea și al lui Cătălin Petrișor de la Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Dolj, instituție subordonată Consiliului Județean Dolj, care a asigurat suportul financiar pentru tipărirea cărții.

Cartea este un omagiu adus sacrificiului de sânge al oamenilor Revoluției.

*Subsemnatul concluziilor am asigurat declarațiile existente la **„ASOCIAȚIA UMANITARĂ PENTRU PROTEJAREA ȘI SPRIJINIREA INVALIDIZILOR, RĂNIȚILOR ȘI URMAȘILOR CELOR CĂZUȚI ÎN TIMPUL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989 DOLJ”** și interviuri, făcute pe repede înainte, de la răniți și urmași de eroi, atât cât s-a putut în acest scurt interval de timp.*

Volumul poate deschide calea unei alte lucrări care să arate mai pe larg evenimentul Revoluției de acum treizeci de ani.

Cei căzuți în Revoluție, consemnați de noi ca Eroii Martiri, sunt în număr de douăzeci și nouă. Am mai arătat și numele a doi cetățeni sovietici - ucraineni, lucrători ai Ministerului de Interne din R.S.S. Ucraina, decedați ca urmare a acțiunii armate din 24 decembrie 1989 de la Brădești, punctul Valea Rea. Și nu în ultimul rând, trebuie să mai arăt aici, în concluzii, numele a încă doi decedați în Revoluție – Bratu Ramon Filică și Petre Adrian Cristi. Aceste două persoane se regăsesc într-o altă carte a revoluționarilor de la Avioane.

În carte sunt răniții din Dolj, loviți de gloanțe în județul Dolj (în special la Craiova), dar și în țară.

„În Asociația... 1989 Dolj” ne-am adunat cei cu domiciliul în județul Dolj (în mare parte cei din Craiova). Majoritatea a ajuns la asociație la scurt timp după Revoluție.

Am mai arătat, că pe parcursul celor treizeci de ani, trecuți de la Revoluție, am rămas mai puțini.

Revoluția pe scurt, înțeleasă de autorul concluziilor.

La ora 12:06, pe 22 decembrie, Ceaușescu a plecat cu elicopterul din Comitetul Central, obligat de masa mare a revoluționarilor. Afirm că a plecat și nu folosesc „a fugit“, pentru că în concepția doctrinară a R.S.R., teritoriul și conducerea nu puteau fi ocupate decât vremelnice. Cu acest concept a plecat Ceaușescu pentru a ocupa o altă locație de unde să își înfrângă inamicul. Cu toate că era conștient că inamicul lui era majoritatea poporului, care nu îl mai suporta.

Cum ar fi putut cetățenii acestei țări să mai suporte un tiran care le furase libertatea și bunăstarea? În ultima parte a „domniei“, cizmarul le știa pe toate. Nu mai asculta nici de profesioniștii noștri din domeniul economic care, chiar formați la școală comunistă, doreau eficiența economiei. Nu voia nici măcar destinderea sugerată de Gorbaciov. Viața noastră, plină de lipsuri, noi cei care am trăit-o, o știm. Existau în societatea comunistă mai marii Partidului Comunist și securiștii aflați în poziții dominante, care se considerau stăpânii. Și chiar erau.

Anterior plecării, într-o teleconferință cu oamenii lui de încredere trimiși la Timișoara, îi apostrofa pentru că au făcut Comandamentul represiunii la Divizie și nu la P.C.R. Comitetul Județean Timiș. Pentru el era o greșeală, pentru că Partidul Comunist Român condus de el era stăpânul, între „conacul“ P.C.R.-ului din Timiș era P.C.R. Comitetul Județean Timiș, de unde trebuia să conducă represiunea prin interpuși. Ori Comandamentul a fost în „casa“ unui slujbaş, respectiv la Divizia Armatei din Timișoara.

Un alt îndemn pe care îl făcea în teleconferință era acela de a se pune în aplicare planurile „Birourilor de Apărare“.

Aceste „birouri“, regăsite în Legea nr. 14 din 1972, erau de fapt locurile din care partidul unic conducea, prin intermediul structurilor militarizate, lupta de rezistență împotriva unui inamic care, conceptual, putea fi oricine și care, tot conceptual, ocupa teritoriul condus de P.C.R. în frunte cu Ceaușescu, vremelnice. Ori, pe terenul de luptă s-a întâmplat altceva. La începutul Revoluției, Ceaușescu a fost ascultat, și ca urmare, au fost victime ale represiunii lui. Apoi, Armata de la Timișoara și mai apoi Gărzile Patriotice din Oltenia trimise să înăbușe Revoluția au înțeles situația și au pactizat cu revoluționarii timișoreni. Începând cu 22, la București,

Armata a trecut de partea Revoluției. Și totuși, din seara de 22 „teroriștii” au început să tragă în revoluționari și militari. Până pe 10 ianuarie 1990 au fost mai mulți morți și răniți decât înainte de 22.

Consider că planurile de luptă ale „Birourilor de Apărare” au fost puse în aplicare prin executarea misiunilor diversioniste, stabilite anterior Revoluției, la nivel național.

Pe unii dintre executanți i-a arătat generalul Vlad, într-un înscris olograf, în prima parte a anului 1990. A avut timp șeful D.S.S. să scrie frumos cu mâna, la „beciul domnesc”. De fapt arăta, cel mai mare dintre securiști, că oamenii din rezistență sunt unii membri de partid, unii securiști și MI-ști și specifica unitățile din care provin, oameni din Gărzile Patriotice și chiar cadre active și rezerviste de la armată.

După ce a fost eliberat a afirmat altceva, atât el cât și unii dintre lucrătorii fostei Securități. Generalul Stănculescu a fost întrebat cine trage în revoluționari și militari. A răspuns că „apărările lui Ceaușescu”, referindu-se la aceeași „rezistență” - arătată în Legea 14/1972.

Cert este că acești „luptători din rezistență” sau „luptători în teritoriul vremelnice ocupat”, sau în limbajul din Revoluție – „teroriștii”, făceau parte din Sistemul Național de Apărare al Republicii Socialiste România.

Consider, ca atare, că au fost tratați de anchetatori ca și militarii de la Ministerul Apărării sau ca cei de la Interne, care erau de partea Revoluției, pentru că și ei erau alarmați din 17 decembrie 1989.

Revoluția a fost un conflict armat intern. În orice astfel de conflict există victime de o parte și de alta.

În Revoluție au fost victime, peste o mie de morți, peste trei mii de răniți și alte mii de arestați sau reținuți.

Inamicii se regăsesc printre noi, nevătămați, dar și vătămați, în cele trei ipostaze.

Știm că, la Craiova, Revoluția a început în dimineața zilei de 22 decembrie 1989.

Eu consider că a început cu câteva zile înainte, atunci când Ceaușescu a ordonat Gărzilor Patriotice din Oltenia să înfrângă Revoluția de la Timișoara.

Muncitori de la mai multe întreprinderi din Craiova, dar și din alte localități ale Olteniei, alarmați fiind, s-au deplasat la Timișoara în postura de luptători G.P.

La Timișoara, unii au fraternizat cu revoluționarii, alții au rămas în trenuri și alții s-au întors. Cert este că nu au executat ordinul, nu s-au năpustit cu bâtele asupra timișorenilor, nu au

acționat ca o forță paramilitară, așa cum își dorea Ceaușescu.

Pe 22 decembrie muncitorii erau în Craiova. Nimic nu i-a mai reținut. Coloane de muncitori de pe platformele industriale s-au deplasat către centrul urbei. Primii au fost cei de la Avioane. În centrul administrativ al municipiului au întâlnit cordoane de militari de la M.Ap.N. și de la M.I. Din fericire, ocuparea Județenei de partid (P.C.R. Comitetul Județean Dolj) și a Primăriei s-a făcut fără victime. Militarii din Regimentul 26, aflați sub comanda maiorului Neagoe Constantin, care erau baza dispozitivului de apărare, au fraternizat cu revoluționarii.

A urmat înființarea noii conduceri provizorii și susținerea celor o sută de mii de craioveni aflați în centru, în zilele Revoluției. Imaginile filmate la acea dată de Constantin Șerbănoiu, aflat pe umerii lui Fane Croitoru, sunt concludente.

Doctorul Trăilă, Generalul Roșu, Profesorul Nisipeanu și mai apoi Radu Berceanu au fost, pe rând, președinții Frontului Salvării Naționale de la Craiova. În consiliile de conducere ale frontului s-au înscris mai mulți revoluționari.

Banderole albe și apoi tricolore au purtat la braț revoluționarii și militarii.

În zilele ce au urmat, conducerea frontului a activat pentru normalizarea vieții sociale a urbei, dar au coordonat și acțiuni împotriva teroriștilor.

Din rândul revoluționarilor s-a înființat o „Brigadă Specială”, care a acționat până în primăvara anului 1990. Presa vremii a consemnat activitatea „brigăzii”.

La Craiova a început să se tragă din seara zilei de 22 decembrie. Punctele însângerate ale orașului au fost în Valea Roșie, în zona Făcăi, și sporadic, în diferite părți ale orașului.

În carte arătăm morții și răniții din Craiova, dar și oltenii din municipiu sau județ al cărui sânge a curs în alte părți ale țării.

Pe 20 decembrie 1989, la Timișoara s-a citit Programul. Revoluția avea conducere și program. Timișoara a devenit primul oraș liber.

La București, Armata trece de partea Revoluției. Revoluționarii ocupă Comitetul Central. Pe fundalul acestei mișcări se instaurează noua putere a Frontului Salvării Naționale condusă de Ion Iliescu, acceptată de revoluționari și de majoritatea populației, și care, cu rapiditate, subordonează structurile de conducere județene. Se activează pentru normalizarea vieții în condiții de luptă cu elementele teroriste.

Sunt morți și răniți, așa cum se știe, dar Revoluția este victorioasă.

După Revoluție ne-am reproșat unii altora de ce am acceptat conducerea Frontului Salvării și a lui Iliescu. Cine eram noi? Oameni trăiți într-o țară comunizată cu ajutorul tancurilor sovietice. Oameni care la începuturile anilor 1990 nu puteam să înțelegem democrația așa cum o înțelegem acum, după 30 de ani de la Revoluție. Ar fi fost normal să revenim la Regatul democrat și la Constituția democratică din 1923. Dar atunci nu puteam gândi așa. Cred că nici acum, cei mai mulți dintre noi nu pot gândi la această normalitate. Și este firesc. Așa am fost educați, așa suntem. În prima parte a comunismului românesc, elitele ne-au fost distruse. Au existat luptători în munți până aproape de anii '70. Românilor nu le-a lipsit curajul, însă atunci comunismul a triumfat. În ultima parte a comunismului ne bucuram de dizidența politică a grupului Iliescu, de dizidența unor intelectuali sau de mișcările muncitorești ale minerilor și brașovenilor. Altă dizidență nu mai era în comunismul nostru represiv.

Și totuși.

Revoluția am înfăptuit-o noi, oameni din România, etnici români și de alte etnii, civili și militari.

În viața noastră Revoluția este cel mai important eveniment pe care l-am trăit, în care am luptat pentru libertatea noastră, în care Dumnezeu a fost cu noi.

În Revoluție, deviza noastră, știută sau neștiută a fost:

„Libertate te iubim, ori învingem, ori murim!“

**5 decembrie 2019,
Căpitan (R) Mirea Costinel Venus,
președinte „Asociația ...1989 Dolj“.**

ABREVIERI

A. – *Armată*

A.A. – *Apărare Antiaeriană*

ABI – *Autovehicul Blindat pentru Intervenție*

C.A. – *Corp de Armată*

C.F.S.N. – *Centrul Frontului Salvării Naționale*

C.I. – *Contrainformații*

C.I.T. – *Comandamentul Infanteriei și Tancurilor*

C.L. – *Depozitul de carburanți – lubrefianți*

D. – *Divizie*

D.S.S. – *Departamentul Securității Statului*

F.S.N. – *Frontul Salvării Naționale*

G.P. – *Gărzi Patriotice*

I.R.A. – *Întreprinderea Reparații Auto*

I.U.G. – *Întreprinderea de Utilaj Greu*

M.Ap.N. – *Ministerul Apărării Naționale*

Militar T.R. – *Militar termen redus – cei care intraseră la facultate*

M.I. – *Ministerul de Interne*

M.St.M. – *Marele Stat Major*

Pistol T.T. – *Pistol Tolski Tocarev*

P.S.L. – *Pușca semiautomată cu lunetă*

P.C.R. – *Partidul Comunist Român*

PL. – *Pluton*

RABE – *camion*

TAB – *Transportor Amfibiu Blindat*

TABCe – *Transportor Amfibiu Blindat de Cercetare*

T.O. – *Telefon Operativ*

U.S.L.A. – *Unitate Specială de Luptă Antiteroristă*

BIBLIOGRAFIE:

- *Arhiva Asociației umanitare pentru protejarea și sprijinirea invalizilor, răniților și urmașilor celor căzuți în timpul Revoluției din decembrie 1989 – Dolj;*
- „*In Memoriam*” - *Cartea de pomenire a eroilor și martirilor Revoluției din decembrie 1989* -, Craiova, 1991;
- Turcin Ionel, Ilie Marin, Pâlșoiu Ion, Corneanu Axente, „*Revoluția din decembrie 1989 de la Craiova – zile istorice pentru eternitate* –”, Ediția a II-a revizuită și adăugită, Editura Autograf MJM, Craiova, 2014;
- Coordonator: Lucian Ionică, „*Enciclopedia Revoluției din Timișoara 1989*”, vol. I – *Cronologia și victimele Revoluției*, Editura Gutenberg, Arad, 2014;
- Bălan Romeo, Rado Gino, „*Enciclopedia Revoluției din Timișoara 1989*”, vol. II – *Documente ale Revoluției*, Editura Gutenberg, Arad, 2014;
- Coordonator: Lucian Ionică, „*Enciclopedia Revoluției din Timișoara 1989*”, vol. III – *Teme ale Revoluției*, Editura Gutenberg, Arad, 2014;
- Coordonator: Codrescu Costache, „*Armata română în Revoluția din decembrie 1989*”, București, 1994

Foto:

- *arhiva personală Nicușor Beletei;*
- *arhiva Asociației umanitare pentru protejarea și sprijinirea invalizilor, răniților și urmașilor celor căzuți în timpul Revoluției din decembrie 1989 – Dolj: cadre din filmarea realizată de Constantin Șerbănoiu;*
- *arhiva personală Constantin Duma - sursa: <https://www.vice.com/ro/article/bmz8z3/jurnal-17-decembrie-1989-primii-morti-la-timisoara-554>;*
- *arhiva Nicu Cherciu - <https://fotonicu.wordpress.com/2010/12/03/revolutia-din-1989-de-la-sibiu-2/>;*

Internet:

Articol ziarul Adevărul – articolul „Sibiu 1989: războiul Armatei cu Internele“ din 5 aprilie 2010 - https://adevarul.ro/news/eveniment/sibiu-1989-razboiul-armatei-internele-1_50adac217c42d5a66398feb9/index.html

- <https://www.gandul.info/stiri/17-decembrie-1989-la-timisoara-erai-impuscati-primii-eroi-revolutie-17787754>

- <http://www.tribuna.ro/stiri/eveniment/foto-1989-la-sibiu-sau-o-revolutie-intre-extaz-si-agonie-plus-un-spectacol-al-diversiunii-131376.html>

- https://adevarul.ro/news/eveniment/sibiu-1989-razboiul-armatei-internele-1_50adac217c42d5a66398feb9/index.html

- <https://jurnalul.antena3.ro/vechiul-site/old-site/suplimente/jurnalul-old/eroii-revolutiei-4-54488.html>

- https://adevarul.ro/cultura/istorie/martirii-revolutiei-romane-urmasa-unui-erou-mort-otopeni-nu-gandeam-tata-e-unul-teroristi-1_5de106665163ec4271888689/index.html

Notă: Această carte nu poate fi comercializată! Fotografiele aparțin exclusiv autorilor și proprietarilor acestora și nu pot fi folosite fără acceptul lor!

CUPRINS:

Prefață	5
Istoria Asociației 1989 ... Dolj	8
Lista Eroilor Martiri ai Revoluției din 1989 - județul Dolj	12
Lista răniților - Revoluția din 1989 - județul Dolj	20
Protestul populației din Craiova - 22 decembrie 1989	28
Declarații și interviuri din arhiva „Asociației 1989 ... Dolj“ cu evenimente din timpul Revoluției din 1989	48
Asociația 1989... Dolj în imagini	147
Concluzii	154
Abrevieri	160
Bibliografie	161

Și totuși.

**Revoluția am înfăptuit-o noi,
oameni din România,
etnici români și de alte etnii,
civili și militari.**

**În viața noastră Revoluția este
cel mai important eveniment
pe care l-am trăit, în care am luptat
pentru libertatea noastră,
în care Dumnezeu a fost cu noi.
În Revoluție, deviza noastră,
știută sau neștiută a fost:
„Libertate te iubim, ori învingem, ori murim!”**

Căpitan (R) Mirea Costinel Venus,
președinte „Asociația ...1989 Dolj”